MĂGUREANU A INTRAT ÎN POLITICĂ

Andrei BĂDIN

Fostul director al Serviciului Român de Informaţii, Virgil Măgureanu, a intrat în politică. Pe şest, Măgureanu a semnat adeziunea la Partidul Noua Românie, un obscur partid condus de profesorul Ovidiu Trăznea, mentorul său dela *"Ştefan Gheorghiu"*. Fostul director a devenit simplu membru al acestui partid, deocamdată nefiind date publicităţii alte informaţii.

Fără îndoială că intrarea *"Şarpelui cu Ochelari"* într'un obscur partid a nemulţumit pe unii, care sperau să-l vadă pe Măgureanu într'o postură de comandă într'unul din partidele deja bine orientate în spectrul politic românesc. Mişcarea lui Măgureanu nu trebue să surprindă. Abilul fost director al SRI era conştient că intrarea sa în politică trebuia însoţită de o mişcare care să contrabalanseze acest fapt. Ori, era mult mai bine ca Măgureanu să intre ca simplu membru într'un partid obscur, aşteptând vremuri mai bune pentru ca lucrurile să rămână calme.

Fostul director SRI îşi gândeşte foarte bine mişcările. El a aruncat piatra şi acum aşteaptă. Deja mulţi l-au lăsat pe Măgureanu prădă uitării, nereuşind să intuiască mişcările pe care le va face acesta în viitor. Tactica lui Măgureanu este simplă şi bate pe termen lung. El a intrat într'un partid care nu are bază populară, dar, în schimb, are în rândurile sale persoane cu aptitudini recunoscute în planul politic. În plus, Partidul Noua Românie este un partid cu bani, chiar dacă nu arată că îi are, pregătind viitorul.

Tactica lui Măgureanu este de a grupa în jurul partidului său forţe politice care l-ar face să ocupe centrul politicii româneşti, o idee cu şanse de reuşită, de vreme ce atât stânga cât şi dreapta au reuşit să se compromită în faţa electoratului, în ultimii opt ani. Politolog fin, cu date şi dosare, cu fonduri dela fraţii Păunescu, Măgureanu poate reuşi şi acest lucru fiindcă coaliţia câştigătoare a alegerilor de anul trecut nu a reuşit să adopte o lege pe care acum o deplânge actualul director al SRI, Costin Georgescu. Este vorba de o lege privind interzicerea intrării în viaţa politică, a şefilor serviciilor secrete, după ce mandatul acestora a expirat. Puterea nu a adoptat şi nici nu s'a gândit la această lege, dându-i astfel teren liber lui Măgureanu de a-şi face propriile mendre.

De altfel, exista, aşa cum am mai arătat în mai multe rânduri în *CUVÂNTUL ROMÂNESC*, o teamă suspectă a noilor guvernanţi faţă de Măgureanu. Dar, orice ar face Măgureanu, nimic nu se întâmplă. Dovezi sunt cu grămada şi acestea ar putea să-i aducă lui Măgureanu o bătrâneţe liniştită pentru mulţi, mulţi ani, într'un loc ferit de privirile indiscreţilor.

Preşedintele Constantinescu, Premierul Ciorbea şi ceilalţi cu onor membri de frunte ai coaliţiei dela Putere, nu fac altceva decât să-l ajute pe Măgureanu să devină un lider de opinie, care să preia conducerea ţării în viitorul apropiat.

Noi nu facem decât să lansăm un semnal de alarmă, aşa cum am făcut în repetate rânduri în privinţa lui Virgil Măgureanu. Cine poate să priceapă bine, cine nu...

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Andrei BĂDIN	pagina 1
Dan BITU	pagina 1
Prof.R. ŞTEFĂNESCU	pagina 2
Roxana IORDACHE	pagina 4
Dan COSMULESCU	pagina 5
Prof. I. RĂDULESCU	pagina 6
Prof. Banu SERDARU	pagina 6
Bogdan A. CIACHIR	pagina 7
Mircea TARCEA	pagina 8
Fred NĂDĂBAN	pagina 9
Nina COSMULESCU	pagina 10
Ion CREŢU	pagina 12
Miron SCOROBETE	pagina 13
Av. George VASU	pagina 14
Prof. N. CIACHIR	pagina 15
Mihai CHISTRUGĂ	pagina 16
Robert ALEXANDRU	pagina 17

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 23 Nr. 253 - NOEMBRIE 1997 PUBLICAŢIE LUNARA EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVEŢIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

ROMÂNIA ŞI UNIUNEA EUROPEANĂ

Eugen BÂRSAN

După ce politica externă a României a fost concentrată asupra aderării la NATO, mai recent ea este concentrată asupra aderării la Uniunea Europeană. În fapt, este vorba de o concentrare purtată de greutatea viziunii că Uniunea Europeană reprezintă pe termen lung un scop mai important decât integrarea în NATO. Într'o atare importanţă, pentru foarte mulţi, intrarea României în Uniunea Europeană ar fi o soluţie împotriva tuturor relelor de care suferă ţara.

Şi dacă Românii îşi văd viitorul legat de Uniunea Europeană, este cazul să ne lămurim ce este ea. Înainte de orice altceva, Uniunea Europeană este şansa istorică de unire a întregii Europe. Conceptul ei a încolţit după cel de-al Doilea Război Mondial, când continentul european s'a găsit în genunchi din punct de vedere economic şi social, iar din punct de vedere politic destul de divizat.

Frica de *"roşul"* din Răsărit şi dorinţa de anihilare a antagonismelor naţionale printr'o integrare mai serioasă decât o simplă colaborare, au dus la o uniune concretizată printr'un tratat semnat în 1951 la Paris de către Germania, Franţa, Italia, Belgia, Olanda şi Luxemburg. Acesta a fost începutul de zămislire a Uniunii Europene, la care mai apoi au aderat pe rând Danemarca, Anglia, Irlanda, Grecia, Spania şi Portugalia. În sfârşit, vine Tratatul dela Maastricht din 7 Februarie 1992, prin care statele componente dau Uniunii Europene o formă constituantă.

Când, după eliberarea din chinga ruso-sovietică, alte zece state, central şi răsărit europene (între care şi România), şi-au declarat voinţa de aderare la Uniunea Europeană, aceasta evoluează la stadiul de pregătire pentru extindere şi hotărăşte ca extinderea să se facă pe etape, prin negocieri care să se desfăşoare individual, cu fiecare ţară în parte, urmând ca negocierile preliminare şi performanţele economice să fie factorii primordiali care îi vor clasifica pe candidaţi. Dar, de bună seamă că, pe lângă performanţele economice care sunt de prim rând, se mai iau în vedere şi celelalte performanţe de reforme politico-statale.

Continuare în pagina 3

DEJEU ÎNGROAPĂ PROIECTUL DE LEGE AL LUI TICU DUMITRESCU

Dan BITU

Proiectul de lege privind deconspirarea dosarelor de Securitate propus de senatorul Constantin Ticu Dumitrescu a funcţionat ca o hârtie de turnesol în societatea românească. Mulţi din cei care în ultimii şapte ani strigau ca din gură de şarpe că vor ca dosarele să fie făcute publice au tăcut mâlc, iar alţii au reacţionat violent. S'a dovedit că foarte puţini din cei care se află acum la Putere doresc ca dosarele lor să fie cunoscute de opinia publică.

Datorită acestui motiv, juriul de Onoare al PNŢCD a decis suspendarea pe timp de un an a senatorului Constantin Ticu Dumitrescu din rândurile partidului. Decizia a fost luată în urma deciziei preşedintelui Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici de a susţine în Parlament proiectul de lege privind accesul la dosarele Securităţii. De aici pornesc întrebările în privinţa justiţiei deciziei conducerii PNŢCD.

În mod normal, lui Ticu Dumitrescu îi puteau fi găsite alte vine dar motivul invocat, şi anume declaraţiile acestuia în ce priveşte opoziţia liderilor PNŢCD privind accesul la dosare, nu face decât să pună într'o postură penibilă partidul considerat cel mai vertical din viaţa politică românească.

Analiza excluderii lui Ticu Dumitrescu din PNŢCD reprezintă în fapt analizarea politicii PNŢCD după ce a ajuns la guvernare. Excluderea lui Ticu Dumitrescu scoate în evidenţă, depărtarea ţărăniştilor dela ideile şi programele din epoca Coposu.

Ultima iniţiativă de a opri proiectul lui Ticu Dumitrescu să devină lege aparţine Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat prin Ministrul său de Interne, Gavril Dejeu. Acesta a creat la nivelul conducerii partidului o comisie care să aducă amendamentele proiectului lui Ticu Dumitrescu. În fapt, o încercare de a schimba pe ultima sută de metri adevărata orientare impusă de Ticu Dumitrescu şi Niculae Cerveni. Acest lucru a fost explicat de Gavril Dejeu printr'o declaraţie stupefiantă făcută la Camera Deputaţilor. *"Eu nu înţeleg cum ca dosarele tuturor să fie făcute publice şi cunoscute de toţi"*, a spus Dejeu vădit supărat de ipoteza ca dosarele să fie cunoscute. El a şi pus în practică acest lucru prin amendamentele aduse şi aprobate de Guvern, ceea ce duce practic la imposibilitatea ca proiectul de lege privind dosarele să fie aprobat în varianta Ticu Dumitrescu-Cerveni.

În forma aprobată, cetăţeanul nu va putea intra în posesia dosarului său complet, ci numai a unei copii care nu va conţine însă numele informatorilor.

Continuare în pag. 4

ACCESUL LA DOSARELE SECURITĂŢII

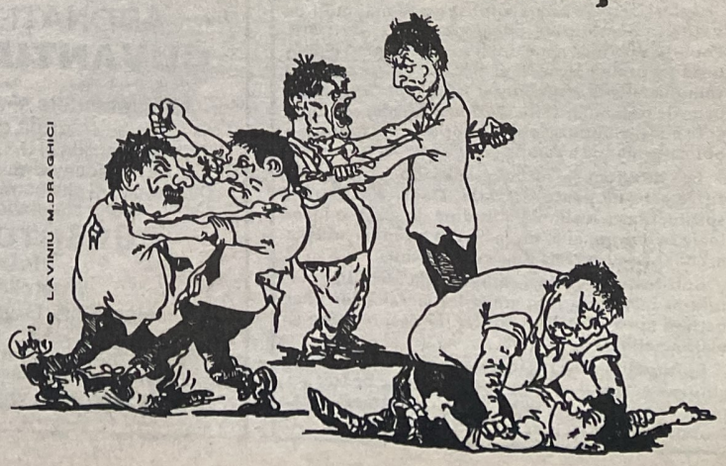

EDITORIAL

DESPRE SPIRITUALITATE

Spiritualitate, ca şi democraţie, este un cuvânt de care, în ultimul timp, s'a uzat până la abuz şi până la obsesie.

De foarte multe ori termenul a fost întrebuinţat ca o simplă replică, în polemica cu democraţia. S'au opus, una alteia, două noţiuni care nu sunt comparabile. De aici a rezultat şi confuzia, care s'a accentuat pe măsura abuzului.

"Democraţia" a pus în opoziţie cele două câmpuri în ultimul război mondial şi a constituit criteriul unic al puterilor occidentale în judecarea popoarelor ce nu au fost alături de ele.

La rândul lor, naţiunile anticomuniste, care au participat la lupta împotriva bolşevismului, au crezut că în împrejurările excepţionale de ieri, o simplă tehnică politică nu era, nu putea fi concludentă în lupta contra barbariei roşii. Ele au opus spiritualitatea.

Pe de o parte, Occidentalii au ridicat democraţia la rang de ideologie, iar pe de alta, ceilalţi au coborît spiritualitatea la poziţia unei ideologii. De aici confuzia.

După cum democraţia nu este o ideologie, ci o tehnică politică, tot aşa spiritualitatea nu este nici ea o ideologie, ci un caracter distinctiv al *"omului"*.

Pe lângă *"sistemul vegetativ"* al plantelor, pe lângă *"sistemul senzorial"* şi *"locomotoriu"* al animalelor, omul posedă acest dar particular, specific lui, care îl face creator şi care îi mijloceşte liberul său arbitru. Acest dar, dat omului peste restul creaţiei, este spiritualitatea. Cum este şi darul vorbirii. Cu ea omul se naşte şi ea se poate ridica dincolo de întruchiparea fidelă a obiectivului în lumea realizată prin subiectiv.

Unii vor să imagineze această spiritualitate ca o atitudine de viaţă. E o eroare. Vorbirea nu este o atitudine de viaţă, ci un mijloc de a exprima una. Spiritualitatea poate fi izvor de atitudini, dar este *"una"*. Este o însuşire esenţială de care se ajută omul pentru a depăşi ceea ce fac animalele, pentru a intui ceea ce este şi se petrece *"dincolo"*.

După cum vorbirea foloseşte unora numai pentru înţelegerea între ei, pe linia cotidianului, iar altora pentru a face cunoscute subtilităţi de gândire, tot aşa şi spiritualitatea, după cum este dezvoltată şi cultivată, poate ridica pe om dela poziţia elementară de a crede, la poziţia superioară de a intui şi a descoperi.

Ea este de aceeaşi esenţă cu alte daruri pe care le-a avut omul şi - în parte - le-a pierdut. Putem pierde şi acest dar al spiritualităţii dacă nu-l cultivăm. În fosta lume comunistă de ieri, spiritualitatea era pe cale de dispariţie. Omul a fost redus la rolul de robot, şi totul, absolut totul a fost degradat, batjocorit şi umilit. În special fiinţa umană a fost despersonalizată şi desumanizată. El putea să *"vorbească"*, numai ce-i îngăduia stăpânirea, ajungând a manifesta unele veleităţi asemănătoare animalelor.

Spre deosebire de această lume şi în opoziţie cu ea, noi credem că omul, ca să se poată realiza în cadrul creaţiei, trebue să nu se lase decăzut din prerogativele pe care ea i le-a dat şi care se concretizează în această spiritualitate. Ea este funcţia sufletului nostru. Şi când o funcţie nu se exercită, organismul se atrofiază. În ziua când ni se va atrofia sufletul, vom fi pierduţi.

Astăzi, se pare că accentul se pune mai mult pe valorile economice decât pe cele spirituale. Poporul este încă năuc după fosta dictatură comunistă de peste patruzeci şi cinci de ani şi cea neocomunistă care a mai durat încă şapte ani. Milioane de Români nu ştiu ce să mai creadă, ce e bine şi ce e rău. Iluminarea spiritelor este o datorie şi o obligaţie morală a conducerii de azi.

Iată de ce am crezut necesar să elucidăm o confuzie care ne poate fi fatală. Dacă considerăm spiritualitatea o simplă atitudine de viaţă, o ideologie ca oricare alta, înseamnă că o putem accepta ori nu. Lucrul aceasta nu este cu putinţă.

Spiritualitatea este o componenţă armonioasă a tuturor manifestărilor, creaţiilor şi valorilor unei naţiuni şi ea identifică concepţia despre lume şi viaţă a naţiunii respective.

Spiritualitatea ne este dată, o posedăm şi constituie elementul care ne poate menţine pe treapta pe care am fost aşezaţi. Dacă renunţăm la ea, renunţăm la însăşi esenţa vieţii noastre.

PD-EII LUI ROMAN

(Moliile roşii)

—— Radu ŞTEFĂNESCU ——

Victoria forţelor necomuniste din Noembrie '96, grupate în Convenţia Democrată Română şi având ca port-drapel Partidul iluştrilor înaintaşi Maniu-Mihalache-Coposu a fost salutară, dar nu şi deplină. Vor mai trece ani până când electoratul român va selecta la urne grâul de neghină şi va înţelege să renunţe definitiv la comuniştii travestiţi peste noapte în FSN-işti social democraţi, zişi şi socialişti. Aciuiţi la început pe lângă PSDR-ul de buzunar al lui Cunescu şi deveniţi apoi USD-işti, PD-eii lui Roman s'au trezit în Internaţionala socialistă, ca şi când nici usturoi n'au mâncat, nici gura nu le miroase!

În '90 şi '91, cât timp i-au cântat în strună lui Ilici Iliescu la guvernare, Premierul Roman şi FSN-iştii lui *"democraţi"* au comis grave abuzuri, atribuindu-şi în mod ilegal, lor şi familiilor lor, precum şi unor persoane neîndreptăţite, locuinţe şi terenuri pe raza Bucureştiului. Prin abuz în serviciu, ca prim-ministru iliescian, tovarăşul Petre Roman a emis personal 4 hotărîri de guvern cu efecte juridice importante: atribuirea în Bucureşti de imobile cu zeci de camere şi mai multe hectare de teren oamenilor de afaceri Ion Ţiriac, Agop Kirmiziyan şi Costică Gavrilă - hotăriri publicate în Monitorul Oficial cu o întârziere de peste 2 ani!

În acelaşi mod ilegal, Petre Roman a atribuit, fără să aibă competenţă legală, vile de lux ca locuinţe lui Adrian Severin şi Agop Kirmiziyan. Abuzând de funcţia pe care o îndeplinea, a modificat anexa unei hotărîri de guvern privitoare la vile închiriate în valută ambasadelor şi reprezentanţelor străine, repartizându-le fie ca sediu pentru FSN, fie ca locuinţe familiilor Bujor Sion (8 camere, 3 persoane), Ion Ţiriac (1 persoană, 14 camere), Petre Roman (4 persoane, 11 camere). Fără a avea îndreptăţirea legală, Petre Roman a aprobat ca o serie de bunuri mobile de mare valoare, unele patrimoniu, din aceste locuinţe, să fie vândute la preţuri derizorii către familiile Bujor Sion, Ion Ţiriac şi Petre Roman. Tot cu încălcarea legii, Petre Roman a dispus repartizarea unui viloi cu 12 camere locatarului solitar Dan Petrescu - reprezentantul grupului *"Ion Ţiriac"*, ca şi un alt viloi de 13 camere aceluiaşi individ, care a subînchiriat în mod ilegal unor firme!

Asemenea lui Roman, au comis ilegalităţi şi abuzuri locative Severin, Băsescu, Baltazar, Teodoriu şi alţi demnitari de rang fesenist, care se regăsesc acum în coaliţia majoritară, aflată la guvernare. Toţi aceşti impostori acuză ţărăniştii că urmăresc revenirea la situaţia antebelică şi nu viitorul ţării, că vor să se debaraseze de partenerii de coaliţie. PD-eii lui Roman pozează în eminenţe cenuşii, cărora li se datorează tot ceea ce s'a făcut bun în România, ca efect al perioadei în care liderul lor fără gât a fost mâna dreaptă a lui Ilici. FSN-ul *"democratului"* Roman se revendică drept *"partidul revoluţiei române"*, veşnic nedreptăţit, clădit pe jertfă şi suferinţă, apărătorul interesului naţional şi al... etc., etc.

PD-eii lui Roman resping acuzaţiile justificate ale Departamentului de control al guvernului, apărându-şi cu înverşunare viloaiele şi obstrucţionând pe toate căile redarea proprietăţilor furate de comunişti. Între PD-eii lui Roman şi PDSR-eii lui Ilici sunt asemănări izbitoare. Şi unii şi alţii s'au ajuns şi au realizat averi fabuloase după lovitura din Decembrie '89. Oricum, moşierii nu mai vin; i-a făcut regimul Ilici în cei 7 ani de jaf şi corupţie generalizată la scara economiei naţionale. Numai în 4 judeţe ale ţării: Ilfov, Constanţa, Suceava şi Bacău au fost luate cu japca 11.000 ha. de terenuri agricole de către demnitari ai fostei puteri criptocomuniste, între care miniştri şi înalţi funcţionari publici ai PD.

Lista lui Stan cuprinde 6.000 de profitori care, în goana după pământ, au nesocotit cu bună ştiinţă toate legile şi regulamentele în vigoare, demnitarii regimului Iliescu fiind campionii escrocheriilor, iar revoluţionarii de ocazie proprietari de hectare în mai toate zonele turistice ale ţării. La Mogoşoaia, în marginea pădurii, pe terenul arabil a cărui destinaţie a fost modificată ilegal şi abuziv în intravilan, a răsărit o puzderie de vile. Li s'au furat ţăranilor nu mai puţin de 70 ha. din pământul comunei Mogoşoaia de către 88 de demnitari şi funcţionari publici escroci, care au abuzat flagrant de Legea iliistă a fondului funciar!

În Delta Dunării au fost construite ilegal 112 vile şi case de vacanţă, sau hanuri turistice pe domeniul public de interes naţional, cuprins în perimetrul Rezervaţiei Biosferei Delta Dunării, terenuri protejate prin lege împotriva intervenţiei omului!!!

Raportul Departamentului de control al guvernului a fost contestat de PD-eii lui Roman, care condiţionează susţinerea parlamentară în cadrul coaliţiei majoritare de muşamalizarea şarlataniilor de orice natură. Şantajul politic e arma preferată a FSN-iştilor *"democraţi"* aflaţi la guvernare, care ameninţă cu transformarea sprijinului parlamentar al cabinetului Ciorbea într'unul minoritar. Trist şi deplorabil e faptul că Guvernul Ciorbea a împărtăşit punctul de vedere al miniştrilor PD, după care Parchetul General iliist n'a confirmat sesizările şi a decis neînceperea urmăririi penale în cazul PD-eilor lui Roman!

S'a avansat varianta menţinerii Raportului Stan, dar într'o formă care să facă abstracţie de numele fruntaşilor PD, pentru care lupta împotriva corupţiei şi a abuzurilor ar însemna să înceapă reţinerea şi anchetarea lor pentru împărţirea vilelor cu unsprezece camere sau a terenurilor amplasate lângă lacuri sau păduri.

PD-eii lui Roman mizează pe şantaj politic în termeni ultimativi, cerându-le aliaţilor din coaliţie să-şi precizeze ferm poziţia: ori îi consideră corupţi şi se retrag dela guvernare, ori sunt ca lacrima, ca atunci când li s'a propus colaborarea şi acuzaţiile la adresa lor trebue să înceteze definitiv (sic!).

Declaraţiile belicoase şi comportamentul tupeist şi arogant al *"democraţilor"* lui Roman nu cunoaşte limite. Mai devreme sau mai târziu, trupa lui de Severini, Băseşti, Babiuci, Berceni, Baltazari şi Duvăzi va trebui înlăturată din posturile de decizie, dacă se doreşte cu adevărat despărţirea de trecutul comunist şi intrarea în NATO şi UE. Faptul că ne lipseşte cadrul politic, legislativ, moral şi juridic al reformei economice radicale se datorează întârzierii reformei instituţionale, de care PD-eii lui Roman nu sunt deloc străini, ci direct răspunzători.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

REMANIEREA E NECESARĂ

Mihaela MOISIN

Iată că s'a împlinit un an dela instaurarea unui nou guvern în România, primul guvern democrat după 50 de ani de comunism şi neocomunism. Mandatul acestui guvern - schimbarea.

Nu s'a aşteptat nimeni ca să se realizeze o schimbare esenţială într'un an, deşi toţi - guvernul şi noi Românii, am fi dorit-o. Dar, cu toţii ne aşteptam ca măcar anumite schimbări să aibă loc: să înceapă procesul comunismului, să se restructureze Serviciul Român de Informaţii (fosta Securitate), să se dea accesul la dosarele Securităţii, să se schimbe imediat ambasadorii, consulii şi personalul ambasadelor (cei mai mulţi securişti), iar adevărata reformă măcar să se înceapă.

Foarte puţin s'a făcut din toate acestea. Mai mult, guvernul a gafat în mai toate domeniile, dovedind pe de o parte o lipsă de comunicare şi cooperare între Legislativ şi Executiv, pe de altă parte faptul că majoritatea miniştrilor au fost numiţi de partidele lor, iar nu de Primul-ministru. Este foarte adevărat că atât Primministrul Ciorbea, cât şi Preşedintele Emil Constantinescu au pornit la drum cu un guvern foarte neomogen, format dintr'un număr de partide ale căror veleităţi este greu să le satisfaci menţinând în acelaşi timp un echilibru între ele. Cu UDMR-ul a cărui singură ţintă este de a asigura cât mai multe şi de toate în limba maghiară sau pentru Maghiari; cu PD al cărui Domn Adrian Severin s'a grăbit să scape repede de teritoriile româneşti pe care le-a făcut cadou Ucrainei, după care a început să umble cu declaraţii referitoare la spionii sau agenţii străini care mişună printre noi; cu PNŢCD, care doreşte să devină liderul coaliţiei guvernamentale, cu liberalii care se fac şi desfac, precum cărţile la pocăr; cu AFDPR ale căror eforturi de a face lumină în întunericul celor 50 de ani se lovesc de rezistenţa celor care au ceva pe suflet sau... la dosar...

Acum, la un an de zile dela pornirea către marea schimbare, timp în care s'a încercat şi într'o mică măsură s'a realizat câte un pic din fiecare, o schimbare la schimbare este absolut necesară. O remaniere este binevenită, dar o schimbare a unor miniştri sau secretari de stat ar fi şi mai îndreptăţită. Cum spune Dl. Preşedinte Emil Constantinescu, nu o cosmetizare, nu o schimbare în esenţa ei demagogică, ci o revoluţie. O revoluţie în primul rând a conceptului de Guvern chemat nu să administreze criza, ci să producă cu adevărat schimbarea.

S'a tot discutat despre o terapie aşa-zisă de şoc, o pacientului - poporul român - care a înţeles că trebue s-o accepte cu orice sacrificiu, pentru a ajunge la mult aşteptata vindecare. Se pare însă că această terapie se lasă aşteptată, se amână sine die şi până când în sfârşit să înceapă, pacientul s'ar putea să moară.

Aici se pare că este o mare diferenţă de păreri între Dl. Constantinescu şi Dl. Ion Diaconescu, liderul PNŢCD, care trage de timp - preferând să nu-şi supere partenerii de coaliţie şi nici să afecteze unitatea PNŢCD.

Anunţata remaniere, la sfârşitul lunii Noembrie vizează ministere importante, ca Reformă, Învăţământ, Sănătate, Agricultură şi Tineret, după cum şi instituţiile privatizării.

După întâlnirea dela Cotroceni care a avut loc pe 5 Noembrie, la care au participat liderii coaliţiei guvernamentale - Ion Diaconescu, Petre Roman, Mircea Ionescu Quintus, Marko Bela, Premierul Victor Ciorbea şi Preşedintele Emil Constantinescu, s'a comunicat că se vor lua măsuri pentru *"eliminarea grabnică a întârzierilor, îmbunătăţirea şi accelerarea ritmului reformelor"*.

Primele avizate sunt ministerele Învăţământului, Sănătăţii şi Agricultura, Tineretului, precum şi ministerele economice. Desigur, privatizarea este unul din domeniile cheie pentru a aduce marea schimbare; dar să nu uităm că nu mai puţin importantă este o adevărată reformă a Serviciului Român de Informaţii, precum şi a Ministerului de Externe.

ROMÂNIA ŞI UNIUNEA EUROPEANĂ

Urmare din pagina 1

Hotărîrea de începere a negocierilor pentru extindere se va lua în Decembrie '97 la Luxemburg, iar până atunci se va elabora un raport despre fiecare ţară candidată. Un raport care trebue să cuprindă în mod concret situaţia acesteia.

Ce aşteaptă Uniunea Europeană dela ţările candidate, respectiv dela România? 1. O inflaţie care să nu depăşească cu mai mult de 1,5% cota primelor trei ţări performante din Uniune. 2. Un deficit bugetar sub 3% din Produsul Intern Brut. 3. O rată a dobânzii pe termen lung care să nu depăşească cu mai mult de 2% cota primelor trei ţări performante. 4. Pe lângă procentele de progres economic, României i se mai cere şi să-şi alinieze legislaţia şi sistemele la standardele europene.

Privind în chip realistic la aşteptările Uniunii Europene, nu putem decât să vedem că şansele României la o intrare mai rapidă în UE sunt în fapt extrem de reduse. În primul rând, dintr'o raţiune de ordin economic. Economia românească, aşa cum este ea în prezent, nu poate face faţă nici pe departe pieţei europene. Fiindcă România trăieşte într'o catastrofă a restanţelor. Pur şi simplu, parametrii economici slabi, legaţi de aceste restanţe, au scos România din competiţia printre primii aleşi la NATO, unde ea ar fi avut oricum mai multe şanse decât pentru Uniunea Europeană.

Astfel, Românii trebue să înţeleagă că nu prin campanii diplomatice se va rezolva primirea României în Uniunea Europeană, ci numai prin construirea unor realităţi economice şi sociale, realităţi care s'o propulseze apoi prin forţa lor în structurile euro-atlantice. De-abia atunci criteriile cerute nu vor mai constitui un handicap. Căci dătător de ton nu este dorinţa puternică a Românilor care vor să fie şi ei în NATO sau Uniunea Europeană, ci cât de tare seamănă ei cu cei de acolo. Şi se pare că ei nu pot semăna cu aceştia la un nivel bun atâta timp cât în România proprietatea nu este garantată, justiţia funcţionează pe sărite şi mai sunt în plus multe altele tot atât de negative.

Răul trecutului comunist, rămas în funcţionarea instituţiilor statului ca şi în conştiinţa multora, ţine România într'o stare de inerţie justiţiară şi socio-economică ce blochează capacitatea Românilor de a ajunge mai repede acolo unde le este locul şi unde ei vor să fie. Şi anume, într'un sistem şi standard specific european, care vrea noi parteneri pe măsură. Dar măsura e numai una: ori eşti ori nu eşti! Iar atâta timp cât te afli între *"eşti şi nu eşti"*, prezentul românesc e numai o întredeschidere spre viitor. O întredeschidere în care dinamismul politic al actualilor guvernanţi încă n'a atins punctul de eficienţă al unor măsuri care să fie în stare să depăşească imobilismul din crizele prin care trece ţara. Şi până când România nu scapă de imobilisme, ea nu poate ajunge la Uniunea Europeană.

În privinţa integrării României în Uniunea Europeană nu trebue să fim nici optimişti, nici pesimişti. Cel mai bun lucru este să fim realişti. Acest realism ne spune că încadrarea României în structurile euro-atlantice depinde mai mult de punerea ţării în bună rânduială decât de cancelariile occidentale. În fapt, este vorba de ceva peste care se trece prea uşor cu vederea când retorica încadrării disproporţionează realităţile care ne indică faptul că locul României în sistemul internaţional contemporan nu depinde de propagandă, ci de soliditatea economiei sale. Adică tocmai de un punct nevralgic românesc, care este: o greşeală de bază pe care o comit Românii făcând politică fără economie şi economie fără politică.

Drept urmare, din cauza dificultăţilor privind performanţele economice, se pare că România nu va face parte nici în acest caz din prima etapă a aderării la Uniunea Europeană. Favorite fiind tot cele dela NATO: Polonia, Cehia şi Ungaria.

Eugen BÂRSAN

I.P.F. TEOCTIST ÎŞI PUNE TICHIE DE MĂRGĂRITAR

Consiliul Naţional Bisericesc al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărît să depună toate eforturile pentru a construi *"Catedrala Mântuirii Neamului"*. Cheltuielile s'ar ridica la 1.000 miliarde lei.

Nu avem dreptul să protestăm contra extravagantului plan de a clădi un Vatican al Ortodoxiei. B.O.R. este liberă să-şi ridice *"Măreţii pământeşti"*, dar credem că 1.000 miliarde lei ar găsi *"Mântuirea"* multor alte suferinţe ale *"Neamului"*. În Bucureşti mor cinci şi se naşte unul, iar la sărăcia numărului de noi născuţi adăugăm că zeci de mii de copii dorm prin gări şi canale; avem copii flămânzi, bolnavi de SIDA; copii ce n'au fost mângâiaţi şi strânşi cu dragoste la piept. Câte speranţe n'ar încolţi în inimile plăpânde, dacă li s'ar oferi un colţ de pâine şi cuvântul unui părinte care să le vorbească de Domnul nostru Iisus Hristos, de morală, de respect, de cinste şi iubire creştină.

Catedrala din visele fericite ale Fericitului Patriarh se va lăţi pe 5 hectare în Parcul Carol şi va fi lăcaş pentru 10.000 de credincioşi, la care se adaugă săli anexe unde încap sute de persoane şi un spaţiu de cazare pentru alţi 450 de inşi. Întru zidirea Catedralei se vor tăia copacii de 40-80 de ani, ce apără Capitala de poluare şi se va dărâma (neintenţionat, bineînţeles, n.n.) Mausoleul ce mărturiseşte şi identifică pe foştii criminali din regimurile comuniste.

Sperăm că ideea noii Catedrale a izvorît din mustrarea de conştiinţă a I.P.F. Teoctist care, până acum opt ani, împreună cu *"Fiul său Iubit"* au distrus biserici şi cimitire: *"Fericitul"* aproba şi *"Fiul"* dărâma.

Acum e timpul ca B.O.R. să-şi treacă examenul: În memoria cui se ridică această uriaşă Catedrală?

Se ridică în memoria înaltelor feţe care au colaborat cu comuniştii la distrugerea bisericilor, sau se ridică în memoria celor care s'au luptat şi au plătit cu ani de închisoare şi viaţă credinţa lor în Dumnezeu şi în mântuirea Neamului?

Dacă este închinată Catedrala celor care ne-au mântuit neamul, locul ei nu este în Parcul Carol, ci trebue ales unul din locurile unde au fost închişi, înfometaţi, schingiuiţi şi omoriţi o generaţie de tineri împreună cu liderii politici şi intelectualii ţării. Acolo, pe pământul sfinţit cu sângele martirilor, trebue aşezată viitoarea Catedrală.

Din nefericire, avem destule locuri unde s'ar putea înălţa catedrale şi biserici la Aiud, Jilava, Piteşti, Sighet etc., dar cel mai apropiat şi cu spaţiu berechet este fosta închisoare Văcăreşti. (Suntem informaţi că planul de a se ridica blocuri nu s'a realizat, aşa că locul este viran).

Adăugăm că ideea construirii Catedralei în Parcul Carol va putea avea consecinţe nepreväzute:

Cine ne va garanta că mâine, datorită presiunilor din partea *"democraţiilor"*, nu vom fi siliţi să aprobăm şi altor culte ridicarea de lăcaşuri de rugăciune prin parcurile oraşelor?

Vom putea spune NU când deja s'a creat un precedent?

Stroe MOLDOVANU

Nicolae Ionescu Galbeni: În anul 1972, în cadrul *"operaţiunii Pârjolul"*, au fost distruse *"dosarele de orice fel a tuturor membrilor de partid"*. *"Foştii membrii PCR nu mai au nici un fel de dosar în arhivele Securităţii, şi din acest punct de vedere despre ei nu se mai ştie nimic, iar trecutul lor politic, social, moral sau personal este imaculat"*

Sub semnul Seniorului

CONFERINŢA NAŢIONALĂ A ORGANIZAŢIEI MUNCITOREŞTI A P.N.Ţ.C.D.

—Roxana IORDACHE—

Preşedintele Emil Constantinescu şi Premierul Victor Ciorbea au mulţumit Organizaţiei pentru sprijin

Vlad Roşca, Preşedinte Ion Lambru, Preşedinte de Onoare

Sâmbătă, 25 Octombrie, la Ministerul Agriculturii, au început lucrările Conferinţei Naţionale a Organizaţiei Muncitoreşti a P.N.Ţ.C.D. După cuvântul preşedintelui O.M., Domnul Ion Lambru, au prezentat mesaje preşedintele partidului, Dl. Ion Diaconescu, Premierul Victor Ciorbea, Dl. Mugur Ciuvică, şeful de cabinet al Preşedintelui Emil Constantinescu, din partea şefului statului (care nu a putut participa, fiind prezent la ziua Armatei dela Carei), prefectul Capitalei, Dl. Ion Iordan, primarul general al Capitalei, Dl. Viorel Lis, preşedintele Uniunii Europene a Muncitorilor Creştin Democraţi, Dl. Luc Delanghe. Menţionăm că atât Premierul Ciorbea, cât şi Preşedintele Constantinescu, prin mesaj, au ţinut să-şi exprime recunoştinţa pentru sprijinul devotat şi eficient pe care membrii Organizaţiei Muncitoreşti l-au dat nu doar în cadrul campaniei electorale, ci permanent, în lupta pentru victoria forţelor democratice. Lucrările de Sâmbătă ale Conferinţei au fost coordonate alternativ de către secretarul general al Guvernului, Dl. Remus Opriş şi Dl. deputat Sorin Lepşa, vicepreşedinţi ai partidului.

Conferinţa Organizaţiei Muncitoreşti a P.N.Ţ.C.D. s'a desfăşurat sub semnul Seniorului, al cărui portret a fost tipărit pe prima pagină a programului. Totodată, participanţii şi ziariştii prezenţi au primit câte un ecuson cu chipul Domnului Corneliu Coposu.

Secretarul general al O.M., Dl. Vlad Roşca, (secretar pentru relaţia cu sindicatele) a prezentat Raportul de activitate, iar Dl. Petre Datculescu, Raportul Comisiei de Cenzori a Organizaţiei Muncitoreşti. A urmat votarea modificărilor la Regulamentul de Funcţionare şi, timp de câteva ore, cuvântul delegaţilor.

Duminică, 26 Octombrie, au fost aleşi preşedintele şi membrii Biroului de Conducere. Pentru preşedinţia O.M. au candidat Domnii Vlad Roşca, Ilarion Ciuche, George Valeriu Coman si Tudor Zisu. Voturile majoritare le-a obţinut Dl. Vlad Roşca, care este noul preşedinte al O.M. Dl. Ion Lambru, sufletul Organizaţiei Muncitoreşti de după revoluţie, a fost ales preşedinte de onoare.

Semnificaţia Organizaţiei Muncitoreşti a PNŢCD

Organizaţia Muncitorească a P.N.Ţ.C.D. a fost înfiinţată pe data de 20 Octombrie, 1944, la îndemnul preşedintelui Iuliu Maniu: ***"Să nu lăsăm muncitorimea manuală şi intelectuală din România să cadă pradă ideilor comuniste, care să le otrăvească sufletele, să-i îndepărteze de morala creştină, şi să-i transforme în atei şi terorişti".***

Primul preşedinte al Organizaţiei Muncitoreşti a P.N.Ţ. a fost Ilie Lazăr, legendarul luptător ardelean, cel mai tânăr semnatar al Actului Unirii din 1918.

Această organizaţie era percepută ca un duşman de moarte de către Moscova sovietică şi agenţii ei comunişti din România, fiindcă organizaţia muncitorească avea menirea să fie un model viu de solidaritate civică şi morală, creştină, împotriva doctrinei marxist-leniniste a luptei de clasă. De aceea, membrii O.M. a P.N.Ţ. au fost prigoniţi şi, unii dintre ei martirizaţi. Printre aceştia, **Ion Olaru**, muncitor la fabrica de panificaţie HERDAN, ars de viu într'un cuptor, la vârsta lui Hristos, în 1946, maistrul **Ion Stoian**, dela fabrica metalurgică de pe B-dul Basarab, ridicat în miez de noapte de acasă şi asasinat la marginea comunei Chitila, **Ion Dumitran**, şef de echipă la uzinele Malaxa, ucis în torturi în beciurile închisorii Văcăreşti, tehnicianul **Ion Nistor** dela Oţelăriile Hunedoara, condamnat la moarte şi executat.

Actualul preşedinte de onoare al Organizaţiei Muncitoreşti a P.N.Ţ.C.D., Dl. **Ion Lambru**, cel care, cu sprijinul Domnului Coposu, a reînfiinţat organizaţia imediat după căderea regimului comunist, a fost unul dintre tinerii organizatori ai manifestaţiei naţional - regaliste din 8 Noembrie 1945, primul miting anticomunist din România, însângerat de către slugile ocupantului sovietic. Dl. Lambru a făcut, în consecinţă, cinci-sprezece ani de închisoare, pentru Rege şi Ţară. De altfel, Organizaţia Muncitorească a P.N.Ţ.C.D. a păstrat în permanenţă legăturile cu Majestatea Sa Regele Mihai, în spiritul Domnului Coposu, transmiţându-i mesaje şi asigurându-i paza la vizitele în ţară.

Membrii Organizaţiei Muncitoreşti a P.N.Ţ.C.D. au participat la toate acţiunile pentru democraţie care au avut loc în România. Bine organizaţi, ei s'au dovedit nu doar devotaţi, ci şi eficienţi în activitatea partidului, susţinând în permanenţă CDR şi candidaţii Convenţiei. După cum am arătat, Organizaţia Muncitorească a P.N.Ţ.C.D. se bucură de aprecierile şi gratitudinea Preşedintelui Constantinescu şi a Premierului Ciorbea. După alegerile din Noembrie 1996, O.M. a dat statului importanţi demnitari, printre care Premierul Ciorbea, secretarul de stat Vlad Roşca, directorul adjunct al SRI, Mircea Gheordunescu, fost secretar cu relaţiile internaţionale. De asemenea, şeful de cabinet al Preşedintelui Constantinescu, Mugur Ciuvică, provine tot dela Organizaţia Muncitorească. Această organizaţie a asigurat şi continuă să asigure legătura P.N.Ţ.C.D. cu societatea civilă, importante în acest sens sunt conferinţele de Joi, la care participă personalităţi ale vieţii publice româneşti. Iar, în cadrul acţiunii *"Prietenia"*, membrii O.M. îşi invită la şedinţe prietenii şi cunoscuţii pentru a-i familiariza cu doctrina P.N.Ţ.C.D., pentrucă are valoare de exemplu pentru întreaga societate românească, mai ales - în aceste vremuri în care Românii sunt pândiţi de confuzie şi dezamăgire. Organizaţia Muncitorească înseamnă voluntariat, misionarism politic şi social în spiritul creştin democrat. Organizaţia Muncitorească, alcătuită deopotrivă din muncitori şi profesori universitari, este un model viu de solidaritate socială, de civism politic. Cum spunea şi şeful statului, *"Astăzi, mai mult ca oricând, avem nevoie de asemenea oameni"*.

Cu toate acestea, unele persoane, printre care nelipsitul Domn deputat Nicolae Ionescu Galbeni, au încercat să desfiinţeze Organizaţia Muncitorească. O vorbă românească spune: *"Apa trece, pietrele rămân"*.

BEŢIA CU APĂ RECE

—Aurel S. MARINESCU—

De curând, Preşedintele României, Dl. Emil Constantinescu, prezent la Forumul Tineretului din România, printre alte afirmaţii verificabile şi neverificabile, le-a spus tinerilor români că ***"România are o imagine prea bună în lume, chiar supradimensionată"***, afirmaţie ce, pe mulţi i-a lăsat ca la dentist - *"cu gura căscată"* -, iar pe şi mai mulţi cu un imens semn de întrebare: 1) Preşedintele României este demagog sau geolog? 2) S'a rupt el oare aşa de repede, în doar 9 luni de realităţile româneşti? 3) le ignoră? or 4) ştie exact situaţia şi încearcă să insulte inteligenţa celor ce au ascultat sau citit afirmaţiile Domniei Sale?

De aceea, în speranţa că, cineva va încerca să-l aducă la dureroasa realitate - departe de ceea ce proclamă Domnia Sa, furnizăm ceva informaţii - cu totul diferite - ce apar zilnic în presa străină şi română, informaţii care vorbesc dela sine despre imaginea *"prea bună"* a României de azi:

- Numărul real al copiilor seropozitivi din România este de 20.000. România nu face nimic pentru copiii bolnavi de SIDA;
- Un Sloven exportă cât 11 Români;
- Încălcând tratatele internaţionale, România, exportă armament în zonele de conflict (Ruanda, Israel, Yemen);
- Portul Constanţa - placa turnantă a traficului internaţional cu stupefiante;
- Membrii organizaţiilor teroriste arabe trimit bani din România în Orientul Mijlociu - imigranţii din Pakistan, Turcia, Iran - pericol pentru siguranţa naţională;
- În România, în 7 ani au fost caputrate peste 20.000 kg. droguri;
- FBI avertizează: pedofilii maghiari exploatează copiii din România;
- Românii sunt iradiaţi - *"victime ale unui genocid"* organizat şi provocat de atitudinea pasivă a doctorilor, de aparatura veche de peste 30 de ani (OSM - Organizaţia Mondială a Sănătăţii);
- România s'a îmbogăţit în tranziţie cu 4.000 de sifilitici; în Bucureşti 1997, 890 cazuri, în ordine urmează Galaţi şi Călăraşi;
- Se denunţă apucăturile primitive de miliţieni ale unor poliţişti români: bătăi, pumni şi iar pumni fără vină (Amnesty International);
- Sărăcia, munca la negru şi abuzurile sexuale *"cadourile tranziţiei pentru copiii români şi bulgari"* (UNICEF - raport);
- În România, 54% dintre copii trăiesc *"sub pragul sărăciei absolute"* şi 100.000 de copii sunt abandonaţi, iar 5.000 - copiii străzii (France Press);
- Românii consumă anual cu 232 litri de lapte mai puţin decât Occidentalii (Reuter);
- Elveţianul Martin Bauer, director al organizaţiei *"Papa Geno"* cu 18.715 mărci în geantă, a fost jefuit în plin centrul Bucureştiului;
- România pe locul 11 din 12 ţări în topul est-european al salariilor; salariul mediu 106 dolari lunar; doar Bulgaria este pe locul ultim cu 93 dolari pe lună (Polonia - 347; Ungaria - 319) - Business France Press;
- Olandezului Petrus Johanes de Vitte, preşedintele unei fundaţii, aflat în dispensarul din comuna Hodoşa-Mureş, i s'a furat servieta cu acte şi 1.300.000 lei. Hoţii - poliţiştii români ai comunei;
- Mutilaţi psihic în orfelinate - copiii adoptaţi din România sunt coşmarul familiilor occidentale (France Press);
- Turiştii străini se plâng de vameşii români; 100 turişti veniţi în croazieră în porturile româneşti, Cana-

Continuare în pag.5

DEJEU ÎNGROAPĂ PROIECTUL

Urmare din pag. 1 Cetăţeanul va putea intra în posesia acestei părţi a dosarului numai dacă va aduce probe că prin informările făcute în privinţa persoanei sale i s'au adus prejudicii grave. Acest lucru va fi cercetat de comisia însărcinată cu gestionarea dosarelor care va aproba sau nu. Dejeu nu a putut da explicaţii în privinţa componenţei acestei comisii, spunând doar că aceasta va fi formată din persoane cărora nu li se poate reproşa nimic.

Incertitudinea domneşte şi în privinţa dosarelor demnitarilor. Dejeu a spus că demnitarilor, de exemplu membrilor Executivului, le poate fi cerut dosarul de cei care i-au numit. În cazul miniştrilor, de către Parlament şi Preşedinte. Deocamdată nimic nu este clar, mai ales în urma amendamentelor lui Dejeu. Este sigur că Puterea nu doreşte ca România să se alăture fostelor sale colege de suferinţă din lagărul fost sovietic, unde dosarele de securitate au devenit publice. Alături de Rusia, România este singura ţară care nu a adoptat o lege în această privinţă, ceea ce spune mult despre democratizarea societăţii şi de ruperea definitivă de comunism. Spune multe şi în privinţa hotărîrii actualei Puteri de a se rupe de cei şapte ani iliescieni. Puterea a încremenit în proiect, stagnând în epoca de tristă amintire - dar de actualitate - a lui Iliescu.

Decizia împotriva lui Ticu Dumtrescu derivă tocmai din această stare de fapt din interiorul şi dela conducerea PNŢCD.

Un document făcut public în chiar ziua transmiterii acestei corespondenţe nu face decât să confirme cele afirmate mai sus. Secretariatul General al Guvernului condus de marcantul lider PNŢCD, Remus Opriş, a realizat o notă referitoare la proiectul de lege susţinut de Constantin Ticu Dumitrescu. În aceasta se afirma negru pe alb că: *"marea majoritate a colaboratorilor Securităţii a adus servicii ţării"*. Nota mai cuprinde şi alte asemenea afirmaţii care - mai că nu fac din foştii colaboratori şi informatori nişte patrioţi adevărati. În replică, senatorul Radu Vasile, secretar general al PNŢCD, a spus că aceasta este cea mai grea lovitură dată partidului şi că va cere explicaţii conducerii PNŢCD.

Aşteptăm şi noi explicaţiile conducerii PNŢCD şi în special răspunsul la întrebarea: pe cine apără PNŢCD: pe foştii deţinuţi politici anticomunişti, sau pe torţionarii lor?

Dan BITU

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE

CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:

*DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI
AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII

*CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)

* VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89

ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE

CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:

ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

"P.D.S.R" ŞI "COLOANA A V-A"

—Dan COSMULESCU—

Partidul *"celor trei roze"*, prin unii din corifeii săi, se află încă sub malefica influenţă a monolitului prăbuşit în Decembrie 1989, din care, de fapt, prin aceiaşi activişti, îşi trage seva existenţei. El păstrează mentalitatea reminiscentă şi maladivă de care nu se poate desprinde şi nu se poate adapta la noile cerinţe ale societăţii actuale, în care cei mai mulţi doresc imprimarea unei viziuni politico-economice şi sociale ce vine în contradicţie evidentă cu canoanele împietrite ale unei ideologii utopice, pe care, de altfel, gânditorul economist francez Charles Gide a demontat-o încă din anul 1926.

Obiectiv vorbind, este de admirat disciplina severă care se practică în asemenea partide, în care cuvântul şefului este lege, dar tocmai în aceasta constă însăşi neputinţa lor şi chiar motivul destrămării, sau dispariţiei la un moment dat. Într'o formaţiune politică în cadrul căreia este interzisă exprimarea liberă a opiniilor membrilor săi, a aspiraţiilor acestora, nerespectându-se un drept fundamental real, libertatea de gândire şi exprimarea individuală, apare necondiţionat riscul destrămării.

Acest elementar, dar hotărîtor principiu, nu pot sau nu vor să-l înţeleagă mulţi conducători ai unor formaţiuni politice contemporane, din păcate şi la noi.

Ameninţaţi de spectrul destrămării şi chiar al unei eventuale dispariţii a formaţiunii pe care o conduc, şefii şi staff-ul lor, dogmatici prin formare, nu mai sunt capabili să perceapă noile principii impuse de realitatea însăşi, pe care o trăiesc chiar ei şi, culmea, folosesc mijloace insidioase în scopul menţinerii unei puteri iluzorii, acuzându-şi în acelaşi timp presupuşii adversari pentru fapte pe care ei înşişi şi ascendenţii lor le-au comis în trecut.

În cazul de faţă, partidul celor *"trei roze"* acuză pe foştii lor tovarăsi de ieri şi de azi de acţiuni gen *"coloana a V-a"*.

Nu este lipsit de interes să amintim, în primul rând, că, chiar domniile lor, cei mai vârstinici şi cei mai vajnici membri ai partidului celor *"trei roze"* îşi au rădăcinile, nu numai ideologic, ci chiar biologic, în rândurile activiştilor care au creat în România condiţiile favorabile desfiinţării societăţii bazată pe principii democratice, instaurând cu brutalitate şi crudă violenţă o societate subjugată unei ideologii totalitariste, care, prin regimul dictatorial bine cunoscut de toţi cetăţenii ţării, a dominat până în Decembrie 1989.

"Emanaţii", descendenţi şi ei, ideologic şi biologic, ai celor care au constituit adevărata *"Coloană a V-a"* în România după 1944, la rândul lor, au instituit la noi un aşa-zis *"socialism cu faţă umană"*, lansând sloganе de genul: *"conducere luminată"*, *"forţă şi echilibru"*, toate în scopul de a induce în eroare masa mare a cetăţenilor inculţi politic.

Este important să se ştie că partidul celor *"trei roze"*, în cei şapte ani de conducere post decembristă, nu a putut dovedi în nici un fel că dispune de voinţa şi de capacitatea de a moderrniza fizionomia sa din interior, schimbarea mentalităţii malefice a majorităţii membrilor săi, demonstrând, dimpotrivă, că este încă stăpânit de nostalgia dogmatismului iniţial, din această cauză neputând percepe noul pe care-l impune realitatea prezentului şi cu atât mai mult perspectiva evoluţiei societăţii româneşti.

Mai reamintim cu această ocazie că în cei şapte ani de stăpânire, diversionist numită *"luminată"*, niciodată *"astăzi nu a fost mai bine ca ieri, iar ieri mai bine ca alaltăieri"*, realitate trăită de toţi cetăţenii ţării, dar pe care domniile lor nu au avut tăria să o recunoască ci, dimpotrivă, prin rapoartele şi informările oficiale, au prezentat totul în nuanţe *"trandafirii"*.

Este suficient să amintim mineriadele aşa numite *"intempestive"*, subvenţionarea în mod deliberat a mastodonţilor industriali care înregistrau producţie pe stoc cu pierderi imense ce nu se pot recupera nici astăzi, elaborarea şi menţinerea unei legislaţii ambigue şi hibride favorizantă a privilegiaţilor regimului, ceea ce, după cum bine se cunoaşte, a condus implicit (sau poate deliberat) la apariţia unei super clase a miliardarilor de carton. Aceştia deţin acum o putere mafiotică, economică şi politică, creind o puternică conjuraţie a corupţilor (recunoscută doar teoretic de fosta conducere postdecembristă a ţării), aproape imposibil de oprit şi de combătut prin mijloacele legale ale administraţiei actuale, precum şi multe alte incoerente şi inadvertente acţiuni care s'au concretizat într'un deficit bugetar la finele anului 1996 într'o proporţie infinit mai mare faţă de cel preliminat în campania electorală a partidului celor *"trei roze"*; De fapt, acestea constituie un real impediment în realizarea reformei pe care majoritatea cetăţenilor ţării sunt capabili să o suporte chiar cu unele servituţi şi sacrificii.

În actuala conjunctură pare imposibilă împăcarea moralei cu politica, deoarece datorită, mai ales, oamenilor politici (nu a tuturor) această activitate a devenit o formă superioară şi sofisticată a imoralităţii.

Nu este scutită de această primejdie nici actuala Putere care, pe lângă faptul că în toate structurile preluate dela regimul *"luminat"* postdecembrist se află încă în proporţie covârşitoare aceleaşi elemente corupte, certate cu legea şi morala, în înseşi noile sale structuri, nu şi-a făcut o minuţioasă selecţie şi curăţenie demonstrând, astfel, o periculoasă ezitare în aplicarea fermă a programului de reformă şi a legilor.

Ţara are nevoie astăzi, mai mult ca oricând, de conducători sinceri, cinstiţi şi demni în politică, administraţie, justiţie, poliţie şi în toate instituţiile şi structurile care trebue să asigure necondiţionat respectarea cu strictеţe a tuturor drepturilor cetăţeneşti.

BEŢIA CU APĂ RECE

Urmare din pag. 4

dieni, Australieni, Americani, prelungindu-se controlul paşapoartelor, nu au putut vizita nimic;

• La cererea NATO, România nu a putut informa dimensiunea exactă a criminalităţii economice, care s'a motivat că este greu de identificat; economia subterană reprezintă 30-40% din bugetul României;

• 3.000 de vagoane cisterne petroliere româneşti sunt abandonate în Ungaria. Cu o capacitate de circa 60.000 litri fiecare, inexplicabil, nu sunt cerute de nimeni. Se pare că 150.000 tone de carburanţi transportaţi în ele au încălcat embargoul împotriva Iugoslaviei. Ele nu sunt în evidenţă că ar fi tranzitat Ungaria şi acum, pentru plata staţionării pe liniile ferate maghiare, trebue plătite sume mari. Ungurii vor să le vândă României ca fier vechi;

• Fuad Hadiie, încălcând ordinul nescris al lui Arafat, şi-a vândut propria casă din Ierusalimul de Est, Evreilor, cu 250.000 dolari. El, de frică, a fugit în România;

• Ziarul polonez *"Zycie Warszawy"* demonstrând spusele Preşedintelui Constantinescu, publică un interviu cu un reputat istoric polonez, doctor Magdalena Maczynska, care afirmă: *"până nu demult Ceauşescu dădea în modul cel mai serios dovada ştiinţifică a faptului că Românii ar fi descendenţii Dacilor"*;

• Javier Solana, secretarul general al NATO, nu de mult a confundat Bucureştiul cu Budapesta;

• Falsificatorii români de documente au dat de lucru serios poliţiei belgiene; 80 de poliţişti, 11 descinderi, 52 de reţinuţi şi 12 Români arestaţi. Capul bandei - 3 bărbaţi şi o femeie. Furau şi falsificau, apoi comercializau paşapoarte, permise de conducere, acte de identitate din Italia şi Germania. S'au confiscat bijuterii, telefoane celulare şi cecuri în alb, plus carnete de cecuri;

• Industria radiologică românească s'a prăbuşit încă din anii '70. Firmele franceză *"TROPHY"* şi americană *"BENETT"* au încercat o colaborare cu firmele româneşti, dar miniştrii români totdeauna au fost *"ocupaţi"*. Expertul OMS Palmer, profesor emerit în radiologie din Californaia a făcut un studiu: *"numai la un singur spital în Bucureşti, echipamentul de radiologie şi radioterapie poate fi considerat satisfăcător, chiar dacă nu este modern"*. Radiologia românească este un imens *"depozit de aparate moarte"* şi expertul OMS a sugerat un program naţional de reabilitare difuzat tuturor birourilor OMS din lume. Autorităţile româneşti însă nu au luat în serios avertismentele lui Philis Palmer. Pentru revigorarea radiologiei nu au fost bani, nici sub conducerea lui Iliescu, nici după ce s'a votat *"Schimbarea"*, dar acum sunt însă bani; doar, de exemplu, 15 miliarde lei pentru un nou hotel al aleşilor poporului. Se preconizează noi cheltuieli pentru înfiinţarea unei creşe-grădiniţă pentru salariaţii palatului Parlamentului, care va funcţiona chiar în interiorul acestuia. Copiii vor avea acces la cabinetele medicale ale parlamentarilor, cât şi în viitorul teren de agrement ce se va construi în jurul Parlamentului. Ba încă, un ţărănist a solicitat şi amenajarea unui teren de golf şi piscine pentru aleşii naţiei. Până atunci, ei şi-au mărit salariile de 10 ori mai mult şi şi-au votat şi 135 miliarde lei pentru cheltuielile Camerei Deputaţilor;

• La Budapesta au fost arestaţi 45 de imigranţi ilegali (Afgani, Turci, Sirieni), cu 3 călăuze române, conducători reţelei clandestine (Nepszabadag);

• Poliţia secretă sudaneză a decis să-l asasineze pe unul dintre cei mai prosperi bancheri clujeni. El a fost *"diplomat"* înainte de 1989 şi s'a ocupat de spaţiile Africa şi Orientul Mijlociu. Fiind *"specialist"*, s'a ocupat şi cu achiziţionarea de bijuterii şi diamante pentru Elena Ceauşescu din ordinul *"geniului carpatin"*. În aceste scopuri şi altele ştiute doar de el, a tratat cu cea mai mare filieră de trafic de diamante care pornea din Sudan, Etiopia, Tunisia, Africa de Sud şi sfârşea în URSS, via România. După 1989 i s'a cerut să treacă pe linie moartă şi să-şi *"ţină gura"*, ceea ce el nu a respectat şi acum este în zona de sancţiune a Poliţiei Secrete Sudaneze;

• Copiii români ajunşi la vârsta şcolară sunt potenţiali creatori de malformaţii, deoarece ei sunt iradiaţi ca urmare a radioscopiilor pulmonare luate dela intrarea în creşă, grădiniţă, tabere, căci radioscopia pulmonară funcţionează în masă, dar dă o iradiere de 10 ori mai mare decât o radiografie;

• La Paris, doi Români deghizaţi în poliţişti jefuiau turiştii şi prinşi în momentul când jefuiau un turist chinez (Reuters);

• Patru ţigani au jefuit în Bucureşti, pe B-dul M. Kogălniceanu pe Dl. Takashi, rezident al ambasadei nipone şi antrenor în arte marţiale (Nippon Press);

• 51 de Români din care 3 copii şi 36 femei au fost arestaţi de armata austriacă la frontiera austro-ungară (Kittsee - 70 km de Viena). Ei veneau din Slovacia în două camionete;

• Ţiganii din România fac incursiuni de jaf în Iugoslavia;

• Şase tâlhari periculoşi jefuiau turiştii străini şi români în staţiunile Venus şi Neptun;

• Doi tâlhari români au fost arestaţi prin Interpol - unul în Grecia, altul în Ungaria. Ambii - evadaţi din închisorile româneşti;

• Un microbuz FIAT-DUCATO cu 28 de Români înghesuiţi ca sardelele, 12 bărbaţi, 9 femei şi 7 copii, au fost prinşi în landul Tirol, Austria, la un control de rutină. Dintre ei, 2 erau călăuze;

• La un sondaj de opinie CBOS în Polonia şi difuzat la Varşovia de Reuters, se arată ca Polonezii în majoritate şi-au exprimat antipatia faţă de Români şi ţigani. Respingerea primilor se datorează ţiganilor, care provin din România şi care cerşesc şi fură;

• În Italia, 3 Români arestaţi pentru piraterie telefonică. Ei lucrau să monteze un dispozitiv prin care să efectueze convorbiri telefonice, impulsurile fiind înregistrate la alţi abonaţi;

• Opt Români au evadat din arestul poliţiei greceşti. Ei urmau să apară în justiţie pentru tâlhărie, jefuiseră o casă de toleranţă (Associated Press);

• Autorităţile franceze au expulzat 3 Români acuzaţi de furt şi arestaţi în prefectura Seine Maritime şi Saint Loire. Ei erau şi fără acte, ca şi grupurile de zeci de Români ce pătrund în Franţa;

• Mai multi ţigani din România care făceau parte dintr'o reţea clandestină de trecerea frontierelor, au fost anchetaţi în regiunea Lyon, Franţa (Rhone Alpi). Săptămânal 40-50 ţigani cer la Lyon azil politic.

Cele de mai sus sunt o mică parte din titlurile articolelor transmise de marile agenţii internaţionale de informaţii, informaţii ce sunt tipărite de marile cotidiene europene, transmise pe posturile de radio şi canalele de televiziune şi văzute, auzite şi citite de zeci de milioane de oameni.

Şi atunci, unde este perceptă imaginea *"prea bună"* a României? Desigur în cancelaria prezidenţială a României şi poate prin ceva state mai îndepărtate, cum ar fi Camerun, Africa Centrală, Sri-Lanka şi Paraguay, pe unde încă nu ajuns *"turiştii"* noştri.

TEC
THE EUROPEAN CONNECTION
LEGATURA DVS. PERMANENTA CU ROMANIA
PENTRU PRIMA DATĂ ÎN CANADA
O COMPANIE ROMÂNEASCĂ DE TRANSPORT AERIAN DESCHIDE O RUTĂ ÎNTRE BUCUREŞTI ŞI TORONTO
JARO & TEC
UN PREŢ INCREDIBIL
Toronto-Bucureşti şi retur
$ CAD 799
Toronto-Timişoara şi retur
$ CAD 899
EXCLUSIV PRIN TEC
Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE
PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb=$59.33
Peste 25lb $3.15Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe
NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE
VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...
1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

ECONOMIA ROMÂNEASCĂ ÎN PERSPECTIVA ANULUI 2000

Grupaj realizat de Ion RĂDULESCU

Comisia Naţională de Prognoză a elaborat un studiu amplu pe această temă, în care esenţial este Programul Economic de dezvoltare pe termen mediu (1997-2000) în viziunea Ministrului Reformei. Programul cuprinde între altele:

FACTORII DE RISC PENTRU ACTIVITATEA ECONOMICĂ VIITOARE

- creşterea inflaţiei şi a indisciplinei financiare odată cu relansarea economică după perioada de macrostabilizare '97-'98;
- apariţia unor noi deficite bugetare;
- incapacitatea adaptării pieţei de bunuri şi a pieţei muncii la evoluţia procesului de transformare.

ASIGURAREA UNEI CREŞTERI ECONOMICE DURABILE

Investiţiile şi exporturile vor impulsiona cererea, în timp ce cheltuielile administrative vor rămâne restrictive. Ritmurile medii anuale ale consumului populaţiei, de + 3% în '99 şi + 3,4% în 2000 arată că, odată cu redresarea economică, gospodăriile particulare vor avea numai de câştigat. Ameliorarea venitului disponibil al acestora va permite înregistrarea unei ponderi a consumului populaţiei în produsul intern brut (PIB) de 65,5% în anul 2000. Rata medie anuală a inflaţiei va coborî între 17% şi 15% în 1999-2000. Este de aşteptat ca relansarea economică să atingă rate anuale ale PIB ce vor depăşi în medie 3,5% (în preţuri comparabile) în perioada 1998-2000. Dezvoltarea sectorului privat, a întreprinderilor mici şi mijlocii (IMM) ca cel mai dinamic sector al pieţei, prin transferul rapid de proprietate dela sectorul public la cel privat, va contribui la PIB cu circa 80% în anul 2000.

ECHILIBRUL ENERGETIC

Reducerea necesarului de resurse şi consumuri energetice se va realiza prin:

- liberalizarea preţurilor şi a schimburilor valutare;
- instituirea cadrului concurenţial în producţie şi distribuţie;
- reducerea subvenţiilor şi a creditelor preferenţiale;
- diminuarea activităţilor industriale nerentabile;
- eliminarea preţurilor de monopol şi stimularea liberei concurenţe, prin înlăturarea barierelor vamale;
- înlocuirea parţială a cărbunilor autohtoni cu gaze naturale din import şi a cărbunilor cocsificabili din import cu cărbune energetic.

Aceste măsuri vor diminua caracterul energointensiv al economiei şi vor conduce la un necesar de energie pentru perioada 1997-2000.

PROCESUL INVESTIŢIONAL

Factorii de creştere a investiţiilor vizează:

- relansarea economică în industrie, agricultură, transporturi şi sfera serviciilor;
- privatizarea-restructurarea întreprinderilor cu capital de stat şi regiilor autonome;
- orientarea investiţiilor publice cu prioritate spre sectoarele strategice: apărare naţională, programul nuclear, ordine şi linişte publică, extracţia de cărbune, lucrări tehnico-edilitare, protecţia socială şi a mediului, sănătate, învăţământ;
- atragerea investitorilor străini în economie, unde Olanda e pe primul loc cu 264 milioane dolari şi 759 de investitori care operează pe piaţa românească. Urmează Coreea de Sud cu 235 milioane dolari şi 62 de investitori, Germania cu 224 milioane dolari şi 5.679 de investitori, Franţa cu 223 milioane dolari şi 1.752 de investitori. Volumul total al investiţiilor străine directe în România este acum de 2,486 miliarde dolari, iar numărul societăţilor cu participare străină se ridică la 55.159, ritmul de creştere fiind cu 10% mai mare faţă de nivelul aceleiaşi perioade a anului trecut. Peste 60% din volumul investiţiilor străine provine din ţările Europei de Vest, 16% din Asia şi 10% din America.

EVOLUŢIA PREŢURILOR

Este apreciată în funcţie de accelerarea proceselor de privatizare, restructurare şi retehnologizare a regiilor autonome şi societăţilor comerciale cu capital majoritar de stat, astfel:

- în a doua jumătate a acestui an procesul imflaţionist se va calma, astfel încât ratele lunare ale inflaţiei vor fi între 1,2 şi 2,2%;

Continuare în pag.7

CRONICA PARLAMENTARĂ

- SESIUNEA DE PRIMĂVARĂ -

Banu SERDARU

Bilanţul stagiunii legislative ordinare a primăverii '97 impune câteva observaţii de fond şi formă, fiindcă speranţele s'au dovedit mult prea mari, comparativ cu împlinirile. Astfel e de consemnat că:

- după 50 de ani întunecaţi şi blestemaţi, sub cele trei slugi ale Moscovei, este firesc ca procesul de revenire treptată la normalitate să fie unul de durată şi cu multe poticneli;
- aşa stând lucrurile, 3 Noembrie '96 a însemnat victoria în alegeri libere a necomuniştilor, dar fără majoritatea parlamentară necesară unităţii de acţiune, pentru ca schimbarea legislaţiei comuniste să decurgă fără amânări şi compromisuri;
- pentru a guverna ţara, a fost nevoie ca CDR-ul să facă apel la USD şi UDMR, formând împreună coaliţia parlamentară şi guvernamentală, forţe care se chinuie deocamdată în domeniul reformei instituţionale, ce impune schimbări politice majore, încât să obţinem cadrul politic, legislativ, moral şi juridic al reformei economice;
- în această *"orchestră"* nu toate instrumentele sunt acordate pentru a interpreta corect partitura, partenerii CDR-ului văzând carenţe grave de onestitate şi tendinţa de şantaj politic, în obţinerea unor avantaje personale;
- lupta atât de necesară împotriva corupţiei ocoleşte din păcate liderii *"trandafirului FSN-ist, mirosind a... comunist"* care şi-au împărţit vile cu multe camere, cât au fost în cărdăşie cu cei ai tufei tradanfirii, care şi-au tras case de vacanţă pe terenurile furate ţăranilor sau în zonele de agrement;
- după ce l-au pupat şapte ani pe tătuc şi i-au cântat *"Iliescu te iubim şi ca tine nu găsim"*, meleşcanii au părăsit la timp tufa celor trei trandafiri (care se usucă încet, dar sigur) şi au format ApR-ul de centru stânga, tot un soi de comunism, dar mai special, modernizat ca pentru mileniul al treilea!;
- din cele cinci luni ale primei sesiuni parlamentare a noii legislaturi, primele două s'au irosit în repartizarea aleşilor pe funcţii şi responsabilităţi, împărţire pe posturi în cadrul comisiilor din Cameră şi Senat, negocierea portofoliilor ministeriale, cu respectarea dificilă a algoritmului politic;
- s'a mimat reforma, prezentându-se doar proiectele de programe, fără a fi puse în practică, de teama restructurării sau anulării subvenţiilor la societăţile care produc găuri în economie;
- din pachetul celor 99 de legi anunţate pentru reformă s'au finalizat doar 4, în schimb la Ordonanţele Guvernamentale este recordat absolut 56, iar la proiecte analizate 253, dintre care 165 admise;
- opoziţia comunistă a fost fantomatică, nici de cum iliisto-constructivă, s'a axat doar pe moţiuni fără temei, părăsirea sălii de şedinţe, intoxicarea atmosferei şi lupte interne de orgolii păgubitoare;
- trupa Premierului Victor Ciorbea nu e nici pe departe o echipă omogenă şi sigură pe sine, ci mai degrabă dispusă la tot felul de compromisuri şi cedări, pentru respectarea protocolului semnat cu profitorii din PD şi pretenţioşii din UDMR;
- legislativul s'a dovedit mai curând o tribună de scandal şi acuze reciproce, mai puţin preocupat în dezbaterea actelor normative necesare reformei, *"productivitatea"* lui fiind în pas cu economia prăbuşită;
- coloşii industriali sunt falimentari, au profit zero şi pierderi de zeci şi sute de miliarde, datorii de ani de zile, că aşa i-a răsfăţat regimul Iliescu în cei 7 ani, cât a pompat în ei banii contribuabilor;
- în *"lista lui Spineanu"*, la cele 12 societăţi fără şanse de redresare, se adaugă 149 societăţi comerciale cu pierderi de 1.609 miliarde lei, datorii de 39.254 miliarde lei şi plăţi restante de 17.602 miliarde lei, societăţi ce cuprind 40% din personalul din industrie!!;
- este adevărat că s'au înaintat parlamentului şi s'au aprobat o serie de legi esenţiale pentru reformă, s'a realizat şi o stabilizare macroeconomică, dar a crescut producţia care nu se caută, exportul fiind la pământ;
- din teama de a nu compromite cursa pentru primul val al extinderii NATO, guvernul Ciorbea a amânat cu 5 luni restructurarea întreprinderilor cu pierderi, *"listele negre"* n'au fost cerute de FMI sau Banca Mondială, care nu sunt răspunzătoare de orientarea greşită a politicii preţurilor, practicată de guvernele anterioare, deci fără reformă în profunzime eşecul e garantat;
- parlamentul a lucrat puţin, fiindcă executivul nu i-a prea dat de lucru, dar a adoptat, printre altele: legea viei şi a vinurilor, codul vamal, concediul pentru mame şi taţi, statutul cadrelor didactice, Legea asigurărilor de sănătate, retrocedarea bunurilor Bisericii Greco-Catolice, inscripţiile bilingve în localităţile cu peste 20% minoritari, modificările la Legea fondului funciar, Legea organizării judecătoreşti, Legea caselor furate, Legea administraţiei locale etc.;
- s'a făcut mult tam-tam în parlament, pentru mai nimic, rămânând în stadiul de promisiuni electorale, printre altele: statutul funcţionarului public, reglementările întreprinderilor mici şi mijlocii, Legea reducerii impozitului, Legea investitorului autohton, Legea privitoare la răspunderea ministerială etc.;
- actuala echipă guvernamentală, cu ţărănişti, liberali, FSN-şti *"democraţi"* şi UDMR-şti buricoşi nu funcţionează cum trebue, proba de foc a reformei a căzut la prima confruntare cu agitatorii sindicali roşii dela ROMAN SA Braşov, AVIOANE SA Craiova, RAH Petroşani sau MEFIN Sinaia;
- cabinetul Ciorbea are de îndeplinit 9 repere structurale, impuse de FMI, începând cu adoptarea legislaţiei care să asigure înregistrarea corectă a veniturilor şi cheltuielilor FPS în cadrul bugetului consolidat al statului şi terminând cu privatizarea unui număr cumulativ de 2.750 de întreprinderi;
- vara lui '97 era hotărîtoare în planul schimbărilor politice din serviciile de informaţii, structurile de comandă ale armatei, procuraturii, externelor ş.a., unde încă mai otrăvesc atmosfera fostele slugi ceauşesco-iliiste;
- nici un Român cu scaun la cap din ţara asta nu speră într'un miracol economic peste noapte şi nimeni nu ne pretinde aşa ceva, dar dincolo de faptul că le lipseşte tuturor *"arta"* conducerii ilieşciene spre dezastru, aceşti oameni aleşi de noi sunt ai noştri şi ei trebue sprijiniţi şi încurajaţi prin toate mijloacele, în interesul naţional al demarării reformei structurale.

RAMPLASAREA MINERILOR

George DRAGU

Epoca bâtelor patriotice a trecut. Minerii au rămas fără Miron Cozma, Miron Cozma fără mineri, iar Dl. Iliescu a rămas şi fără mineri şi fără Miron Cozma.

Dar fostul preşedinte e om prevăzător, el a înlocuit bâtele cu protestele chiriaşilor care stau în casele luate cu forţa de comunişti, cu suportul moral al foştilor torţionari şi activişti ce nu vor deschiderea dosarelor Securităţii, cu suportul miliardarilor ce nu vor să-şi explice averea şi cu *"Revoluţionarii"* ce nu vor să li se cerceteze eroismul (Singurii cu doleanţe reale ce au protestat în faţa Senatului, au fost pensionarii, n.n.).

Numărul celor 4.000 de eroi din 1989 a roit până în 1997 la 42.000, printre care Corneliu Vadim Tudor, Adrian Păunescu, Adrian Năstase etc., totuşi aceşti lideri aî mulţimii adunate să-şi arate nemulţumirile se aflau, în timpul revoluţiei, în ţară, în timp ce alţii se plimbau prin străinătate şi de unul, suntem informaţi, că făcea băi de soare în California.

Dar sub supravegherea D-lui Iliescu, eroii produşi pe bandă rulantă au îmbuibat Parlamentul şi ei şi-au votat legi ce le oferă oportunitatea de a se înscrie în clubul *"Originalilor"* cu casă în Bucureşti, vilă la munte şi Mercedes în garaj. Aroganţa şi pretenţiile celor făcuţi eroi pe certificate trase la rotativă, veştejesc florile ce le aşternem la mormântul adevăraţilor luptători.

Cei peste o mie de tineri nu şi-au dat viaţa pentru a fi scutiţi de taxe şi a avea un bar ca să vândă rachiu. Ei au murit pentru CREDINŢĂ ŞI LIBERTATE!

România văzută de pe malul celălalt

BOMBARDIER ŞI "INGINERIA FINANCIARĂ" A SECURITĂŢII

Dan-Liviu NICOLAE

Ziarul *"The Gazette"* şi poate şi alte jurnale anunţau acum circa 12-16 luni un important contract încheiat între societatea BOMBARDIER şi compania românească privată (în România continuă să fie de *"bon ton"* precizarea că firma cutare sau cutare este privată, dată fiind dorinţa guvernanţilor de a sublinia *"înaintarea ţării pe drumul economiei de piaţă)* DACAIR, contract ce prevede livrarea a 34 de aeronave *"moyen courrier"* fabricate de societatea canadiană.

BOMBARDIER este mai degrabă insuficient cunoscută în România. Într'atât încât săptămânalul cel mai răspândit şi mai influent de acolo *"Academia Caţavencu"*, a fost în stare să-şi bată joc de un anunţ de mică publicitate prin care cineva oferea *"BOMBARDIER SEADOO..."*, fără ca redacţia caţavencilor să facă diferenţa între numele societăţii şi bombardierele canadiene şi americane care au pisat România în primăvara lui 1944...

Dar nu despre asta e vorba.

Partenerul român al lui BOMBARDIER, firma DACAIR, are ca principal acţionar pe şeful clanului Păunescu, respectiv George Constantin Păunescu, al cărui nume este amintit de *"THE GAZETTE"*. Pentru amuzamentul Dvs., vă reamintim că acest clan, compus din trei fraţi, George Constantin, Valentin şi Viorel, este în general desemnat prin apelativul *"omul de afaceri Fraţii Păunescu"*. Trei Doamne şi şi toţi trei...

George Constantin, nenea, a fost pe vremea lui Ceauşescu şef al Biroului comercial al României la Milano, prin urmare responsabilul *"diplomaţiei"* economice a lui Ceauşescu şi interfaţa dictatorului cu complicele său Iosif Constantin Drăgan. A fost, după încheierea *misiunii* (ce bine se potrivesc uneori cuvintele!), directorul Direcţiei de organizare şi control din Ministerul Comerţului Exterior, la Bucureşti, un adevărat GESTAPO al comerţului exterior românesc (acesta fiind, vă reamintesc, monopol de stat). Un alt frate, Viorel, a fost directorul de fapt, *"patronul"* - cabaretului cel mai popular din Bucureşti, MELODY, stabiliment favorit al beizadelei Nicu Ceauşescu. Acest Viorel are la activ o ghiduşie care a făcut mare vâlvă la vremea ei, adică în Ianuarie 1990. La puţină vreme după lovitura de stat a lui Ion Iliescu, speriat că *"vine revoluţia peste el"* şi-l găbjeşte, ca fost colaborator al regimului comunist, cu milioanele în casă, milioane adunate din comerţul ilicit, a... aruncat la canal metri cubi, saci cu faimoasle bancnote de o sută denumite *"bălceşti"*, reuşind să înfunde întreaga canalizare a străzii Sfinţii Voievozi unde locuia. Încă nu aflase omul că *"revoluţia"* nu era îndreptată împotriva privilegiaţilor regimului comunist ci în avantajul lor...

George Constantin Păunescu, ofiţer superior al Securităţii (presa dela Bucureşti spune că ar fi general, lucru perfect plauzibil), neieşit la pensie, beneficiind de un acces special la fondurile acestei poliţii politice, ajutat de fraţii săi, a abordat piaţa incipientă a afacerilor de mare anvergură din România cu tot aplombul susţinut de relaţiile sale şi de mafia care se întocmea sub preşedinţia lui Ion Iliescu. Sau care se reconstituia pe baze noi. Cu fonduri deocamdată limitate, dar cu un credit supraevaluat, asigurat de ceilalţi mafioţi care dominau nivelurile de decizie din bănci şi din noile instituţii româneşti create cu scopul declarat de a *"restructura economia"*, a jonglat vreme de câţiva ani cu împrumuturile acordate de bănci contra unor garanţii fictive sau, pur şi simplu, *"pe ochi frumoşi"*. Aşa a ajuns clanul Păunescu în fruntea unui imperiu economic - hoteluri, inclusiv INTERCONTINENTALUL bucureştean, bănci, adevărate monopoluri în activitatea de import-export, ca, de pildă, exportul de ciment - imperiu aşezat pe picioarele de lut ale jocului creditelor negarantate. Obţinerea unui împrumut la o bancă pentru a cumpăra pachetul principal de acţiuni la altă bancă (operaţie interzisă de legile româneşti) nu este decât unul din exemplele care ilustrează *"metoda Păunescu"*. George Constantin Păunescu, într'un interviu, îşi denumea metoda *"inginerie financiară"*. Dar procurorul care a deschis, în fine, o anchetă asupra afacerilor clanului, a numit-o de-adreptul *"o simplă escrocherie"*, definiţie care a căpătat şi mai multă trecere după ce s'a aflat că Păuneştii aveau de restituit, la bănci, în luna August, peste o jumătate de miliard de dolari (americani)! Nu ştim, încă, dacă clanul a ieşit din încurcătură, eventual prin ce *"metodă"*.

Dar să revenim la oile noastre, adică la contractul BOMBARDIER.

Şi-o fi luat societatea canadiană măsuri de siguranţă, cerând garanţii dela DACAIR - depozite sau trate confirmate de o bancă mai ca lumea - că să aibă certitudinea bonităţii clienţilor săi?

O fi pus ea marfă în fabricaţie cu garanţii de plată de genul celor cu care clanul Păunescu şi-a obişnuit partenerii de afaceri?

Şi care o fi fost (dacă s'a cerut şi s'a dat) avizul Ambasadei canadiene dela Bucureşti? Potrivit informaţiilor care ne parvin periodic din capitala României, grupul de societăţi Păunescu se află într'o mare jenă financiară, iar *"capacitatea lor de a-şi onora obligaţiile este incertă"*. Aceasta este, de altfel, formula prin care băncile au obiceiul de a da de înţeles că o societate comercială despre care s'au cerut referinţe *"se bucură"* de o bonitate cel puţin îndoielnică.

Apoi, cine ştie ce alte credite n'o mai fi obţinut G.C. Păunescu pe baza contractului său cu BOMBARDIER?

Poate s'o fi slujit de el chiar ca să participe la licitaţia pentru metroul din capitala Mexicului, de unde BOMBARDIER a fost măturată în acel mod ciudat, cunoscut acum de toată lumea?

Arhivă şi adevăr

Bogdan Alex. CIACHIR

NAPOLEON ŞI AUSTERLITZUL

BĂTĂLIA DELA AUSTERLITZ

Napoleon I-ul, omul despre care s'au scris peste 200.000 de lucrări, impresionează, fascinează şi continuă să domine istoria. Georges Lefebre îl rezumă astfel: *"Moştenitor al vechiului regim şi fondator al unei ordini noi; fiu al revoluţiei şi restaurator al unei monarhii; clasic şi romantic; imaginativ şi realist, toate la un loc"*. Iar poetul şi omul politic Chateaubriand, care nu l-a agreat niciodată, la moartea marelui corsican a fost nevoit să facă remarca: *"Cel mai puternic suflu de viaţă, care a animat vreodată argila omenească"*.

Metternich, marele Cancelar al monarhiei habsburgice, în tinereţea sa fusese câţiva ani ambasador la Paris, consemna: *"...nu cunosc încă alt om a cărui conversaţie să fi avut mai mult farmec şi seducţie"*.

Generalul Vandôme, renumit prin cruzimea şi sângele său rece, i se destăinuia mareşalului d'Ornano, urcând împreună la Tuilleries: *"Dragul meu, acest diavol exercită asupra mea o fascinaţie de care nu mi pot da seama. Eu, care nu mă temeam nici chiar de dracu şi nici de Dumnezeu, când mă apropii de el tremur ca un copil"*. Iar subtilul diplomat Talleyrand, omul lipsit de scrupule, în stare să vândă pe oricine, se confesa unui prieten: *"Dracul acesta ne înşeală pe toţi"*.

Devenit ofiţer (locotenent secund) la 18 ani şi 15 zile, mândru de uniforma lui şi de cizmele enorme, dar care semăna cu *"motanul încălţat"*, după spusele micuţei Laura Permon, devenită ducesa d'Abrantes, ambiţios şi calculat, s'a dovedit a fi un militar şi diplomat de excepţie, ajungând numai prin meritele sale, în 1804, Împărat al tuturor Francezilor.

În Decembrie 1805, exact la un an, la aniversarea încoronării sale, Napoleon câştigă la ***Austerlitz***, una din cele mai strălucite victorii ale sale. Ruşii şi Austriecii au pierdut pe câmpul de luptă mai mult de 15.000 oameni, întreaga artilerie şi au fost luaţi 30.000 de prizonieri, iar cei doi împăraţi au scăpat cu fuga, ca să nu devină prizonieri ai celui de-al treilea împărat, având acest titlu suprem numai de un an. În proclamaţia adresată după bătălie, Napoleon a sintetizat în spiritul cel mai laconic: *"Este de ajuns să fi fost la Austerlitz, ca lumea să spună, eşti un erou"*.

Desigur, toate acestea se cunosc. Dar nu şi ce relatăm în continuare. Un colonel francez de artilerie, a raportat împăratului, că în sectorul lui, a lungit tirul artileriei, ceaţa a fost spartă şi s'au înnecat peste 2.000 de Ruşi. Împăratul l-a făcut general la excepţional şi l-a decorat, ştirea apărând şi în *"Le Moniteur"*, organul oficial al Franţei. După 4 ani, în 1809, lui Napoleon i s'a părut că a fost tras pe sfoară, şi atunci ordonă, să fie secată apa din lacurile respective şi număraţi morţii. Ştirea i-a fost transmisă, tatălui meu, de către istoricul ceh, Cestmir Amort. Austerlitzul se găseşte astăzi pe teritoriul statului ceh, mai precis în Moravia. În învălmăşeala bătăliei dela Austerlitz, câteva sute de soldaţi ruşi, fugind de pe câmpul de luptă, s'au refugiat, găsind adăpost la ţăranii cehi. Unii din ei au fost ascunşi până în 1813, când armatele ţarului, de data aceasta învingătoare, se îndreptau spre Vest, spre Paris, unde au şi intrat în Martie 1814. Deci o serie de soldaţi, consideraţi morţi, dispăruţi, apar înmatriculaţi în regimentele lor, în 1813. Studiind arhivele satelor respective, din jurul Austerlitzului, profesorul Cestmir Amort, a dat de ancheta întreprinsă din ordinul lui Napoleon. Generalul respectiv a fost scos din cadrele armatei, dar nu s'a publicat nimic în acest sens. Împăratul nu avea nici un interes să desmintă că nu s'au înnecat 2.000, ci numai 15, câţi au fost găsiţi pe fundul celor câteva lacuri.

Deci, cu adevărat, lui Napoleon nu-i scăpa nimica.

ECONOMIA ROMÂNEASCĂ

Urmare din pag.6

- rata creşterii anuale a preţurilor de consum, de 57% în '96 şi 97% în '97 va scădea la circa 15% în anul 2000; în industrie, spre exemplu, rata medie lunară a creşterii preţurilor va ajunge în anul 2000 la 1,1% faţă de 4,3% în '96 şi de 6,6% în '97.

POLITICA FISCALĂ ŞI BUGETARĂ

Va cunoaşte o schimbare de fond prin:

- reducerea ponderii veniturilor directe (impozit pe salarii, impozit pe profit) şi creşterea ponderii veniturilor indirecte (TVA, accize, taxe vamale) în totalul veniturilor bugetare;
- reducerea ponderii deficitului bugetar consolidat în PIB, dela 4,5% în '97 la 2,5% în 2000 şi acoperirea lui din resurse neinflaţioniste. Ponderea datoriei publice totale în PIB va fi în 2000 de circa 43,5%, sub 60% cât reprezintă criteriul de aderare la Uniunea Europeană.

POLITICA MONETARĂ

Va continua să fie prudentă şi restrictivă, astfel:

- masa monetară va înregistra în 1997 - 2000 o creştere medie anuală de circa 48,6%;
- taxa de scont şi dobânzile bancare vor scădea din '98, odată cu inflaţia rămânând însă real pozitive;
- în 1998 - 2000 se va diminua procesul de depreciere a monedei naţionale, ca urmare a scăderii inflaţiei şi a deficitelor de cont curent. Asistenţa financiară a Băncii Mondiale va totaliza, în următorii 3 ani, 1,4 miliarde dolari. Recent, Banca Mondială a aprobat trei împrumuturi României, totalizând 550 milioane de dolari, dintre care:
  - 50 milioane dolari pentru protecţia socială;
  - 350 milioane dolari pentru restructurarea sectorului agricol;
  - 150 milioane dolari pentru reabilitarea drumurilor, care completează împrumutul anterior de 120 milioane dolari.

Toate cele trei împrumuturi ale Băncii Mondiale sunt acordate la dobânda standard a băncii nivel LIBOR, în dolari americani, şi sunt rambursabile în 20 de ani, cu o perioadă de graţie de 5 ani. Instituţia financiară internaţională îşi reafirmă astfel sprijinul său în promovarea decisă a reformei în ţara noastră.

Ion RĂDULESCU

HENRIC AL IV-LEA ŞI SEXUL FRUMOS

Henric al IV-lea, regele Navarei (1572-1610) şi al Franţei (1589-1610), a fost unul din marii monarhi ai timpului său. Nepotul său, Ludovic al XIV-lea, se mândrea cu bunicul său, atât prin felul înţelept în care a condus Franţa, cât şi de aventurile sale galante. Scăpat ca prin minune de masacrul din noaptea Sfântului Bartolomeu (24 August 1572), fiind protestant, câţiva ani este captiv la curtea regelui Franţei, până la urmă ocupă tronul în 1589. Franţa, fiind catolică în proporţie de 98%, se converteşte la catolicism. Restaurează autoritatea regală, prin suplete şi fermitate, domnia sa, este etapa decisivă în instaurarea monarhiei absolutiste. El a lansat principiul în Franţa, suveranul guvernează şi decide. Aflând de complotul mareşalului Biron, nu şovăie şi îl execută.

Ca rege absolutist, nu suporta ca o femeie să-i reziste. Arătând o prea mare atenţie şi perseverenţă în a o cuceri pe Caterina de Rohan, ducesă de Deux Ponts, aceasta i-a dat următoarea replică, păstrată în analele Franţei:

- Sunt prea săracă pentru a fi soţia D-Voastră, Sire, şi port un nume prea mare pentru a fi metresă.

Noaptea Sfântului Andrei

În noaptea Sfântului Andrei, Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii sunt scoşi din închisoarea Râmnicul Sărat şi strangulaţi în pădure pe şoseaua spre Bucureşti.

...Îi văd cum îşi fac grăbit bagajele. Li s'a spus că merg la altă închisoare. Unde? Nu ştiu. Dar sunt liniştiţi. Socotelile cu viaţa şi le-au făcut de mult, nimic nu îi surprinde. Unul coase cu evlavie în căptuşeală rândurile stângaci scrise de buna lui bună, care l-a crescut de mic: bătrâna se roagă Prea Curatei să nu închidă ochii pân'nu l-o vedea acasă; pe scrisoare se pot observa urme de lacrimi... Altul pătureşte dulce o batistă cu miros de levănţică, cusută de draga lui. O aştepta de Crăciun; de-or fi duşi prea departe, ar' să mai vină oare?...

După miezul nopţii, sunt chemaţi la cancelarie. Tot mai slab se aud urările camarazilor rămaşi după zăbrelele celulelor. Lângă poartă, ajuns înaintea lor, Căpitanul îi priveşte cu dragoste şi grijă. Alături, câţiva gradaţi, cu funii ascunse sub mantăi. Privirea li-i piezişă, faţa fără'nduărare. Condamnaţii încep să aibă bănuieli. Unul din ei, cu pretextul c'a uitat ceva, aleargă pe scări înapoi, spre celule, unde-l ştia pe Gheorghe Clime, răcnind cu desnădejde: *"Domnule inginer... domnule inginer... l-au luat şi pe Căpitanul... este jos cu noi..."*; dar un pat de armă şi o sudalmă îl readuc între ceilalţi...

Afară aşteaptă două brecuri deschise. Sunt poftiţi în ele. De bagaje nu e loc, dar vor sosi în urmă, ei să le depună la cancelarie... Căpitanul cată cu drag în urmă: între zidurile mohorîte ale închisorii rămân tovarăşii săi cei mai încercaţi: credinciosul Clime, vrednicul Banea, devotatul Istrate, Bănică, Niculăiţă Totu... I-au fost alături în toate luptele; cu ei, cu rănile lor a reuşit să redea unui neam încredere în propriile-i forţe. Gându-i trece fugar pe la Ciuc, la Vaslui... Căpitanul urcă decis în maşină; dac'o fi să fie, rămân aceştia, care în numele său vor zgâlţâi cerul de toarte, vor frământa pământul ţării în lung şi'n lat spre târpirea neghinei ce împiedică grâul curat să se înalţe către soare.

Brecurile au mai multe rânduri de bănci fixe. Legionarii sunt legaţi de ele cu mâinile la spate. Picioarele, le sunt şi ele prinse de stinghia băncii din faţă. Fiecare are un jandarm în spate. Afară e urât. Burniţează. Şi e beznă. Maşinile se urnesc greu din zloată: convoiul morţii e în marş. Vântul lipeşte picături reci pe frunţile înfierbântate. E târziu. Lumea doarme. Toată ţara doarme. În ceasul acesta greu nu e nimeni să-i scape, să-i mângâie. Satele dorm. Nici o lumină nu alintă fereastra unei case. Din cerul de tuci continuă să cadă picături mărunte. Sunt aşa de singuri! Aşa de părăsiţi! Unde's cârdurile de copii, ce se ţineau grămadă după colindătorii verzi, prin pulberea şoselelor, gângurind marşurile dătătoare de nădejdi? Şi ţăranii ce purtau, în tabere, care de bunătăţi? N'a fost niciodată larma voioasă dela Carmen Silva, vuietul sutelor de bătălii, miile de oameni ce-i aclamau din tribunal în tribunal. Basme! Singura realitate e bruta dela spate, ce pândeşte cu ştreangul pitit sub haina de ostaş. E noaptea Sfântului Andrei; noapte rânduită, după credinţa populară, să se sortească hrana pe tot anul, haitelor de lupi...

Iată-i în pădurea Tâncăbeşti. Burniţa a mai stat. Cânt de cocoş n'ajunge pân' aici. Şi nici lătrat de câine. Larma cocorilor s'a stins demult peste arborii goi. Maşinile pătrund adânc în codru, apoi încetinesc. Un maior începe să agite lanterna dela drepata la stânga: este semnalul. Jandarmii aruncă laţurile. Horcăitul victimelor, gâfâitul călăilor, zgomotul motoarelor, huruitul roţilor, - totul formează o lugubră simfonie, demnă de tronul cui a

patronat-o. Vor urla câinii la stânile din Macedonia, niscai măicuţe din Ardeal vor fi sărit din pat în chin de vise rele, va fi scheunat furios crivăţul prin hogeacurile din Moldova, vor fi mugit mai aprig valurile la Constanţa... Dar lumea doarme. Doar strigoii veghează. Din 14 culmi de autentică şi dârzâ Românie, maşinile duceau acum la Jilava 14 cadavre. Lumânări n'au avut. Nici flori, şi nici colivă. Clopote, nu s'au tras. Bocitoare, n'au jelit. Grijanie le-a fost sângele din vinele plesnite, şi bura înghiţită. Spovedania vor face-o în faţa Tatălui de sus...

- CU CEI CE NU MAI SUNT -

AIUD, 14 Septembrie 1997. - O zi de toamnă posomorîtă, care era în ton cu starea sufletească ce te încerca. O regăsire cu "CEI CE NU MAI SUNT", o slujbă de pomenire, oficiată de un sobor de preoţi ortodocşi şi greco-catolici, cu toţii supravieţuitori ai calvarului acestei temniţe.

În programul zilei, vizitarea temutei închisori pe un traseu limitat, putând fi văzută doar *"sinistra zarcă"*, care a adăstat atâtea suflete curate, cu treptele roase de picioarele celor care şi-au târît povara suferinţei lanţurilor şi cătuşelor şi lungul şir de celule vinovate, unde altădată bântuia suflul morţii, acum parcă speriate şi tăcute.

O zi de toamnă, în care câte o rază scăpată de sub pâcla de nori, adia pe frunţile celor veniţi să verse o lacrimă şi să depună o floare pe glia lipsită de cruci, ce ascundea osemintele celor ascunşi în marele întuneric al morţii eterne. Erau mame, soţii, copii, fraţi, surori, rude apropiate şi camarazii supravieţuitori, veniţi din toate colţurile ţării.

Şi pe această culme de *"Golgotă a epicentrului genocidului comunist"* un impunător însemn al biruinţei asupra morţii, mausoleul "CALVARUL AIUDULUI", terminat de curând.

Şi pentru posteritate, înscrisul de pe troiţa din apropiere ridicată în Septembrie 1990: *"Trecătorule, opreşte-te o clipă din drumul tău şi aprinde o lumânare la acest însemn al suferinţei, pentru cei care au trecut prin moarte spre înviere. Nu există pe întreg cuprinsul acestui loc o palmă de pământ fără oase. Crima trecutului, săvârşită de cei fără Dumnezeu şi dragoste de neam, a sângerat trupul sfânt al ţării, dar nici unde mărturisirea acesteia nu a cunoscut limite atât de grave ca în temniţa Aiudului.*

Cei care au rămas după noi, sunt supravieţuitori. Voi, care aţi fost unelte ale terorii deslănţuite de sistem în acest loc de cumplită suferinţă, spălaţi-vă conştiinţa, mărturisind adevărul.

Fie ca Dumnezeu în îndurarea LUI, să vă ierte. Noi am trecut în nefiinţă fără să blestemăm. Fie ca pe suferinţa noastră, să se clădească viitorul de lumină al neamului românesc".

AFDPR - Hunedoara

Aiud, Aiudule
Temniţă cruntă
Fă-te zăludule
Piatră mărunţă

R. Gyr "Blestemul Aiudului"

Aiud - 14 Septembrie 1997. O zi de comemorare a CELOR CE NU MAI SUNT. Şi în împlinirea acesteia, împlinirea unei dorinţe a unui martir erou trecut în veşnicie.

CUVÂNT PENTRU CEI CĂZUŢI

Mă numesc Dumitru Groza. Am ţinut să iau parte şi să cuvântez la această tristă comemorare, pentrucă şi eu sunt unul din zecile sau sutele de mii din FIII acestui neam, care a parcurs un periplu năpraznic prin iadul comunist.

În faţa Dumneavoastră, îmi închid ochii şi aşa, cu ei închişi, văd o coloană imensă de martiri înveşmântaţi în haine vărgate, păşind spre infinit, cu ochii stinşi şi buzele uscate de foame şi sete.

Mă gândesc apoi la un şir de robi care, în lanţuri, erau fugăriţi sub ploaia de ciomege, căzând alăturea de mine şi peste mine, ridicându-se, căzând apoi din nou şi iar ridicându-se.

Revăd apoi oameni din elita intelectuală a neamului meu, îngenuncheaţi şi murmurând rugi către Dumnezeu, spre a le da putere să îndure urgia ce ne împresura.

Îl văd pe Mircea Vulcănescu urcându-se pe speteaza patului de unde a privit un strat de flori din faţa celularului şi îl aud spunând: *"Uite ce flori frumoase, le privesc pentrucă n'am să le mai văd"*. Şi într'adevăr, nu le-a mai văzut şi nu s'a mai întors, plecând pe drumul spre locul unde ne găsim acum.

Apoi îl revăd pe eminentul profesor George Manu, slab şi fără putere, care într'o zi mi-a mărturisit că are febră şi se simte sfârşit şi, cât de aproape i-a fost sfârşitul. Îl evoc mai ales cu amintirea acelor expuneri de istorie universală, cu amănunte care surprindeau fenomenala lui cunoaştere şi memorie, era o adevărată enciclopedie devenită izvor de cultură.

Îl revăd pe Generalul-Erou Socrate Mardare, pe Toma Simion care pe pat de moarte a fost trimis de comandantul închisorii la muncă şi care a decedat aproape în prezenţa acestuia.

Mă gândesc la sfârşitul fostului Director Tehnic dela Reşiţa, Manciu care, bolnav de inimă, a fost forţat să lucreze în fabrică, unde a sfârşit pe braţele unor deţinuţi.

În acest loc îi simt aproape pe Sirianu şi Scorbatu unul din temerarii piloţi, judecaţi şi executaţi aici la Aiud, pentru tentativa de evadare.

Mi-aduc aminte de o zi de toamnă când am fost dus la o anchetă. Era o îngemănare între zi şi noapte. Între două porţi, unde se afla biroul anchetatorului, pe o căruţă şchioapă aştepta un sicriu să fie scos spre libertatea absolută. Cineva a întrebat: cine-i acolo, mă? urmat de răspunsul unui deţinut de drept comun: un popă dela Hunedoara. Nu m'am dumirit cine putea fi, întors însă în celular prin zidurile închisorii, vestea s'a răspândit imediat. A decedat Părintele Tarcea şi îmi amintesc cuvintele unui deţinut judecat în acelaşi lot: *"iată un om pregătit pentru jertfă"*. A fost schingiuit crunt în anchete iar după proces i s'a smuls în mod barbar barba-i de apostol înălbită de ani şi suferinţă.

Şi iarăşi mi-aduc aminte. În una din zile am potrivit afară prin crăpătura oblonului din spatele gratiilor şi am văzut un deţinmut arungându-se în gardul de sârmă cu mâinile ridicate strigând: *"trage mă! trage"* şi soldatul din turelă a tras. Cel răpus a fost Popa T. Ion, pe care-l pomenim astăzi alături de alţii care au urmat şi s'au ascuns în acest pământ pe care-l călcăm acum.

Dar EI mai sunt aici? Nu, aici a rămas doar numele LOR. Ei şi-au luat zborul interstelar către un spaţiu misterios, din eternul şi infinitul univers. Spaţiu în care nu mai sunt nici jandarmi, nici gardieni, nici închisori, nici schingiuiri şi nici moarte. Ci numai viaţă veşnică, loc de verdeaţă, linişte şi bună înţelegere între sufletele lor curate.

Acolo, în acel spaţiu mai devreme sau mai târziu, poate peste mii sau chiar milioane de ani, pentrucă în eternitate nu există nici timp şi nici distanţe, se vor aduna toţi cei drepţi şi cei strâmbi la judecata de apoi. Acolo, atunci ne vom revedea şi noi cei care ne găsim aici, împreună cu toţi înaintaşii noştri şi vom fi fericiţi că Dumnezeu ne-a învrednicit ca în timpurile de cumplită urgie comunistă, să trecem pe unde am trecut, cu frunţile senine, că ne-a dat lacrimi să plângem şi putere de jertfă.

Dar până atunci, zăbovind încă pe acest tărâm, trăind pe pământul acestei ţări ne gândim la viitorul El. Judecând trecutul care a fost de luptă şi sacrificiu, să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dea iertare pentru toate greşelile ce le-am săvârşit şi să ne binecuvinteze pentru buna noastră credinţă, că tot ce am făcut, am făcut cu gândul la EL şi această sfântă ţară.

Să ne întoarecem ochii spre tinerii de azi şi cei de mâine, să-i rugăm să ne ierte că din cauza urgiilor ce au bântuit spaţiul mioritic mai bine de o jumătate de veac, nu am putut împlini năzuinţele martirilor care s'au jertfit pentru un ideal bazat pe dragoste de Hristos, Neam şi Ţară. LOR le rămâne greaua dar nobila misiune de a împlini crezul în ÎNVIEREA ŞI MÂNTUIREA NEAMULUI, în spiritul omeniei şi al democraţiei creatoare de înţelegere între oameni indiferent de naţionalitate, opinii şi confesiune. Ajută-i Doamne pe toţi aceştia să păşească în mileniul următor cu gânduri curate, spre binele, pacea şi prosperitatea zbuciumatei noastre ţări. Fă Doamne, ca din lacrimile şi suferinţele mamelor ce nu şi-au mai putut vedea copiii înainte de a-şi închide ochii pentru totdeauna şi din lacrimile şi suferinţele copiilor ce-şi aşteptau părinţii care nu s'au mai întors niciodată, precum şi din jertfele celor mulţi, să rodească în ţarina sfântă a ţării, DREPTATEA ŞI CEREASCĂ LUMINA TA.

Fie ca acest Neam, să nu mai cunoască vrăjmăşia aducătoare de ură, duşmănie şi moarte între fraţi, fie ca jertfele întruchipate în lungul şir de morminte să sfârşească aici, spre liniştea şi fericirea CELOR DE MÂINE.

s.s. Dumitru GROZA
fost Comandant al Corpului Muncitoresc Legionar

Am redat cu fidelitate cuvintele ce nu au mai putut fi rostite de Cel căruia i-am fost aproape vreme de şapte ani, pe care am avut prilejul să-l cunosc şi să-i fiu de folos la vremea acelor zile în care trupu-i secerat de suferinţele trecutului, se încăpăţâna să se dea morţii.

Mircea TARCEA
AFDPR Hunedoara

PRIMEJDIA BALCANISMULUI

Radu DUNĂREANU

Folosesc noţiunea de Balcanism în sensul moral al cuvântului, nu geografic. Deşi noi, Românii, prin aşezare nu suntem locuitori ai Peninsulei Balcanice, datorită influenţei orientale şi a altor circumstanţe legate de ocupaţiile străine, ne-am pricopsit cu o serie de tare morale de care nu putem, sau nu vrem să ne lepădăm. Aceste calităţi negative s'au accentuat, dezvoltat şi mai mult pe timpul comunismului şi neocomunismului, unde asemenea deficienţe morale înfloreau nestânjenite, ba chiar protejate.

Descrierea Balcanismului moral, de fapt o corupţie totală, ar necesita sute de pagini şi statistici. Ne mulţumim să folosim, prin parafrazare, noţiunile folosite de un scriitor de limbă engleză, din cartea sa *Ultima suflare a Maurului*, care, după părerea mea, descrie succint bazele corupţiei care a dominat şi încă înfloreşte în România.

Democraţia dela noi se poate descrie, la nivelul politicienilor tradiţionali sau mai noi, din neocomunism, ca fiind *un om - o mită* la care se poate adăuga o nouă teorie a relativităţii, aşa zis-a, *totul este pentru rude (relatives)*. Acest nepotism (rudă în engleză este *relative)*, se extinde acum şi la fosta coterie comunistă şi neocomunistă.

Mulţi dintre noi, naivii, am crezut că odată cu căderea comunismului, noi politicieni vor cârmui Ţara spre o refacere nu numai economică, dar şi una morală. De aceea am scris de multe ori că Ţara nu are nevoie de partide, avem şi aşa prea multe, ci are nevoie de o regenerare morală, preconizată de generaţia dela 1922.

Iar am fost naiv.

Cum îmi scria cu amărăciune un bătrân prieten din Ţară (şi nu numai el, ştirile primite sunt deprimante), se pare că după opt ani dela lovitura de palat... *ne îmbogăţim în hoţi, în lichele şi în Iude, ne dezumanizăm tot mai mult... principiul mie să-mi fie bine... aşazişii istorici, care şi acum sunt la putere... urmăresc nu propăşirea Ţării, ci doar propria lor chiverniseală, ba chiar opulenţa nesfârşită.*

Pe plan intelectual, situaţia e la fel de tragică.

După Decembrie 1989, România s'a umplut de o puzderie de publicaţii, multe dintre ele subvenţionate de banii moşteniţi de către neocomunism. Unii şi-au umplut serios buzunarele datorită foamei de informaţii, lesne de înţeles, din partea publicului larg. Din nefericire însă, foarte mulţi condeieri nu au nici o convingere morală cu care să influenţeze în bine cititorii, cu creierele spălate după 50 de ani de dictatură comunistă. Aşa se face că suntem pricopsiţi cu o serie de scrieri vulgare, uneori cu un stil nu numai agramat, dar şi obscen.

Unii, încă împinşi dela spate de nu ştiu cine, fără chemare sau calitate de cercetători istorici, îşi dau cu presupusul asupra istoriei interbelice, subiectul favorit fiind aceeaşi frică patogenă de generaţia naţionalistă, de fapt exterminată în închisori regale sau comuniste. Încă mai citesc în presa de limbă română aberaţii (la plural) ca aceasta... *asasinări de efect teatral ale unor prefecţi sau premieri*... ca şi cum aceste fapte s'ar fi întâmplat la ordinea zilei, ani în şir, în nenumărate cazuri!

Recent, cineva mi-a dat cartea unui scriitor foarte cunoscut, aş zice chiar celebru şi el de-acum la vârsta senectuţii. În carte, autorul tratează şi subiectul terorii comuniste, puţin despre închisori, personajele sunt numite direct sau puţin voalat, încât noi ştim la cine se referă.

E o cărţulie scrisă între două cafele. Nu înţeleg însă de ce trebuia să folosească din plin expresii de mahala, din care organele genitale, pe numele lor popular, sunt la ordinea zilei.

Nu de mult, am văzut filmul *Stejarul*, nu e nou, dar mi s'a spus că a avut mare succes. Am rămas total stupefiat de calitatea vulgară balcanică a dialogului şi de concepţia pervertită a ceea ce se cheamă artă cinematografică. La un moment dat, este în film un personaj, un preot, pe care poate că şi unul ca Titus Popovici, pe vremea lui Ceauşescu, l-ar fi prezentat mai real. Înjurăturile şi expresiile scârnave abundă, deşi - dragă Doamne - acţiunea ar avea loc între intelectuali... nonconformişti.

Vrem să intrăm în comunitatea civilizată europeană. Pentru asta trebue să impunem altora un anumit respect. Dar trebue să începem, mai întâi, prin a respecta noi pe alţii. Dar citesc în presa cu litere românești, expresii ca *ăia cu ochii zgâiţi*, cu referire la investitorii chinezi.

Mulţi confundă ironia, sau chiar satira, cu obiceiul balcanic, aşa-zisul *luat la mişto*.

Unii condeieri, plimbaţi peste hotare cu banii guvernului neocomunist, îşi etalează din plin lipsa de înţelegere a ceea ce au văzut în lumea liberă şi civilizată, dar încearcă să-şi mascheze ignoranţa prin acea balcanică *luare la mişto*. Având onoarea să viziteze Parlamentul Britanic, cea mai veche instituţie democratică din epoca noastră, un condeier, care admite că nu înţelege o boabă din limba lui Shakespeare, informează cititorii români, neavizaţi şi neplimbaţi că a avut senzaţia că Parlamentul în discuţie seamănă cu o clasă de copii oligofreni. Am dubii serioase că înţelege cuvântul medical. Iar atunci când nu înţelege avansul tehnic colosal al Americii, el numeşte asta *"bâlciul ştiinţific"*.

Ignoranţa balcanică cu *mişţoul* de rigoare devine penibilă când, vorbindu-se de spectacolul muzical Jesus Christ Superstar, citim: *Iisus dă microfonul de podele.*

Dacă vrem investiţii din partea străinilor, trebue să avem şi respect pentru cultura lor, chiar dacă nu o înţelegem. Iată ce aberaţii se scriu în România: *...Despre Sumo ştiam ce e. Două matahale dezbrăcate care se chinuie... să se dea una pe alta cu capul de scândura podelei.* (Sumo e mai mult decât respectat sport în Japonia n.n.). Sau vorbind de faptul că într'un teatru Kabuki din Japonia spectatorii se descalţă, balcanicul român scrie:... *în Japonia probabil, emoţia estetică e mult mai pregnantă când vezi piesa în ciorapi. Replicile ajung la creier nu numai prin urechi, dar şi prin cele zece deşte (subl. noastră) dela picioare...* Insensibilitatea ziaristului neocomunist întrece chiar şi pe cea a celor vechi comunişti: *...În Basilica Sf. Petru dela Vatican, se află statuia Sfântului Petru. Tradiţia cere ca, înainte de a te apuca să dai târcoale celebrei săli, să te apleci să săruţi genunchiul sfântului. Cum acesta e din bronz şi nu din carne, se înţelege că fitecine îşi poate permite să-şi pună botul pe rotula legendară. Deşi unii ai dori-o din toţi rărunchii, genunchiul nu poate fi muşcat. Nu pentrucă sfântul ar lăsa dracului mila creştinească şi i-ar arde o labă, ci pentrucă nu s'a ivit pe lume turistul cu dinţi de oţel...* (sublinierile ne aparţin).

Ultimele citate sunt luate, la întâmplare, dintr'o carte cu titlul vulgar balcanic, *Lumea văzută de un Român rupt în fund* şi semnată de unul Ion Cristoiu, am înţeles că se intitulează ziarist cu faimă şi înţeleg că a publicat în timpul dinastiei genialului executat. Cartea nu am putut s'o termin pentrucă mi s'a părut sub limta penibilului intelectual. Îmi pare rău că am folosit acest volum, nu am nimic contra ziaristului faimos, dar mi se pare un exemplu elocvent, tipic, de vulgaritate balcanică.

Repet că, atâta timp cât nu vom încerca să învăţăm dela alţii, începând cu respectul, şi ne vom crampona de *mişţoul* balcanic, nimeni nu ne va respecta şi nu vom avea loc la masa ţărilor civilizate.

În schimb, noi ne preocupăm de cercetări futile de cum a fost *sinucis* Chivu Stoica, sau dăm vina pe alţii că nu suntem în NATO sau Piaţa Comună. Şi ne îmbătăm cu apa rece a unui comunicat de presă penibil cum că fostul Rege a încercat să ne ajute, a convins casa Regală Britanică să ne sprijine... dar guvernul englez a refuzat ajutorul, ca şi cum regina ar avea vreo influenţă politică.

Nu vrem să înţelegem că ne lipseşte seriozitatea modernă europeană şi de aceea ne simţim bine la căldurica dubioasă a vulgarităţii balcanice.

Ce bine ar fi dacă ne-am privi, cinstit, în oglindă şi ne-am trezi la realitate, oricât de dureroasă ar fi ea.

Şi s'o luăm dela început cu osârdie, cu curajul de a face ceva cu viaţa şi cu ţara noastră şi să aruncăm la gunoi cele două principii morale balcanice amintite la începutul acestui articol.

Interogaţii apăsătoare

-I-

Prof. Fred Nădăban

AFDPR, ai cărei membri suntem, face parte din CDR, principala alianţă politică a actualei puteri. Susţinem politic, cu modestele noastre mijloace, această putere, prima dela Insurecţia din Decembrie 1989, în care fosta nomenclatură p.c.r. nu este predominantă. Întrebările noastre şi neliniştea care le generează se întemeiază pe speranţa sinceră ca această guvernare să fie, în fine, un succes, primul succes postrevoluţionar, perceptibil ca atare de către majoritatea celor guvernaţi.

1) Urmează oare să acceptăm ca fapt împlinit şi ireparabil constituirea şi consolidarea unei clase posedante întemeiată *în mare măsură* pe jefuirea avuţiei naţionale în tenebroşii ani ai tranziţiei spre capitalism, tranziţie condusă, cel puţin până acum, de foşti comunişti?

Această proaspătă, dar în mult prea multe cazuri răumirositoare plutocraţie, mulţi dintre aceşti entuziaşti şi suspect de geniali capitalişti miliardari sunt cei ce s'au ostenit timp de decenii să stârpească ataşamentul la şi respectul pentru proprietatea privată, odată cu cel pentru munca şi/sau talentul care le generaseră. În Decembrie '89 ei erau singurii care deţineau *Informaţia* privind marea moşie a partidului unic, *relaţiile* şi *contactul direct*, avizat, cu mecanismele de circulaţie ale capitalului naţional. Credem, nu numai noi, că ei reprezintă marea majoritate din totalul de vreo 20.000 de proaspeţi miliardari. Ce fel de sfieli ciudate ne-ar împiedica *să legiferăm controlul averilor suspecte*? Cum ar resimţi marea majoritate a celor *constrânşi să rabde literalmente de foame* asemenea sfieli? Câţi ani, sau câte generaţii ar trebui să treacă pentru ca proprietatea privată să dobândească respectabilitatea şi prestigiul care ar trebui să-i fundamenteze şi îndreptăţească inviolabilitatea, dacă se va practica politica faptului împlinit? Câţi ani, sau câte decenii, ar trebui ca munca onestă şi talentul să înceteze de a mai fi derizorii în raport cu şmecheria neruşinată?

2) Cât de prudent şi de înţelept este să angajăm *întreaga* economie naţională, *azi*, în relaţii concurenţiale cu cele mai avansate economii ale lumii contemporane? Cât de prudent şi de înţelept este ca ramuri *viabile* - prin existenţa condiţiilor naturale, a materiilor prime, a forţei de muncă suficient de calificate, a pieţelor de desfacere cu semnificative tradiţii bazate pe complementarităţi reale şi perene - ale economiei naţionale să fie expuse fără *protecţie* concurenţei internaţionale, după ce au fost reduse la nerentabilitate şi ruină de politica de preţuri a fostului regim sau de către managerii interesaţi să devină peste noapte proprietari prin eventuale achiziţii pe nimic? Oare nu avem asemenea ramuri? Oare acel miliard de dolari promişi de FMI şi de Banca Mondială, plus prezumptivii investitori care ar accepta să rişte investind la noi, reprezintă o cârjă financiară, suficientă pentru o relansare semnificativă a economiei noastre? Credem că nu trebue ignorat faptul că peste 500 de miliarde de mărci germane se dovedesc o investiţie insuficientă pentru relansarea unei economii mult mai rentabile decât a fost vreodată a noastră, cea a fostei RDG; oricât de optimişti am fi, nu putem crede că România va beneficia în următorul deceniu nici măcar de o zecime din ceea ce li s'a oferit Germanilor din Est. Oare *"singura alternativă"* (deci, de fapt, o non-alternativă) aleasă de guvernul nostru nu suferă de ignorarea prea multor posibile componente interne ale efortului necesar pentru renaşterea economică de toată lumea?

3) Ne întrebăm cât de peremptorii au putut fi argumentele pentru impunerea unor condiţii, care se conturează din ce în ce mai clar ca *draconice*, unei populaţii deja extenuate de bălbâielile vinovate - şi, credem, adesea interesate - ale guvernării anterioare? A fost oare destul de profundă şi de realistă analiza gradului de suportabilitate a acestei *"unice alternative"*? S'a evaluat oare cu grijă posibilul impact al acestei reforme brutale asupra atitudinii oamenilor faţă de privatizare, de multlăudata, ineluctabila economie de piaţă, faţă de înghesuiala servilă spre o lume ce nu pare a ne vrea şi care este ea însăşi conştientă de propriile crize? Credem că este nedrept şi imprudent să le tot spunem oamenilor că de şapte ani consumă mai mult decât produc, în condiţiile furtului gigantic şi/sau erorilor groteşti la care sunt martori neputincioşi, în condiţiile mizeriei din ce în ce mai adânci în care se zbat.

4) Oare poate fi în vreun fel justificată sacrificarea parţială a unei recolte potenţial salvatoare de dragul unei consecvenţe temerare, probabil aplaudată de reprezentanţii finanţei internaţionale: *de azi*, nu vom mai acorda credite direcţionate, *pereat mundus*! Ne temem că acest soi de linearitate şi obedienţă necondiţionată faţă de recomandările unor financiari sătui s'ar putea dovedi un act sinucigaş al puterii pe care o susţinem. Credem cu toată convingerea că recolta acestui an ar fi trebuit salvată prin creditarea necesară; la o producţie de peste 4.000 kg. la hectar, cerealele noastre s'ar fi putut vinde la export, cu un câştig suficient pentru demararea unei capitalizări a bietei noastre agriculturi, dacă s'ar fi asigurat creditarea indispensabilă în situaţia moştenită.

5) Ca urmare a aplicării Legii Fondului Funciar, şi-au reconstituit sau constituit dreptul legitim de proprietate cam şase milioane de oameni. A rezultat o fărâmiţare a proprietăţii agricole nedorită din multe puncte de vedere, amplu discutate şi argumentate. S'a anunţat constituirea unei pieţe libere a pământului, care să faciliteze şi accelereze constituirea unor proprietăţi mai întinse, economic viabile. În condiţiile de nerentabilitate a agriculturii, milioane de noi mici proprietari, mai ales cei ce locuiesc la oraşe (mulţi din cei izgoniţi cândva din sate cu brutalitatea cunoscută) se vor vedea obligaţi să-şi vândă pe mai nimic micile proprietăţi abia redobândite. Cui le vor vinde? Cine vor fi profitorii acestui proces de constituire accelerată a fermelor capitaliste? Nu cumva tot *descurcăreţii* tranziţiei vor reprezenta majoritatea acestora? De identitatea majorităţii victimelor aceluiaşi proces nu ne îndoim: vor fi, în majoritate tot cei victimizaţi fără cruţare în ultima jumătate de secol. Oare *fobia faţă de cooperative şi asociaţii* trebue întreţinută şi în condiţiile existenţei dreptului ferm de proprietate şi a acordului real la asociere? Nu este oare firesc ca aceste asociaţii de toate felurile să fie încurajate, cel puţin până când preţul azi derizoriu al pământului se va normaliza datorită unei creşteri, sperate, a rentabilităţii agriculturii? Asociaţiile pot fi, ar trebui să fie, instituţii de protejare a micilor proprietari, de apărare în faţa unei noi tentative de expropriere brutală, de această dată cu instrumentul liberalismului sălbatic, necenzurat de nici un rudiment de omenie. (Mărturisim că ne-a indignat satisfacţia şi aroganţa cu care un ministru arătos şi spilcuit anunţa triumfător că în atâtea feluri amărîtul ţăran român va fi în curând constrâns *să concureze fără protecţie* cu ultraînzestraţii şi mult-subvenţionaţii fermieri din Vest). Care va fi oare opţiunea politică a sutelor de mii de proletari agricoli şi şomeri pe care asemenea măsuri îi vor crea?

CITIŢI
ŞI RĂSPÂNDIŢI
ACEST ZIAR

NICHIFOR CRAINIC

(22 Decembrie 1889 Bulbucata, Vlaşca - 21 August 1972 Bucureşti)

"SFINŢENIA - ÎMPLINIRII UMANULUI"

(Curs de teologie mistică)
(1935-1936)

Gherorghe RĂDULESCU

"Sfinţenia - Împlinirea Umanului" (Cursul de Teologie Mistică) a lui Nichifor Crainic a apărut în Editura Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei - *"Trinitas"* la Iaşi - 1993, sub îngrijirea Ierodiaconului Teodosie Paraschiv. Cartea reprezintă un studiu de profundă cunoaştere a credinţei ortodoxe, carte care deschide larg porţile de înţelegere şi de cercetare ale religiei creştine izvorîtă din forţa de neegalat a Lui Iisus Cristos.

Nichifor Crainic (pseudonimul lui Ion. N. Dobre), profesor la Facultatea de Teologie din Bucureşti, poet, gânditor şi doctrinar, om politic şi publicist, un timp a condus revista *"Lamura"*, a fost unul din principalii redactori ai revistei *"Gândirea"*, a participat la redactarea *"Dacia, "Cuvântul"*, la întemeierea ziarului *"Curentul"*, la redactarea ziarului *"Neamul românesc"*, a fost secretar general în Ministerul Cultelor şi Artelor, a condus publicaţia enciclopedică *"Cartea vremii"*, a fost consilier cultural la Fundaţia Principele Carol, iar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial a deţinut portofoliul de Ministru la Departamentul *"Informaţiilor"*.

Poet de factură tradiţional-neoclasic, poezia sa este o creaţie izvorîtă dintr'un creştinism ortodox, făcând parte dintre poeţii ortodoxişti (din timpul anului 1926), alături de Vasile Voiculescu, Paul Sterian, Lucian Blaga, Ştefan I. Nemţeanu, Sandu Tudor şi alţii, poeţi reprezentativi ai revistei *"Gândirea"*. Poetul are o estetică personală teoretizată în interesanta sa carte *"Nostalgia Paradisului"*, o carte despre *"frumos"*, în care se află teoriile sale estetice, concepţii estetice metafizice-ortodoxiste, aşa cum autorul declară, *"frumosul e o realitate obiectivă"*, deoarece are drept postament principiul divin, referindu-se la frumosul spiritual.

Pe aceeaşi coordonată spirituală cu Nae Ionescu şi Preotul Acad. Dumitru Stăniloae, el crede în tineretul ţării, că va avea un viitor revelator, susţinându-i concepţiile sale de spiritualizare, de purificare şi fortificare morală împotriva vicisitudinilor vremii, de înălţare a sentimentului naţional şi creştin ortodox.

Pentru Nichifor Crainic, comunismul nu poate fi decât un puternic impediment în calea progresului, un sistem politic şi social contra naturii umane, fiind împotriva *"instinctului de familie"*, *"instinctului de proprietate"*, *"instinctului de patrie"*. Pentru Nichifor Crainic, tradiţia este în relaţie directă cu religia, cu credinţa ortodoxă, având drept bază de existenţă şi rezistenţă - limba, sângele, pământul românesc, folclorul. Prin urmare, după Nichifor Crainic, creatorul tradiţionalist trebue să fie în strânsă relaţie cu religia, cu ortodoxismul. În afară de poezie unde a fost remarcat prin tradiţionalismul său neoclasic ortodoxist, cât mai cu seamă prin poeziile scrise în temniţa comunistă, fiind maltratat, schingiuit, umilit şi flămânzit, Nichifor Crainic a scris volume de poezii, eseuri, traduceri din Reiner Maria Rilke, din Rabidranath Tagore etc.

Referitor la cursul lui Nichifor Crainic - *"Sfinţenia - Împlinirea Umanului"*, carte care face obiectul acestui articol, prima întrebare se pune, *"Ce este Mistica?"* Aşa cum demonstrează autorul, cuvântul *"Mistică"* este de origine greacă şi răspunde la următoarele cuvinte semnificative: *"A închide ochii, a strânge buzele"* şi *"a iniţia în lucrurile tainice, bunăoară într'un cult secret"*. Cuvântul Mistic este în strânsă relaţie cu numele aceluia care iniţiază, *"fiind egal cu secret, taină, mister religios, partea ezoterică a unui cult, ce se dezvăluie numai celor iniţiaţi."* De exemplu, *"misterele eleusine"*.

Nichifor Crainic îl citează pe Joseph de Guibert din *"Etudes de Theologie Mystique"*, prin care cuvântul mistic este întrebuinţat de Greci numai în sens religios, pe când acela de mister avea la început sensul profan de secret. Nichifor Crainic ajunge în cele din urmă la următoarea definiţie, privind *"Teologia Mistică"*: *"Teologia Mistică e ştiinţa îndumnezeirii omului"*. Crainic îşi întăreşte definiţia sa prin argumentarea unui important teolog-ortodox şi anume Grigore de Nazianz, explicând astfel: *"Pentrucă Dumnezeu este inaccesibil, El provoacă admiraţia; prin admiraţie, El naşte dorinţa; prin dorinţă, El justifică; prin justificare, El ne face asemenea Lui; atunci El intră în raporturi intime cu cei care au devenit asemenea Lui; Dumnezeu făcând una cu dumnezeii şi lăsându-se cunoscut de ei."*

Nichifor Crainic interpretează cuvintele Sfântului Grigore Nazianz, explicând că dorinţa pe care o provoacă Dumnezeu pentru El ca oamenii să-L cunoască nu e decât ***dorul, dorul*** de o persoană pe care am cunoscut-o sau vrem să o cunoaştem. Acest dor de Dumnezeu ne stârneşte admiraţia de a-L vedea, dar Dumnezeu, spune Crainic *"ne purifică prin Cristos, Dumnezeu înomenit, şi ne face asemenea Lui pentru a-L putea cunoaşte"*. Devenind astfel asemănători cu Dumnezeu, El intră în raport intim cu cele asemenea Lui, după cum zice Sfântul Grigore: *"Dumnezeu devenind una cu dumnezeii şi lăsându-se cunoscut de ei."* Şi Nichifor Crainic conchide: *"Dumnezei, iată cuvântul de-o îndrăzneală fără margini, cu care genialul teolog numeşte, nici mai mult nici mai puţin, decât pe oamenii deveniţi desăvârşiţi sau sfinţi."*

Referitor la credinţa creştină ortodoxă, Nichifor Crainic ne mărturiseşte că, luând în consideraţie literatura patristică cum a fost formulată, această literatură ajunge la concluzia că Origen a consemnat un moment însemnat în credinţa noastră, ajungând apoi la Ion Damaschin, care a formulat unele reguli de bază ale creştinismului înaintea lui Toma de Aquino, în Apusul Europei, lucruri consemnate în scrierile lui importante ale doctrinei teologice a Bisericii creştine: prin Expunerea corectă a credinţei ortodoxe. Pentru a nu produce vreo confuzie în mintea cititorilor, Ioan Damaschin formulează clar în câteva cuvinte concepţia sa că: omul e *"îndumnezeit prin participarea la lumina divină, iar nu prin transformarea în esenţă divină."*

Ortodox convins şi hotărît ca şi Nae Ionescu şi Preotul Acad. Dumitru Stăniloae, Crainic demonstrează că *"izvoarele mistice, izvoarele vieţii creştine în general nu sunt altceva decât viaţa creştină în Iisus Cristos, pentrucă El e "Calea, Adevărul şi Viaţa". "Cine vrea să-Mi urmeze Mie, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să vină după Mine"*. Prin urmare, *"Mistica ortodoxă"*, spune Crainic *"singur Cristos e făuritor de "cristoşi"*, adică de creştini a levăraţi, deoarece condiţia sine qua non pentru a fi cu adevărat desăvârşit *"e naşterea cea de a doua din sânul Bisericii, care e "născătoare de dumnezei", precum e chipul Fecioarei Maria"*. Prin urmare, *"Sfinţii ortodoxiei, fie că au trăit contemplaţia unitivă, fie că n'au trăit-o, s'au învrednicit de cununia îndumnezeirii prin eroica imitaţie a Lui Cristos cel istoric şi prin împărtăşirea cu El în Sfintele Taine"*. Deci *"isvoarele principale, pe care se întemeiază viaţa mistică sunt: Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie"*.

Cu profunde cunoştinţe de teologie mistică, Nichifor Crainic, în cartea sa, descrie o întreagă scară a elementelor mistice şi ascetice, a unor autori importanţi ca: Clement de Alexandria, şeful şcolii creştinilor de Teologie spirituală, în cartea sa *"Pedagogul"*, dar mai ales în *"Stromate"*, unde e filosof, dar şi creştin deplin, deoarece pentru el filosofia elină *"e ca Vechiul Testament: înainte mergătoarea lui Cristos, în aşa fel încât el face primul pas de înţelegere între filosofie şi creştinism"*. Apoi Origen, discipol al lui Clement şi continuatorul şcolii renumite de Teologie alexandrină. Cu toate că, în raport cu filosofia antică se arată destul de binevoitor, dar în acelaşi timp şi mai liber referitor la ideile mistice, pe care le găsim în lucrările sale: în *"Principii"*, în *"Contra Celsum"*, în *"Omilii"* şi în *"Comentarii"* pe care le are la *"Cântarea Cântărilor"*, din care se vor inspira şi continua următorii mistici importanţi ai creştinismului.

Continuare în pag. 11

Coşmarul

Nina COSMULESCU

Urmare din numărul trecut

Securistul îndreptă pistolul spre pieptul gol al lui Dan, făcându-l să simtă fiorul rece al inevitabilului. *"Nu trebue să dau înapoi"*, îşi zise el şi se adresă din nou securistului:

- Dacă ai fi avut ordin, ai fi tras fără să anunţi. Văd că sunteţi mai mulţi tovarăşi. Puneţi câte unul să păzească ferestrele şi uşa, iar eu vă deschid mâine dimineaţă, ca oamenii.

- Tu-ţi mama mătii, de bandit! Securistul se îndepărtă pentru a da ordin să se forţeze ferestrele.

În camera alăturată bucătăriei, Zoe, îmbrăcată, stătea lângă patul în care zăcea bătrâna ei mamă. Ea îşi frângea mâinile a neputinţă privind icoana Maicii Domnului şi murmurând o mică rugăciune. Securiştii, după ce zgâlţâiră toate ferestrele, ajunseră şi la o mică fereastră a acestei odăi care sub presiunea lor cedă, şi ei o scoaseră din balamale. În momentul următor, Popescu, poreclit Pământ, cel care conducea acţiunea, intră pe fereastră şi se pomeni stând pe măsuţa de lângă fereastră. Figura lui, cu picioarele şi mâinile îndepărtate de trup, în lumina slabă a lămpii de gaz, se proiecta pe perete întinzându-se ameninţător spre tavan, asemeni unei gorile gata să se arunce asupra jertfei.

Femeile, speriate, ţipară amândouă deodată, iar el, dându-se jos de pe masă, se apropie cu revolverul în mână, urlând:

- Taceţi, viperelor, că vă împuşc pe amândouă, n'auziţi?

Pe fereastră apăru încă un securist. În acest timp, primul percheziţiona femeile cuprinse de groază.

Din tocul uşii, Dan privea scena cu nelinişte.

- Lăsaţi femeile în pace, zise el. *Ce aveţi cu ele? Mama-mare e bolnavă la pat, abia-şi trage sufletul. Vreţi s'o omoriţi cu totul?*

Popescu-Pământ îi aruncă o privire duşmănoasă şi, lăsând femeile în pace, se îndreptă spre uşă, îndepărtă cu forţa pe Dan şi pătrunse în bucătărie. Aici, fără a scoate o vorbă, deschise uşa spre tindă şi lăsă să intre încă doi securişti. Cu toţii năvălîră în mica sufragerie în care cei trei fraţi, unchii lui Dan, şedeau alăturaţi, cuprinşi de frică.

Lumina galbenă a lămpii accentua şi mai mult chipul pământiu al şefului de echipă, făcând să strălucească cu răutate ochii de sub sprâncenele încruntate.

- Daţi-mi buletinele de identitate, zise el, în timp ce ceilalţi percheziţionau camera.

Buletinele cercetate atent de Popescu-Pământ erau înmânate posesorului după identificare. Când în mâna acestuia încăpu buletinul de identitate al lui Marian, un zâmbet triumfător, răutăcios, se lăţi pe faţa lui inexpresivă.

- Ăsta-i bantidul, luaţi-l!

Luat prin surpindere, Marian se apropie neştiind ce să facă cu mâinile, care se mişcau fără nici un rost.

- Ce rău v'am făcut? Ce aveţi cu mine? reuşi el să spună câteva vorbe.

Două braţe puternice îl înşfăcară şi cineva îi administră două şuturi în spate, făcându-l să icnească de durere.

- Tovarăşe, dragă, daţi-mi voie să-i strâng lucrurile.

- Eu nu-s "tovarăşe dragă" cu tine, târfă. Hai, mişcă-te mai repede, şi aşa am pierdut destul timp cu voi.

Plecându-şi capul, de parcă cineva ar fi lovit-o cu măciuca, Zoe se îndepărtă, strângând în grabă lenjerie de corp, flanele, ciorapi şi alte lucruri, ca apoi cu mâinile tremurânde să înmâneze bocceluţa unuia dintre securişti.

Treaba pentru care securiştii pătrunseseră în casă se terminase, dar privirea grea a lui Popescu-Pământ se opri asupra lui Dan, care stătea deoparte.

- Îmbracă-te, banditule, te luăm şi pe tine cu noi.

- Ascultă, tovarăşe Popescu, nici o lege din ţara asta nu-ţi dă dreptul să mă arestezi, cum, de fapt, nu trebuia să arestezi nici pe unchiul meu.

- Banditule, nu eşti tu acela care să-mi judeci faptele.

- Nu-ţi judec faptele. Adevărat. Iată, mă îmbrac şi merg cu dumneata. Ştiu că o să mă snopiţi în bătăi, şi din pumni o să-mi sară câţiva dinţi în beciurile Securităţii. Mâine, însă, o să-mi daţi drumul. N'aveţi încotro. Dar, să ştii tovarăşe Popescu, eu mă îmbrac acum, iar mâine o să dezbraci dumneata uniforma pe care o porţi pentrucă comiţi un abuz de putere condamnat de lege.

- Dumenzeii mătii, las-că o să am eu grijă de tine!

Scrâşnind din dinţi, Popescu-Pământ împreună cu ceilalţi securişti avându-l pe Marian la mijloc, se îndepărtară de casa învăluită de groază şi neputinţă în faţa fără-de-legii.

Dan urmări până departe cum pumnii securiştilor se opreau pe spinarea bietului Marian, care păşea împleticindu-se pe caldarâmul oraşului natal spre sediul Securităţii, spre necunoscut.

- Doamne, dă-i putere omului ăsta să reziste la fărădelegile Securităţii. Acum de el depinde soarta noastră.

Cu astfel de gânduri, Dan se întoarse în casă alăturându-se celorlalţi membri ai familiei, tăcuţi, trişti şi neputincioşi în faţa destinului.

Aevăratul coşmar abia începuse.

Zilele treceau una după alta, fiecare cu aceeaşi întrebare:

Când?

Când vor veni să-l aresteze pe Pantel şi odată cu el şi pe cei care-l ascunseseră?

Oare n'au venit după dânsul în noaptea aceea?

Arestarea lui Marian a fost doar un pretext, un preludiu la ceea ce-i aştepta.

Întrebările rămâneau fără răspuns.

Pantel, ca o umbră tăcută, şedea retras în ultima odaie, gata oricând să dispară prin uşiţa amenajată pentru dânsul.

Ionel, umbla fără încetare din odaie în odaie, neputându-şi stăpâni neliniştea.

Zoe, retrăgându-se în bucătărie, îşi ştergea discret câte o lacrimă, în timp ce pregătea bucatele simple, urmărind pe furiş, pe fiecare om care trecea prin curte.

Numai Mandel părea liniştit, petrecându-şi timpul lângă patul mamei, care-l întreba de Marian, prâslea Vizireştilor, alintatul ei.

Săraca femeie! Aşa a murit în acea vară fără a-şi vedea fiul şi fără a primi vreo veste dela el.

În ce priveşte pe Dan, cel mai tânăr membru al familiei, se alesese cu trei şuviţe albe în părul-i negru, ceea ce îl făcea irezistibil în faţa fetelor. Numai că el n'avea timp. Trebuia să muncească, să aducă bani în casă, pentru ca familia să poată supravieţui.

Cu timpul, amintirea nopţii de groază se mai estompase, dar primejdia, asemeni sabiei lui Damocles, rămăsese atârnată deasupra tuturor, marcându-i pe toţi cu ascuţişul ei, mai mult de douăzeci de ani.

© LAVINIU M.DRAGHICI

VICTOR SĂHLEANU

1924 - 1997

În noaptea de 28 spre 29 August 1997, a încetat din viață într'un spital bucureștean, preschimbându-și viața în destin, prof. dr. doc. Victor Săhleanu, personalitate de seamă a culturii românești.

Întristat, îngândurat, mă simt sorbit de golul abisal căscat în mine și scormonesc în stratul amintirilor. Oare când și unde ne-am cunoscut?

În primăvarea anului 1969, decis să mă înscriu la un doctorat în antropologie medicală și socială, m'am prezentat directorului Institutului de Endocrinologie din București, acad. prof. dr. Ștefan Marius Milcu, de care depindea și antropologia românească...

După lungi convorbiri exploratoare, profesorul Milcu, admițându-mă doctorand *"pro intuitu personae"*, m'a invitat să colaborez și cu renumiții - și astăzi regretații - Victor Săhleanu și Constantin Maximilian, toți trei alcătuind și comisia mea de doctorat.

Zâmbind și arătându-mă, Profesorul le-a spus: *"Luați-l, îndrumați-l, dar mai ales aflați tot ce-a învățat într'o mie de zile pe teren, în Loviștea lui... Să mi-l stoarceți ca pe-o lămâie!"*

Așa s'a făcut că, timp de cinci ani (1969-1973), până la plecarea mea în Franța, am fost colaborator extern al Centrului de Cercetări Antropologice. Cu echipele lui am participat la campanii și investigații inițiate de Milcu și Săhleanu, în verile 1969, 1970, 1971 (zona Branului: satele Sohodol și Moieciu de Sus), prilej de neuitate anchete, dezbateri, convorbiri, ca și de făurire a unor proiecte comune. Ne vedeam și discutam, absolut liber și în concordanță cu stările reale, atât în Comisia de Demografie a Academiei de Științe Medicale, cât și în aceea de Antropologie, etnologie și dialectologie a Academiei Române, din care făceam parte, unde ne întâlneam toți, inclusiv prietenul și colegul dr. Paul Simionescu; sau ne vedeam doar în doi, la Editura Medicală, unde eram redactor, Victor Săhleanu publicând mult. Îmi amintesc de făptura subțire a unui bărbat afabil, arborând veșnic halat alb și părând a zâmbi fără încetare, grație conformației feței și a unei mimici proprii. Cu fruntea mare și păr rar, se aduna tot în ochi: privirea - scrutătoare sau pierdută în gol - luneca des către un orizont nedefinit, aparținându-i numai lui. Absent la *"mediul ambiant"* și închis în sine, aparea (sau părea!) distant și orgolios, simpla-i prezență reușind să stânjenească fără motiv...

Când vorbea - devenea captivant. Idei cu mobilitate uluitoare năvăleau în cascadă și se asociau paradoxal, variabile și neașteptate. Subiectele abordate, nenumărate, sucite și răsucite cu satisfacție evidentă și în perfectă cunoștință de cauză, aveau dreptul la patul lui Procust: acolo se lungeau, se scurtau, se amestecau, se intersectau și se îmbinau în chip neprevăzut. Curiozitatea flămândă a acestui *"touche à tout"*, îl preschimba într'un stăpân al majorității domeniilor permise spiritului uman. Jonglând cu ideile, se aprindea până la incandescență și își subjuga interlocutorul - spectator, fascinat de zborul lor cu aripi mari și de mobilitatea neliniștitoare a gândirii cu logică de fier. Imbatabil în teorie, se apropia prudent de realitatea concretă și imediată și, prea puțin adaptat la ea, comitea, paradoxal, stângăcii și își provoca singur încurcături în viața de zi cu zi.

Probabil, de aceea, revenea curând la umbra gândului încă nespus sau nezămislit, din feeria interioară, adăpostit ca în spatele unui scut, spre a recădea, iar, în mutismul protector al fragilității cugetului atât de fertil...

Ce noroc: cu această ființă incitantă, proteică, magnetică și derutantă - recte *"domnul doctor Săhleanu"* -, mi-a fost permis să colaborez, să schimb idei, să învăț și să mă minunez începând din 1969 și ținând mereu legătura între noi - prin scrisori, schimb de publicații și extrase, articole, telefoane și pachete -, după posibilități și în pofida tuturor vicisitudinilor, până la Crăciunul 1989.... De atunci am reluat contactul firesc în carne și oase, prin reîntâlniri: fie la București, fie la Paris, până de curând...

Victor Aurelian Săhleanu s'a născut sub zodia Vărsătorului, la 1.02.1924, în Gura Humorului. Săhlenii - trăgându-și, poate, numele din vreo ***sihlă***, s'au strămutat din Maramureș, devenind bucovineni, în secolul al XIX-lea. Între rudele paterne avea un bunic neamț, iar primele două generații ascendente, au fost de cultură germană. Tatăl, Emilian Săhleanu, era profesor, licențiat în matematică, doctor în științe biologice, histolog și paleontolog - cu lucrări! - și preda matematica, fizica, chimia. Cânta la vioară și la pian și avea bibliotecă și discotecă, importante. Maria Ignătescu, mama sa, descindea din patru generații succesive de preoți (cu un bunic pre nume Tarangul).

Copil plin de curiozitate, Victor era filatelist, *"se exersa"* la pian (între 6 și 16 ani), visa răsfoind atlasele geografice, învăța istoria după manualele lui D.D. Patrașcanu, citea Jules Verne, Karl May și... Nicolae Iorga. Între 1934-1941, urmează liceul la *"Aron Pumnul"* - Cernăuți și la *"Dragoș Vodă"* - Câmpulung Moldovenesc, cu bacalaureatul la Cernăuți, în 1942, când familia pleacă în refugiu la București. Aici V. Săhleanu va absolvi: Facultatea de medicină umană (1942-1948), Facultatea de Filosofie (1945-1946); Universitatea serală de pe lângă Casa Oamenilor de Știință (1950-1952); Facultatea de Fizică-Matematică (1954-1961). Se căsătorește civil (22.VII.1948) și religios (12.IX.1948), la Catedrala Sfinții Petru și Pavel din Ploești. Împreună cu soția sa, Zoe, medic pediatru, zămislește fiii Adrian George și Valentin, astăzi stabiliți la Newton, lângă Boston, USA.

V. Săhleanu își susține doctoratul în medicină cu teza ***"Considerații asupra medicinii terenului"*** (1949). Pe parcurs obține titlurile de: extern (1946); intern prin concurs la clinica de endocrinologie (Noembrie 1948); doctor în medicină (1949. În comisie: C.I. Parhon și Șt. M. Milcu); medic primar endocrinologic (1962); doctor docent (1964). Cariera sa, de peste 50 de ani, include statute cu valori ierarhice ascendente, străbătute rând pe rând: preparator de microscopie al prof. E. Crăciun, dela catedra de anatomie patologică a Facultății de Medicină din București (1946-1949); asistent, cercetător științific, cerc. șt. principal la Institutul de Endocrinologie, colaborator al lui C.I. Parhon (1949-1965); colaborator științific al Colectivului de Antropologie (1950-1952); șef de Sector și al Secției sociale, la Institutul de Geriatrie (1965-1969); este invitat de acad. E.A. Pora la Universitatea *"Babeș-Bolyay"* din Cluj pentru conferințele de biofizică și biomatematică (1963-1969); director adjunct (al prof. Olga Nekrasov de formație biologică) la Centrul de Cercetări Antropologice (1969-1974); șef al laboratorului de antropologie, la Institutul *"Victor Babeș"* (1974-1982); medic primar endocrinolog la Policlinica Universitară *"Titan"* (1982-1984), predă concomitent și cursuri suprauniversitare de antropologie (pentru studenții francofoni) la Centrul Demografic al ONU-București.

Se pensionează la cerere în 1984. Reintegrat în 1990, Victor Săhleanu a fost până la finele lunii August 1997, directorul Centrului de Cercetări Antropologice *"Francisc J. Rainer"* al Academiei Române și președintele Comisiei de Antropologie a Academiei Române.

(Fondat de profesorul Francisc J. Rainer în 1937 - pentru Congresul Internațional de Antropologie și Arheologie Preistorică, București, 1937 -, actualul Centru, așezat direct Academiei Române, este un *"institut pentru studiul complex, multidisciplinar al Omului"* și *"singurul Institut de Antropologie cu o cuprindere atât de largă, pe plan mondial"* (în *"Dela omul cunoscut la omul cognoscibil"*, ultima sa carte, publicată de Editura Ramida, Buc. 1996, p.20).

Colaboratorii lui, printre care mă prenumăr și eu însumi, cu fireească mândrie, sunt: biologi, medici, anatomiști, anatomopatologi, endocrinologi, psihologi, psihanaliși, sociologi, etnografi, etnologi, istorici, lingviști, biochimiști, fizicieni, biofizicieni, statisticieni, informaticieni, filosofi, specialiști în arte plastice, etc.).

Debutul publicistic (*"Ziarul Științelor"*, nr.30, 1937 - articolul *"Oameni sălbăticiți"*) și cel literar (poezii în *"Suceava"* - Cernăuți și *"Curentul Literar"* - București, 1939)., au declanșat o colaborare impresionantă, în peste 100 publicații și cca. 70 volume colective (fără a omite *"Istoria medicinii universale"*, 1969).

"Până în 1990 inclusiv", notează însuși V. Săhleanu *"am publicat 2.650 titluri de comunicări științifice, studii, articole, eseuri, recenzii, conferințe, prelegeri, emisiuni la radio și televiziune etc. (cu peste 200 colaboratori și coautori)"*.

De încomensurabilă importanță în creația lui V. Săhleanu se dovedește cartea lui Alexis Carrel, laureat al premiului Nobel, 1912: *"L'homme - cet inconnu"* (1935), tradusă de Lia Busuioceanu, Ed. Cugetarea, București, 1938: *"Omul ființă necunoscută"*. *"Întreaga mea evoluție intelectuală stă sub semnul efortului de abordare multi- și interdisciplinară a omului"* (*"antropologie"* - ***lato sensu***"), urmărită conform unei sugestii din cartea lui Alexis Carrel"... O simplă înșirare a câtorva titluri de scrieri, ne va permite să deducem măcar o parte a celor 33 *"domenii-disciplină"* abordate de autor.

Volume ***personale***: *"Metode matematice în cercetarea medico-biologică"*, 464 p. (1957); *"Chimia, fizica și matematica vieții"*, 434 p. (1965); *"Biofizica"*, 356 p. (1966); *"Etica cercetării științifice"*, 206 p. (1967); *"Omul și sexualitatea"*, 86 p. (1967) (cu trad. în maghiară și germană); *"Poem didactic"*, 96 p. (1970, 1971); *"Omul și îmbătrânirea"*, 182 p. (1971); *"Nobila aventură a științei"*, 186 p. (1971); *"Arta rece și știința fierbinte"*, 360 p. (1972); *"Concepții despre om în medicina contemporană"*, 332 p. (1976); *"Marea și dragostea"*, 48 p. (1977); *"Omul și alimentația"*, 254 p. (1977); *"Dela magie la experimentul științific"*, 88 p. (1978); *"O introducere în metamedicină"*, 142 p. (1979), etc., etc.

Volume ***în colaborare***: *"Problema de sexologie masculină"*, 212 p. (1958); *"Fiziopatologia experimentală a glandei tiroide"*, 380 p. (1963); *"Hormonii și patologia cardio-vasculară"*, 508 p. (1966); *"Introducere în biofizică"*, 336 p. (1967); *"Introducere în gerontologie"*, 364 p. (1969); *"Introducere critică în psihanaliză"*, 367 p. (1972); *"Vita sexualis"*, 194 p. (1972); *"Atlasul Antropologic al zonei Bran"*, multigrafiat, 183 p., 663 hărți (1973); *"Biologie umană"*, 2 ediții: 196 și 198 pp. (1972, 1974); *"Atlasul antroponimic al zonei Porțile de Fier"*, multigrafiat, 65 p., 1.158 hărți (1973); *"Psihologia profesiunii medicale"*, 182 p. (1973); *"Mică enciclopedie de Biologie și Medicină"*, 328 p. (1976); *"Introducere critică în parafizică și parapsihologie"*, 336 p. (1979); *"Premiile Nobel în știința de azi"*, 316 p. (1982); *"Elemente de psihologie medicală"*, 324 p. (1983); *"Număr, viață, rezonanță"*, 104 p. (1985); *"Protecția mediului inconjurător și educația ecologică"*, 217 p. (1989); *"Poeme într'un vers"* (1995); *"Dela omul necunoscut la omul cognoscibil"*, 236 p. (1996). Între paginile 175 - 223 ale ultimei sale cărți, am avut surpriza descoperirii unor gânduri măgulitoare adresate nouă: în primul rând Gloriei, soția mea, apoi fenomenalei noastre pisici Mausi, și în fine, mie, surprizătoarea mărturisire: *"Cu Andrei Pandrea (care ar fi fost "bine" să-mi fie un frate mai mic) ...am stat de vorbă până târziu după miezul nopții..."*

* * *

În fața unei personalități de mare anvergură precum Victor Săhleanu, o întrebare, poate utilă, se formulează singură: Cum se poate aprecia un creator cvasi-necunoscut?

Cu mult mai bine știut și perceput în Țară, complexul savant Victor Săhleanu rămâne o enigmă scăldată în penumbrele ignoranței pentru *"Românii occidentali"*. Numele lui a circulat în Vest, după luna Iulie 1982, în legătură cu experimentul *"meditației transcendentale"*. Pe listele Securității, reunind 400 practicanți, la nr. 1 figura Șt. M. Milcu, la nr. 96 - V. Săhleanu. Ce a urmat se știe: V. Săhleanu a fost exclus din toate circuitele vieții: social, cultural, științific, altele... Cititorul a înțeles atunci că era vorba de o personalitate, fără să afle, însă, că Victor Săhleanu este unul din *"poligrafii"* extraordinari ai speciei umane, făcând parte din aceeași familie cu incomparabilul Nicolae Iorga.

Este, oare, simplu de intrat în rezonanță cu Alexis Carrel, cu biotipologul Nicola Pende, cu P. Delore (medicina omului sănătos)? Ori cu savanții (chiar dacă unii sunt umbriți politic) C.I.Parhon - creator de științe -, Șt. M. Miclu (asistent și al lui Fr.J. Rainer), Ion Biberi și Ștefan Lupașcu (respect grafia lui V.S.) ?

Este, oare ușor de conlucrat cu peste 200 colaboratori? Și pare obișnuit *"să ții"* un jurnal de 26.000 pagini, închinat unei perioade de ***numai*** 6 ani? Simple exemple...

Răsfoiesc *"Poeme într'un vers"* și transcriu: ***Dragoste***: *"Prin inima mea trece și'ntreg sângele tău"*; ***Pastel***: *"Cer nemișcat de-asupra. Pământul se odihnea"*; ***Regret***: *"Tăceam adânc - și, totuși, tu nu m'ai înțeles"*; ***Coapsă nouă***: *"De-a lungul ei sunt ritmuri... dar rime încă nu-s"*; ***Gară***: *"În fumul de cărbune, e praf de depărtări"*. Și ***Cugetarea***: *"Toate experiențele îți sunt permise, dar într'o ordine nu oarecare. Bunăoară nu începe cu moartea"*...

Nutresc convingerea că, dacă ne-am apropia, în viitor, mereu mai mult de miezul gândirii lui Victor Săhleanu, s'ar putea să ne spulberăm din îndoieli, uimindu-ne și mândrindu-ne totodată că, uimitorul Victor Săhleanu este fratele nostru mai mare, ivit din plămada cea bună a Românilor.

Dumnezeu să-l ierte și să-l așeze la dreapta Lui, între aleșii aleșilor. Noi, aici, cerniți, îl plângem, loviți de pierderea grea.

Andrei PANDREA

NICHIFOR CRAINIC

Urmare din pag. 10

Apoi în epoca posterioară se dezvoltă monahismul anahoret și mai târziu monahismul cenobit. Aceste însemnări, spune Crainic le aflăm în dicteurile lui Antonie cel Mare, în *"Viața"* lui, scrisă însă de Atanasie cel Mare, deoarece Antonie cel Mare nu știa carte, apoi în regulile lui Pahomie și ale Sfântului Vasile, încât toate acestea pun baza monahismului răsăritean și în *"Instituțiile monahale"*, cât și în alte scrieri, ca acelea ale lui Ioan Cassian.

Una din scrierile însemnate este *"Filocalia"*, o antologie vastă cunoscută de spiritualitatea răsăriteană și de cea apuseană; la Români există scrierea *"Patericul"* ori *"Cuvintele părinților bătrâni"*. La toate acestea se adaugă mai târziu scrieri duhovnicești, haghiografiile. Se continuă cu Macarie Egipteanul, în secolul al IV-lea, cărua îi sunt atribuite 50 de *"Omilii duhovnicești"* (există totuși o nesiguranță privind autorul lor). Urmează Evagrie din Pont sau Ponticul, cu tratatul *"Despre rugăciune"*, Marcu Pustnicul, având tratatul *"Despre legea duhovnicească"*, Nil Sinaitul, citat prin cunoscutul său opuscul *"Despre rugăciune"*, Efrem Sirul, comentator al textelor biblice, orator și poet talentat, Isac de Ninive, cu cele 7 cărți ale vieții spirituale, pentru el asceza este calea mergătoare contemplației, Ion Scărarul (sec. al VI-lea) autorul cărții cunoscută pe plan universal prin *"Scara Paradisului"*, Grigore de Nazianz a rămas cunoscut prin cuvântările sale despre îndumnezeire și despre contemplație.

Referitor la Sfântul Dionisie, purtând pentru lumea protestantă pseudonimul de Dionisie Areopagitul, este cunoscut și apreciat atât de mistica ortodoxă cât și de catolicism pentru cele zece epistole și cele patru cărți care sunt foarte importante: (1) Ierarhia cerească. (2) Ierarhia bisericească. (3) Despre numele divine. (4) Teologia Mistică. Interesant este de știut despre *"Metoda rugăciunii isihaste"* unde ca autor principal se numără Ioan Scărarul, apoi Isihie cu cartea *"Centuriilor"*, Filotei Sinaitul, Filimon Noul Teolog, Nichita Stethatos etc. Acest spirit isihast interesează și ortodoxia românească nu numai pe cea rusească, la noi curentul acesta se numește paisianism deoarece Paisie este practicantul rugăciunii isihaste (despre Rugăciunea lui Iisus).

În Rusia, la mănăstirea Optina, ia ființă și se dezvoltă paisianismul. Dostoievski își crează și-și modelează eroii din ultimul său roman după tipurile paisiene dela Optina. Starețul Zosima din *"Frații Karamazov"* are structură paisiană. După cum se observă, Nichifor Crainic este creatorul ortodox convins, cunoscător și fecund al bisericii răsăritene ca și a celei apusene, în sensul de înțelegere și dezvoltare a credinței creștine în adevăratul ei deznodământ religios românesc.

Ghe. RĂDULESCU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil şi din ţară

YOUTH WITHOUT OLD AGE AND LIFE WITHOUT DEATH

CRITERION PUBLISHING

În vreme ce corbii literari fac o bună afacere cu stârvurile îmbogăţindu-se din editarea vomităturilor pornografice sau a cărţilor de scandal morbid, fie politic, religios sau *"filosofic"*, adevăratul poet rămâne în sihăstria lui înconjurat de văzduhurile harului. Ca o făclie săracă, dar dătătoare de lumină pe altar. Pentru el cărţile sunt fecioarele înţelepte care merg să întâmpine Mirele-Cuvânt cu candelele pline.

Este respectul dat nunţii cosmice în care cuvântul omului se oglindeşte în de-o-fiinţa Cuvântului. Cartea poetului creşte în umbra de lumină a Cărţii, înnodând rosturile lumii spre rostirea divină.

Acesta e cazul poetului, scriitorului şi editorului de cărţi Gabriel Stănescu. Una din marile lui jertfe pentru cultura şi spiritualitatea românească este aventura de a finanţa o editură proprie *"Criterion Publishing"* în care a apărut basmul lui Ispirescu *"Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte"*, în engleză. Reposvestit de Gabriel Stănescu şi tradus din românește de Mac Linscott Ricketts care a studiat la catedra lui Mircea Eliade.

Ilustraţiile iconografice, de mare talent, în stil neobizantin sunt opera lui Aurel Ionescu din Italia care şi-a învăţat arta în liniştea copacilor de acatist dela Mânăstirea Plumbuita din Bucureşti.

E o carte de sărbători. Frumoasă ca un răsărit de soare. Cel mai minunat cadou de Crăciun în America pentru toţi copiii, în primul rând pentru cei de origine română. Cartea, incluzând expediţia costă 11,45 dolari americani şi se poate comanda dela: *"Criterion Publishing"*, P.O. Box 930698, Norcross, Georgia 30093, U.S.A.

Dumitru ICHIM

Aniversări

VASILE POSTEUCĂ

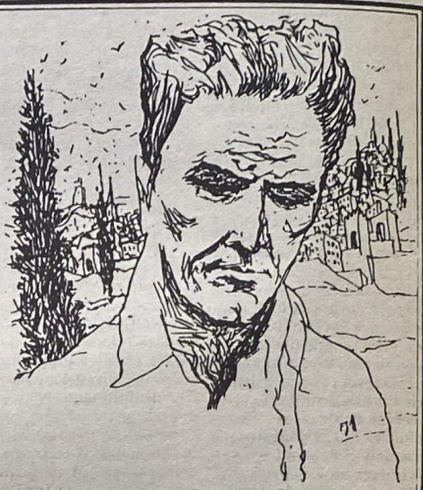

Poet, prozator, om de ştiinţă, publicist, editor. Născut la 10 septembrie 1912 în comuna Stăneştii de Jos, judeţul Rădăuţi (astăzi raionul Hliboca, regiunea Cernăuţi) — decedat la 6 decembrie 1972 la Chicago, SUA.

Absolvent al Liceului "Laţcu Vodă" din Siret (1931) şi al Universităţii din Cernăuţi (1936, Facultatea de Litere şi Filozofie). Preşedinte al Societăţii "Arboroasa" (1935-1936). Doctor în filozofie (1962, Universitatea din Toronto, Canada). Profesor universitar (Freiburg, Germania, 1947-1949, Mankato, SUA, 1966-1972). Editor: revista "Drum" (1963-1972).

Debut literar: "Junimea Literară" (Cernăuţi, 1932). Unul din fondatorii mişcării literare "Iconar". Colaborări la zeci de reviste literare prin România şi de peste hotare.

Apariţii editoriale: "Carte de cântece româneşti" (Madrid, 1953), "Icoane de dor" (în culegerea "Poeme fără ţară" de V.Posteucă, N.Novac, N.S.Gorova, Madrid, 1954), "Cântece din fluer" (Cleveland, 1960), "Poeme ghivizii" (Mexico, 1962), "Catapeteasmă bucovineană" (Mexico, 1963), "În marea şi-n mormintele din noi" (Madrid, 1967).

Editare şi prefaţare de texte literare: Leca Morariu, "De la noi". Poveşti (Madrid, 1970), "Poeme din închisori" (Madrid, 1970), Ioan I. Mirea. "Calea pietrelor" (Madrid, 1972).

Manuscrise: "Băiatul Drumului" (roman autobiografic, neterminat), "Bandiţii" (roman politic), un mare număr de poeme şi alte scrieri.

Către aniversarea a 85-a a zilei de naştere, la Editura "Dacia Europa Nova" din Lugoj a apărut volumul antologic "Icoane de dor" (alcătuitor Ion Creţu, Cernăuţi,) — prima carte a lui Vasile Posteucă tipărită în spaţiul românesc.

Grupaj realizat de Ion CREŢU
Ziarul "Concordia" - Bucovina

OBSTRUCŢIA PUBLICITARĂ ROMÂNILOR

-valori reprezentative-

Petre PREDESCU

România a dat oameni de valoare mondială în toate ramurile de cultură inclusiv în domeniul social-politic, înşiruire ce nu poate face obiectul unui articol de ziar. Totuşi, există în prezent o obstrucţionare popularizării lor, dată de dezinteresul incompetenţei sau de interesul de dominare al altora. Faptul conduce - inconştient şi conştient - la scoaterea celor în drept din evidenţa cunoaşterii în România şi peste hotare, în favoarea falsului de reprezentare umană a elitelor ţării.

Anul trecut editura *"Humanitas"* de sub conducerea prof. Liiceanu scotea *Jurnalul scriitorului antebelic doi* - Mihail Sebastian, talentat cameleon marxist ce se deconspiră abia prin anii 1944/45. La data de 25 Mai 1945 a fost strivit de un camion şi n'a mai apucat a fi companion acelui Brucan... zis domnu' profesor, cum îl apela comentatorul Nestor Rateş, aducându-l în emisiunea sa: *"faţă'n faţă"*, la Radio Europa Liberă...

Presa, prin condeeri, Söros, îl califică pe Sebastian, al cărui talent pleda un drum anti-românesc interesului naţional, drept martir. Un aport asemănător intereselor României, chipurile democratizându-o, cu sprijin ce-l crede subtil politicii orientată de Petre Roman & A. Severin, îl dovedeşte prezentatorul Nestor Rateş. Avansul greoi pe această cale l-a analizat recent, în emisiunea zilei de 7.9.97. - zis imparţial - pescuind din regiunea Braşov un anonim evidenţiat a fi rerprezentativ în încrucişarea etnică.

Cu toată risipa de energie şi fonduri băneşti, buturuga mică România nu grăbeşte spre nivelul politic atins de Călinescu-Argeşanu din anii predecesori războiului mondial. Explicaţia o oferă octogenarii devenind indezirabili, amintind pecetea suferinţelor *"la propriu"* din ultimii 50 de ani, ocolite şi obstrucţionate fără jenă de exponenţii talentelor publicitare, ce se fac a nu fi *"înţelese"*.

"Neînţelese" sunt într'adevăr pentru întreaga suflare omenească ce nu l-a simţit prin trai zilnic; luând act de ele trunchiat şi *"lecturalizat"* partinic, înfăţişat de cei interesaţi, ceea ce nu-i tot una !!!

În schimb, o adunătură cu pledoarie anti-naţională, are sprijin publicitar, ca şi politica raptului din graniţe istorice a unor popoare, impunerea minorităţilor Stat în Stat cu scop de federalizare forţată etc., experimente asemănătoare celui impus acum 50 de ani Europei de Răsărit. Spunând pe nume problemelor sociopolitice, octogenarii devin indezirabili dar răspund în credinţă: *"Nimic nou sub soare"*; trecutul cunoaşte încercări imperialiste desuetate prin destrămări interne fără confruntări din afară. Efortul meritoriu al ţărilor ajunse puteri mondiale trebue îndreptat soluţiei de îngrădire şi stopare a demografiei haotice. Etniile să nu mai fie impuse cosmopolitizării forţate; ci lăsate a fi buchet de cooperare unui orizont de *"merit"* speţei OM. Ajunse aici, popoarele etnii şi cele cosmopolite îşi pot orienta şi cristaliza viitorul fără experimente forţate, sortite a fi ineficace, caduce...

Mărturie istorică de o cutremurătoare durere, cartea romancierei Viorica Stavilă, exilată la Paris în urmă cu trei decenii, evocă urâţenia comunismului, aşa cum Românii au cunoscut-o, din nefericire, mult prea bine.

Ajutată de o rară sensibilitate pe care reuşeşte din plin să o transmită, Doamna Stavilă ne ajută să nu uităm acest coşmar naţional, al valorilor inversate, al dictaturii non-valorilor.

Scris în cel mai creştinesc spirit, acest roman al unei scriitoare răsplătite pentru calităţile sale literare cu Marele Premiu *"Brouquette-Gonin"* al Academiei Franceze, n'ar trebui să lipsească din biblioteca nici unui Român, căci încheie trilogia romanelor-mărturie ale scriitoarelor române din exilul francez:

- Adriana Georgescu-Cosmovici - *"La început a fost sfârşitul"*;
- Francine Biberia - *"Am fugit din Bucureşti"*;
- Viorica Stavilă - *"Viaţa începe în altă parte"*.

Emoţia este prezentă până la ultima pagină, căci adevăratele valori nu pot fi distruse şi adevăraţii oameni de caracter nu-şi pierd noblеţea sufletească şi spiritul de sacrificiu nicioadă, chiar şi în comunism.

Elogiul Domnului André Santini, fost Ministru adjunct al Culturii, rostit la 13 Ianuarie 1993 la Palatul Culturii, este elocvent:

"- Vous faites l'honneur, Madame, de notre Ville et de la France!"

La care compatrioţii noştri au adăugat: *"- Et de la Roumanie !"*

R.NEGRESCU- SUŢU

BISERICA CREȘTINĂ

"SĂ RECUPERĂM INTELECTUALITATEA PENTRU IISUS HRISTOS"

Miron SCOROBETE

Gânduri generate de discuția avută cu Dl. Sergiu Grossu în Casa Oastei Domnului din Sibiu, în seara zilei de 7 August crt., cu privire la acea indispensabilă *"Cruciadă a intelectualității"*, pentru a realiza nașterea României creștine.

Trebue să recunoaștem că, din păcate, influența Bisericii este mult prea slabă, în multe cazuri inexistentă, asupra unei uriașe părți a acelei populații care în recesăminte se declară ortodoxă. M'am zbătut, nu ca un naiv, calculând foarte exact niște mutări pe tabla de șah care ar fi fost eficiente, pentru a repune religia în școală cel puțin pe un plan egal cu celelalte materii de învățământ, dacă nu în fruntea lor, așa cum era când am început eu să merg la școală. Nu numai că n'am fost sprijinit de factori foarte sus puși în ierarhie, dar s'a țipat la mine ca și cum aș fi militat pentru cauza cea mai infamă. M'am retras cu plecăciuni exagerate, spunând: *"Vă rog să mă iertați că v'am reținut cu niște propuneri atât de novice!..."*

Mirarea mea a fost că nici ironia acestor scuze n'a fost receptată, ci s'a luat totul chiar așa, de parcă eu, militând pentru reintroducerea religiei în școală, aș fi încercat coruperea tinerimii române.. Asta, repet, din partea unui mult prea înalt ierarh. Religia a rămas și sub actuala guvernare tot cum a fost și sub cealaltă, un simulacru de disciplină școlară, și numai în clasele mici, nu și în liceu, la o vârstă de către care s'ar putea insuși mai în profunzime. Am tot repetat-o: peste zece ani biserica aceasta (cea la care merg eu) va rămâne goală. Bătrânii care o frecventează acum vor muri, iar generațiile mai tinere nu vin la biserică. Ar fi existat o posibilitate de slvare: să facem cu adevărat religie în școală, și din acei elevi de azi s'ar fi recrutat viitorii credincioși ai bisericii. Parcă vorbești la pereți.

Sculptorul Vlasiu mi-a povestit odată cum s'a dus la Suzana Gâdea (era președinta Comitetului de Cultură, cum ar fi ministru) cu niște probleme ce priveau artele plastice. *"Ea m'a lăsat să vorbesc,* zicea Vlasiu, *dar vedeam că nu recepteză nimic din ce spun. Până când, probabil ca să nu-mi irosesc timpul de pomană, mi-a spus: Tovarășe Vlasiu, vezi peretele acesta? Și mi-a arătat peretele din spatele ei. Da, am răspuns. Ori îi spui lui, ori mie, este exact același lucru. Vă mulțumesc, i-am zis, am salutat cât am putut mai respectuos, mi-am luat geanta și-am plecat. Ce mai puteam face? La o asemenea atitudine rămâi fără replică"*. Da, dar Suzana Gâdea a rămas proverbială, la fel de populară cum era Zăroni odinioară. N'aș dori în nici un caz să compar pe cineva din ierarhia noastră bisericească cu Suzana Gâdea, dar iată că am pățit și eu ca Vlasiu, ba încă mai rău, căci Suzana n'a țipat la el.

Și aceeași nepăsare o regăsești peste tot, dela preotul de sat la înaltul profesor de teologie. Presa și literatura religioasă sunt, cum se spunea în limbaj comunist, *"de uz intern"*. Nu există o publicație religioasă la nici un chiosc de ziare din țară. Această literatură nu ajunge la cine ar avea nevoie de ea, ci la cineva suprasaturat, care nici măcar n'o mai citește. În felul acesta, și acele tiraje foarte reduse se scot degeaba. Sunt membru în Consiliul eparhial și la o ședință am spus (eram atunci șef la ***"Renașterea"***, organul Arhiepiscopiei Clujului): *"Între Biserică și intelectualitate există un zid al Berlinului nevăzut. Am încercat printr'o seamă de inițiative să fac cu revista niște breșe în acest zid, cele două entități ce merg paralel să comunice cât de cât între ele. Dacă vom continua, zidul într'o bună zi va cădea. Suntem ca și cum am dispune de un sistem de irigații extraordinar, prin el circulă cea mai bună apă posibilă, numai că aceasta e deversată în mare, iar câmpul rămâne tot ars de secetă. Trebue să ducem tuburile sistemului nostru de irigații în câmp și să dăm drumul aspersoarelor să ude recolta. Asltfel, dacă o ținem tot așa, oricât am perfecționa noi acel sistem de irigații, oricât apă ar curge prin el, va fi degeaba"*.

Intenția mea este să arăt, prin aceste rânduri, că există în țară oameni pe care-i frământă aceleași probleme, cărora le caută deslegarea, eu fiind unul din ei. Cred cu toată tăria în fondul genetic spiritual, dacă mă pot exprima astfel, al poporului român, foarte sănătos, care, cu toate *"operațiile"* de *"inginerie genetică"* (tot spirituală), menite a-l desfigura, a rezistat, a rămas încă nealterat în substanța sa. Ar avea nevoie de acele irigații de spiritualitate care să-l ajute să reziste în continuare, iar eforturile *"udătorilor"* ar fi răsplătite înmiit, printr'o renaștere sufletească de-a dreptul spectaculoasă. Dar pentru aceasta e necesar în prealabil să fie recuperată intelectualitatea, dela educatoare și învățător până la conducerea Academiei.

Și mai cred că trebue ieșit din terenul stricat al teologiei. Am fost foarte bucuros să aflu că Dl. Sergiu Grossu a înființat la București, o editură, dacă am înțeles eu bine, nu de telologie, nu cu caracter dogmatic, confesional, ci de literatură religioasă. Cred că totul trebue făcut neostentativ, cât mai firesc, cât mai armonios. Dacă omul e, așa cu spunea nu mai știu cine, un instrument muzical, depinde de ce faci cu el. Or, acele strune trebuesc atinse cu delicatețe și sensibilitate, nu lovite. Cele mai nobile intenții pot fi compromise printr'o acțiune în forță. Dacă perceptele ar acționa prin ele însele, Biblia nici n'ar mai fi fost scrisă, era suficientă o jumătate de filă cu cele Zece porunci. Nimeni însă nu-și schimbă viața la auzul unor enunțări de genul: ***iubește-ți aproapele, să nu ucizi, să nu furi...*** A fost nevoie de o culegere uriașă de scrieri, toate nefăcând altceva decât să *"întrupeze"*, să facă sensibile două atitudini, ***"În care se cuprind toată Legea și toții profeții"***, cea față de Dumnezeu și cea față de semeni. Iisus Însuși Și-a expus învățătura prin pilde. Cred că trebue să-L imităm întru totul, nu repetând la nesfârșit niște teze, nereușind cu aceasta decât să îndepărtăm lumea de El, noi având conștiința că-L slujim, dar în realitate deservindu-L, ci spunând noi, la rându-ne, *"pilde"* din universul lumii de azi, apelând la ceea ce-l poate impresiona pe contemporanul nostru, mesajul fiind însă cel autentic, al lui Iisus Hristos. Revenind la metafora cu instrumentul muzical, dacă omul de azi e un casetofon, degeaba vom umbla la el cu arcușul, trebue să apăsăm pe niște butoane.

Recolta va fi mult mai bogată dacă în brazdă vom pune semințe vii și nu flori artificiale. O carte poate să nu pomenească nici o singură dată numele lui Dumnezeu, dar dacă ea va influența pe cititori în sensul prețuirii prieteniei adevărate, a jertfei pentru binele semenului, a iubirii firești, iubitori de pace, curați cu inima, acea carte cred că este mai creștină decât una care parafrazează părți întregi din Noul Testament sau chiar citează masiv din el, pe un ton însă care, în cel mai bun caz, îl adoarme pe lector, dacă nu cumva îl enervează.

Avem o zestre de tradiții inimaginabil de bogată, pe cale însă de a se pierde definitiv. Există la Cluj, probabil cel mai bun cântăreț din fluier, Ion Fărcaș, un virtuos aș zice desăvârșit, dacă desăvârșirea se poate aplica la om. Am o casetă a lui și o ascult adeseori. E acolo Miorița, portul nostru, casele de bârne bătrânești, colindele, toată sensibilitatea noastră nu numai cea de azi ci și cea de acum două mii, de cinci mii de ani și mai dedemult, de pe timpul lui Orfeu. Nu e muzică religioasă, sunt doine și jocuri. Nu e însă nimic facil, nimic ce să îndemne la indecență, totul e de o solemnitate, de o puritate, de o bunăcuviință ceritoare. Ascultând acea muzică simți cum te dematerializezi și devii numai duh. Acea muzică înnobilează mai mult decât nu știu câte practici care tot tind spre ceva și nu mai ajung nicăieri. Acea muzică ancestrală dovedește prin ea însăși ceea ce teoreticienii susțin, că arta e la originile ei religioasă, că arta adevărată are un duh liturgic, că, doină sau melodie de joc, are în ea un fior sacru, care te apropie de Dumnezeu, te predispune să intri în relație cu El, la rugăciune deci.

Socotesc așadar, că prin cultură aici trebue să ajungem și atunci omenirea va fi salvată. Dar pentru aceasta, ajungând acum în punctul de unde am plecat, ***intelectualitatea trebue mai întâi ea să se regenereze moral.*** Se știe că toate regimurile totalitare au avut grijă să anihileze intelectualitatea, prin aceasta, transformând poporul într'o masă amorfă. Dar același lucru se petrece și în mult trâmbițata democrație, din țara noastră. Acum capetele luminate nu mai sunt trimise la canal sau în pușcărie, dar există metode infailibile, mult mai subtile, spre atingerea aceluiași țel. Intelectualitatea e *"păgânizată"*, și îmi face impresia că, în Occident chiar, într'o proporție mult mai mare decât în fostul lagăr comunist.

ÎMPOTRIVA "ARGUMENTULUI" LUI IUDA

Alexandru NEMOIANU

În România sunt destule greutăți care trebuesc înfruntate și depășite, unele după altele. Foarte multe dintre aceste greutăți sunt rezultatul dezastrelor istorice abătute asupra acelor locuri, dar destule dintre ele provin din pricina noastră. Dar, chiar și în aceste condiții, am fi nedrepți și am păcătui dacă nu am recunoaște că oricât de mari ar fi greutățile clipei, ele pălesc și sunt, în mod real și faptic, mai mici și de categorie diferită față de cele ce au fost sub comunism. Aproape că s'au șters din memoria individulă și colectivă umilințele permanente cărora fiecare Român le-a fost victimă în anii comunismului, teama permanentă, nesiguranța și starea sub voia cutărui mârlan activist.

Ar trebui ca acele lucruri să nu le uităm. Mai ales, sunt convins că cele mai multe dintre greutățile clipei prezente provin din refuzul de a ne așeza existența pe temeiuri morale și a faptului că am uitat că în Decembrie 1989 am fost izbăviți printr'un act de grație, că atunci, când cei mai mulți ne pierdusem nădejdea, fulgerător, Dumnezeu și-a întors fața către Românii.

Cu această înțelegere în gând, o seamă de lucruri petrecute în a doua jumătate a anului 1997 vădesc câteva lucruri triste și o viziune despre responsabilitate anapoda.

În vara lui 1997, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a dezvăluit un plen de înălțare a unei Catedrale a Neamului. De fapt, un complex monumental, diferit de tradiția locașurilor ortodoxe românești, care ar urma să cuprindă o Catedrală cu capacitatea de a primi zece mii de credincioși și anexe pe măsură. Această Catedrală ar urma să rămână ca semn de recunoștință către Dumnezeu, care niciodată nu a lăsat pe Români să cadă. Catedrala ar mai urma să mărturisească, că am fost scoși din nevoi, nu după meritele arătate, ci după nemăsurata milă a Celui care la plinirea vremurilor a lăsat să fie ridicat pe Cruce pentru păcatele tuturor oamenilor. Căci nu ne va fi iertat dacă am uita că neîncetat și în tot locul Dumnezeu grijește și dăruiește lumea cu o nemăsurată mărinimie, *"boierește"*, cum foarte nimerit spunea Părintele Nicolae Steinhardt dela Rohia. În plus, Catedrala plănuită ar urma să arate că finalmente Românii au ajuns la un grad de siguranță și statornicie. Spun acest lucru deoarece prea mulți ignoranți se află vorbind despre *"modestia"* lăcașurilor ortodoxe românești. Cel mai adesea ele au rămas mici și modeste deoarece timpul nu a îngăduit mai mult. Aceste lăcașuri sunt minunate, și ca formă și ca afirmare spirituală, dar ar fi peste măsură de obraznic a spune azi că Românii nu pot zidi și monumental sau că Ortodoxia românească nu poate fi mărturisită în Catedrale majestuoase. Catedrala Metropolitană dela Timișoara arată limpede că Ortodocșii români pot zidi frumos și în *"mare"*.

Cu atât mai nepotrivite mi-au apărut comentariile negative făcute planului inițiat de Sfântul Sinod. Comentarii negative purtate prin pana unor scriitori în paginile gazetelor literare *"elitiste"*, care, în fapt, au devenit portvocea secularismului fanatic și a antiromânismului de prost gust. Se zicea în articolele cu pricină că *"momentul"* nu a fost bine ales; că nu așa zidesc Românii; că este prea mare sărăcia spre a ne gândi la monumente. Toate aceste *"argumente"* sunt false argumente și autorii lor poate nici nu-și dau seama că ele sunt aidoma celor folosite cu două mii de ani în urmă de cel

Continuare în pag. 14

În duh şi adevăr

O ZI ISTORICĂ: 12 SEPTEMBRIE 1937

Sergiu GROSSU

Mişcarea ortodoxă Oastea Domnului din România, despre care am scris de nenumărate ori în paginile revistei ***Cuvântul Românesc***, i-a fost inspirată, de Duhul Sfânt, unui tânăr preot ardelean - Iosif Trifa - în noaptea Anului Nou 1923, când pe sub fereastra casei sale tocmai trecea un cârd de beţivi, răcnind de răsuna întregul cartier sibian... Atunci smeritul slujitor al Bisericii a îngenuncheat la masa de scris şi s'a rugat, cu sufletul sfâşiat de hărmălaia străzii, plângând cu lacrimi şi zicând: *"Doamne Dumnezeule! Ne copleşeşte răutatea... ne biruie întunericul... ne înneacă potopul fărădelegilor... se scufundă oamenii în pieire sufletească... Dă-ne, Tu, Doamne, putere mai multă în lupta contra întunericului şi a diavolului... Vino, Iisuse, Doamne, căci iară s'a făcut furtună în marea vieţii noastre..."*

Rugăciunea lui s'a prefăcut - sau, mai bine zis, Dumnezeu a prefăcut-o - într'un fel de ***chemare*** la o hotărâre de o uriaşă importanţă spirituală, pe care a publicat-o în N-rul de Anul Nou al foii ***Lumina Satelor***, îndemnându-şi cititorii să se hotărască să lupte contra beţiilor, sudalmelor şi altor păcate. Această sfântă şi cutremurătoare *"chemare"* a răzbit în sufletele a zeci şi sute de mii de ţărani, de muncitori, de funcţionari, de intelectuali români, dând naştere mişcării Oastea Domnului, care a împânzit toată ţara cu *"ostaşii"* Crucii, transformându-se, numai în câţiva ani, într'o nestăvilită mişcare de renaştere duhovnicească a societăţii româneşti.

Din păcate, o asemenea mişcare religioasă nu putea să nu atragă, încetul cu încetul, împotrivirea îndârjită a unei anumite preoţimi şi ierarhii, nemulţumite de creşterea vertiginoasă a Oastei Domnului. Rolul predominant al părintelui Iosif înspăimântă pe mitropolitul Nicolae Bălan care, ros de invidie şi greşit sfătuit de o mână de preoţi în dezacord cu duhul lucrării, reacţionă fără milă, pentru a lovi moralmente în conducătorul şi întemeietorul Oastei Domnului. El puse la cale monopolizarea tipografiei - rod al muncii şi al sacrificiului material al preotului Trifa - de către arhiepiscopia Sibiului. Ca urmare a refuzului său categoric, îi fu dat părintelui să se vadă acuzat de afacerism, de fraudă şi, în cele din urmă, de... vina *"schismatică"* a ***neascultării***, concretizată în actul Sf. Sinod de caterisire.

Deşi părintele Iosif şi fraţii din conducerea mişcării şi-au dat toate silinţele să aplaneze conflictul, solicitând pace şi împăcare, deşi s'a propus Mitropoliei din Sibiu de cinci ori să se facă un mare sfat al Oastei Domnului, în care să se pună la punct chestiunile care priveau bunul mers al lucrării, nici o înţelegere n'a fost posibilă. Şi nu e de mirare, când ştim că acelaşi mitropolit de tristă aducere aminte, va face, în 1948, jocul guvernului comunist, în vederea desfiinţării Bisericii Unite. Şi nu ne mirăm nici râca sau împotrivirea majorităţii preoţilor - în momentul în care apostolatul Oastei Domnului cuprinse aproape toate parohiile din ţară -, care pretindeau că ei trebue să fie, în mod obligatoriu, îndrumătorii şi conducătorii acestei mişcări duhovniceşti, în cadrul bisericii lor.

"Foarte bine - spunea părintele Iosif Trifa -, *Domnul însuşi a ales un preot prin care a pornit această mişcare. Preoţii sunt cei mai indicaţi a sta în fruntea Oastei Domnului, a o îndrepta în căile cele mai bune şi a o feri de alunecări. Însă cu o condiţie: preotul însuşi să fie atras în curentul acestei mişcări; el însuşi să fie în fruntea luptei, ca un brav şi însufleţit ostaş al lui Hristos. (...) Să fim sinceri* (punea degetul pe rană părintele Iosif): *foarte mulţi, cei mai mulţi din cei care trebue să fie în fruntea Oastei Domnului, se ţin departe de ea..."*

• • •

Ca să se ajungă la pacea şi împăcarea atât de mult dorită şi aşteptată, s'a organizat Sfatul frăţesc din 12 Septembrie 1937, a cărui comemorare a avut loc pe data de 11 Octombrie crt., tot la Sibiu, în prezenţa a numeroşi ostaşi, rămaşi credincioşi concepţiei întemeietorului Oastei Domnului, pentru care această mişcare este *"aflarea şi vestirea lui Iisus cel Răstignit"*, un fel de *"declaraţie de război sufletesc contra întunericului şi răutăţilor"*, mai mult chiar, *"o armată ce luptă sub steagul şi conducerea lui Iisus Biruitorul"*, într'o ţară înstrăinată de Dumnezeul cel viu şi adevărat.

Au venit, acum 60 de ani în urmă, la Sibiu, pe lângă delegaţii nenumăratelor grupări din România, şi şapte preoţi curajoşi: nelipsiţii Vladimir Popovici şi Malcoci, din Basarabia, Munteanu, Bogoride şi Gâlea, din Moldova, Ungur, din Banat, şi Bujureanu, din Bucovina. Duminică dimineaţa, toti participanţii - inclusiv părintele Iosif Trifa, extrem de bolnav şi neputincios - s'au îndreptat spre catedrala oraşului, iar după slujba Sf. Liturghii a început cea dintâi întrunire a Sfatului propus, când conducătorul legitim al mişcării a căutat să explice, sprijinindu-se pe revelaţiile Ap. Pavel, cauzele *"frământărilor"* care măcinau *"vântul de primăvară religioasă"*, stârnit de el, cu ajutorul Celui de Sus. *"Oastea Domnului, fiind răsadul şi lucrarea Duhului Sfânt, era şi este o mişcare pronunţat duhovnicească* - însistă păr. Iosif. *Dar această spiritualitate a ei s'a ciocnit cu neînţelegerea cea lumească. Din ce a crescut spiritualitatea Oastei, au sporit şi cei neînţelegători. Conflictul dela Oaste este conflictul celor două lumi ce nu se pot înţelege. Iar acest conflict a fost alimentat mereu cu însinuări şi asmuţări, până ce s'a ajuns la aşa numitele statute ale Oastei Domnului."*

Şi ca să scoată în relief caracterul vicios al acestor *"statute"* de pomină, care, după el, stingeau tocmai *"ceea ce este fiinţa, viaţa şi biruinţa acestei mişcări: voluntariatul ei, duhul ei, spiritualitatea ei"*, părintele aminti, de pildă, că din cei 30 de membri ai primului comitet central al Oastei Domnului, aleşi conform prevederilor statutare, trei sferturi nu aveau nimic comun cu *"regulile şi rânduielile"* Oastei Domnului, făcând politică militantă şi având vădite deficienţe morale; că un protopop dela Dej sugera, într'o adunare a Oastei, ca să se deschidă un restaurant, în vederea colectării de fonduri băneşti.

În *"cuvântul de încheiere"*, părintele Iosif Trifa, ca să mângâie sufletul unui frate ostaş, care spunea că se întoarce acasă *"ca întristat"*, neputând duce un rezultat pozitiv, a declarat: *"Fireşte, acest rezultat nu se poate aştepta într'o zi. Noi am pus aluatul în taină. Să ne rugăm Domnului să dospească ce va voi El."*

• • •

La sfârşitul acestei zile istorice, a fost iscălită de toţi delegaţii Oastei Domnului din ţară o ***"Moţiune"*** adresată Înalt Prea Sfinţitului Nicolae Bălan, prin care se reafirma că Oastea Domnului s'a născut în Biserica Ortodoxă şi în această Biserică trebue să rămână, asigurându-i-se, bineînţeles, voluntariatul duhovnicesc şi cerinţele ei spirituale, fiindcă *"numai acei care vor şi care pot trări în această viaţă duhovnicească, se pot numi înrolaţi sub steagurile mişcării"*. Rolul preoţiei nu era exclus, recunoscându-se că preotul este *"păstorul sufletesc"* al tuturor credincioşilor din parohie. Dar *"conducător al Oastei Domnului, ca mişcare religioasă, este numai acela care se conformează vieţii duhovniceşti dela Oaste."* Şi o ultimă precizare în ce priveşte apartenenţa ortodoxă a Oastei Domnului. Citâm: *"Oastea Domnului este un copil al Bisericii. S'a născut şi trăieşte sub aripa Bisericii. Ne trudim doar să ieşim din comunul vieţii, să creştem în Domnul, pentru mântuirea sufletelor noastre..."*

Aceasta a fost şi a rămas Oastea Domnului, chiar dacă mai marii Bisericii l-au sacrificat pe părintele Iosif, izgonindu-l din sânul preoţiei ortodoxe; chiar dacă unii din aşa-zişii *"fraţi ostaşi"* nu mai vor să trăiască regulile existente ale Bisericii, precum reclama ***"Moţiunea"*** amintită mai sus, provocând învrăjbiri şi sciziuni inacceptabile, sub influenţa prozelitismului neoprotestant şi-a unor atrăgătoare privilegii materiale. Aceasta a fost, a rămas şi va rămâne pentru totdeauna Oastea Domnului, chiar dacă în anul 1948 ea a fost dizolvată de către patriarhia procomunistă: *"un copil al Bisericii"*, luptând sub stindardul Adevărului şi al Luminii, spre a asigura triumful cauzei lui Hristos pe pământul românesc.

Erată:

Titlul articolului din luna Septembrie, 1997 se va citi: *"Justificarea "anticomunismului" creştin"*, iar nu *"anticreştin"*, cum a apărut în revistă.

Aspecte juridice

Privind Biserica Greco-Catolică din România post comunistă

Av. George VASU

Din discuţiile purtate în cadrul Camerei Deputaţilor, precum şi din acelea purtate în diferite cercuri interesate, se pare că, fie din necunoaştre, fie din rea credinţă se încearcă interpretarea tendenţioasă a datelor folosindu-se istoria neamului nostru falsificată de regimul comunist, privind contribuţia Bisericii Greco-Catolice în viaţa culturală din România. La aceasta se adaugă escamotarea, dacă nu chiar negarea, contribuţiei Bisericii Greco-Catolice în viaţa socială şi culturală a Românilor în general şi a transilvănenilor în special.

Se impune deci o clarificare a ***situaţiei juridice*** a acestui cult religios cu mare încărcătură istorică, nu numai pentru a restabili adevărul, ci şi pentru a înlătura conflictele confesionale care, fără voia credincioşilor greco-catolici, îşi au loc în viaţa publică.

Trebue să accentuez contribuţia Bisericii Române Unite la cultivarea sentimentului naţional şi unităţii Românieі, bazată pe originea latină a poporului român.

Unirea Bisericii române din Transilvania cu Roma, a deschis porţile Europei apusene pentru România şi a constituit un puternic reviriment moral şi spiritual, care nu poate fi contestat decât de cei care susţin menţinerea măsurilor abuzive luate de puterea totalitară comunistă.

Prin Decretul 126 din 24 Aprilie 1990, ca urmare a abrogării Decretului 358/1948, prin articolul 1, Biserica Greco-Catolică este recunoscută oficial.

În privinţa bunurilor patrimoniale se susţin două opinii şi anume:

1) Biserica Ortodoxă Română susţine azi că proprietarul bunurilor bisericeşti este comunitatea *"credincioşilor cultului respectiv"*, care are calitatea de a hotărî asupra acestora. Această opinie *"oportunistă"*, este bazată pe numărul credincioşilor acestui cult, ştiindu-se că cultul greco-catoic a fost desfiinţat abuziv, credincioşii fiind nevoiţi să treacă la cultul ortodox.

2) Biserica Greco-Catolică nu a împărtăşit niciodată această concepţie, susţinând că ***patrimoniul este al Bisericii ca instituţie***, ca personalitate juridică. Ea se întemeiază pe ***principiul de drept*** potrivit căruia averea bisericească nu este a credincioşilor, ci a cultului şi nici o persoană, părăsind Biserica mamă Greco-Catolică, nu-şi poate cere partea sa de avere, deoarece nu i se cuvine.

De altfel, această concepţie este adoptată în dreptunile tuturor popoarelor civilizate, fără excepţie. Mitropolitul ortodox Andrei Şaguna susţine: *"Canoanele învaţă că averile bisericeşti sunt proprietăţi ale religiei ai cărei credincioşi le-au fondat, acela spre scopuri religioase şi filantropice"*, invocându-se canoanele 38 şi 41, pentru a dovedi că episcopul are putere peste averea bisericească *(Compendium de Drept Canonic, Sibiu, pag. 192).*

Este singura soluţie dreaptă, logică şi compatibilă cu natura Bisericii, întrucât dacă Bisericii i ***se recunoaşte personalitatea juridică***, altă dezlegare este imposibilă, pentrucă este însăşi esenţa persoanei juridice de a avea ***patrimoniul distinct de al membrilor săi.***

Arhiereii ortodocşi din Transilvania, *"bat clopotele în dungă"*, după cum scrie ziarul *"Adevărul"* de Bucureşti din 19 Septembrie 1997, deoarece s'a votat de către Senat Legea Boilă-Turuianu şi acum le este frică să nu o voteze şi Camera Deputaţilor, astfel că s'au gândit că nu strică *"un pic de agitaţie de tip proletarist"*, căci şi aşa nu au ce pierde. Se dau exemplu *"emoţiile şi tensiunile"*, create într'un caz când într'un sat din judeţul Cluj 500 de familii ortodoxe au fost *"somate"* să-şi predea biserica, împreună cu celelalte bunuri, unui preot greco-catolic, în spatele căruia se afla cel mult 10 familii de Greco-Catolici desprinse din comunitatea greco-catolică, cum se susţine de către arhiereii ortodocşi.

Aceste *"lupte"* duse de arhiereii ortodocşi şi masa de credincioşi greco-catolici se pare că este de natură să slăbească puterea poporului român în lume. Oare este drept, ca după 7 ani de *"democraţie"*, credincioşii greco-catolici din Cluj să meargă la o biserică ungurească, unde se oficiază în limba română, sau să meargă la slujba duminicală la picioarele statuii lui Matei Corvin, din Piaţa Libertăţii? Când justiţia din Cluj a dispus să se restituie Catedrala Episcopală, I.P.S. Bartolomeu nu a avut încredere în justiţia din Cluj şi a cerut Curţii Supreme strămutarea procesului dela Curtea de Apel Cluj. Curtea Supremă a decis ca apelul împotriva celor două hotărîri date de Judecătoria şi Tribunalul Cluj să fie strămutat la Curtea de Apel din Bucureşti, sperând că hotarîrea anterior amintită va fi modificată în recurs la Bucureşti.

Mă întreb de ce nu toţi ierarhii ortodocşi au urmat exemplul Mitropolitului Banatului I.P.S. Nicolae Corneanu, care a cedat fără discuţii toate locaşurile de cult ale Greco-Catolicilor, ce au fost cerute, fără procese şi fără strămutări la o instanţă din Bucureşti.

Sunt de părăre că dreptatea poate fi numai ***una singură*** şi ea trebue să ***triumfe*** în toate cazurile şi ***pentru toată lumea.***

ÎMPOTRIVA "ARGUMENTULUI LUI IUDA

Urmare din pag.13

care s'a făcut simbol al trădării şi josniciei, Iuda Iscariotul.

Atleţii secularismului nu înţeleg că un monument ca cel plănuit de Sfântul Sinod reprezintă o jertfă. Iar după cum spunea acelaşi Părinte Nicolae Steinhardt dela Rohia:... *"Omul se cunoaşte după capacitatea lui de jertfă, după cât este în stare să "risipească", să "irosească" din avutul şi bunurile sale în mod neutilitar, numai pentru plăcerea înălţătoare şi euforizantă de a dărui altuia ori de a sărbători cu fast un eveniment, ori de a-şi acorda slobodă bucurie de a ieşi, când şi când din murdăria şi sordidul vieţii cotidine."* În acelaşi fel contabilitatea meschină, socotitul avar, ranchiuna, căutatul de pricină şi lipsa de recunoştinţă sunt semnele după care se recunosc sufletele josnice, mărlănesti.

Proiectul de ridicare a Catedralei Neamului ar trebui să mergă înainte din cel puţin două motive principale.

Primul este de natură practică. Arhitecturta Bucureştiului a fost alterată pentru totdeauna prin ororile înlăţate în anii din urmă ai comunismului. Acele monstruozităţi nu mai pot fi înlăturate şi ele ne vor aminti, probabil mereu, despre ce a fost comunismul. Ridicarea unui monument ortodox grandios nu ar şterge ororile arhitectonice ceauşiste dar le-ar umbri şi, poate, le-ar imblânzi.

Iar al doilea motiv este încă mai puternic, fiindcă este duhovnicesc. Ortodocşii românii mărtirisesc de două mii de ani că Împărăţia Cerurilor este între noi. Să nu ne fie teamă să jertfim azi pentru realitatea acestei mărturisiri.

Alex. NEMOIANU

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN

- VIII -

Prof.Dr. Nicolae CIACHIR

Evenimentele petrecute în Europa între anii 1850-1871, au imprimat mutaţii profunde în viaţa politică a Continentului, cu repercursiuni asupra întregului mapamond. Franţa, cea înfrântă în 1814, devine în urma războiului Crimeii (1853-1856), arbitrul European, dictând Rusiei condiţii grele de pace. Napoleon al III-lea, foarte diferit prin personalitatea sa de oamenii care au condus politica externă a Franţei, introduce idei şi metode noi, ajutând unor state naţionale să se formeze, contribuind practic la transformarea profundă a fizionomiei Europei. El a încercat să profite şi de războiul civil din USA (1861-1865), spre a se putea infiltra puternic în Mexic. Nu dorea să facă din Mexic o colonie franceză, ci o zonă de influenţă franceză politică, care să-i servească de bază expansiunii coloniale. Încă pe când nu era la cârma Franţei, el examinase posibilitatea creierii unui canal prin Nicaragua, care să lege cele două oceane: Atlantic şi Pacific (**H. Hearder**, *L'Europe au XIX-e siècle. 1830-1880, Paris, 1973*). Totuşi, numai după 14 ani (1870), cel de-al doilea imperiu francez, se prăbuşeşte sub loviturile de baros ale Prusiei, iar Napoleon al III-lea părăseşte umilit scena istoriei.

Constituirea celui de-al doilea Reich şi formarea statului italian - ambele realizate în detrimentul Imperiului Habsburgic, nevoit să renunţe la aspiraţiile sale de hegemon al lumii germane - au determinat Austria să-şi concentreze politica externă în vederea expansiunii spre Sud-Estul european, iar pe plan intern să ajungă la formarea monarhiei dualiste austro-ungare, menită să perpetueze subjugarea Românilor, Croaţilor, Cehilor, Slovacilor, Polonezilor şi a celorlalte naţionalităţi ce alcătuiau mozaicul pestriţ al Imperiului. Totodată, Austro-Ungaria, ajunsă în anii următori secundanta fidelă a Imperiului German, va încerca cu orice preţ să bareze penetraţia Imperiului Ţarist spre Balcani, sprijinind pe *"omul bolnav dela Bosfor"*, a cărui existenţă constituia o garanţie a îndeplinirii proiectelor sale balcanice.

Unirea Moldovei cu Ţara Românească reprezintă în perspectiva perioadei un act de o covârşitoare importanţă, nu numai în destinul istoric al neamului românesc, ci şi în evoluţia evenimentelor din Sud-Estul Europei, stimulând lupta popoarelor balcanice spre emanciparea deplină. Unirea din 1859, a dat de asemenea impuls luptei Românilor transilvăneni, bucovineni, basarabeni şi bănăţeni, pentru înlăturarea dominaţiei străine şi realizarea idealului secular, constituirea statului naţional unitar român.

Rusia, care cunoscuse amărăciunea înfrângerii în timpul războiului Crimeii, se replia, se reculegea, după expresia noului Ministru de Externe, prinţul Alexandr Gorceacov, în sensul efectuării unor reforme burgheze din interior, pentru a adapta statul rus la noile condiţii moderne. Rusia schimbă tactica faţă de Imperiul Otoman, dintr'una agresivă, în una de propagandă, ideologică, oferă bani pentru construirea de biserici şi şcoli în Muntenegru, Serbia, Bulgaria, în Grecia nordică aflată încă sub dominaţia otomană, primeşte în ţara sa numeroşi bursieri balcanici, şi caută aliaţi, pentru a înlătura condiţiile umilitoare ale tratatului de pace dela Paris din 1856.

Imperiul Otoman, deşi victorios în războiul Crimeii, va fi nevoit să se încline în faţa Unirii poporului român din 1856, să facă faţă unui război cu micul Muntenegru (1862) şi să cedeze în faţa Serbiei, după un conflict de 5 ani (1862-1867), adică să-şi evacueze garnizoanele din această ţară, în număr de 7 cetăţi, inclusiv Belgradul. Totodată să accepte unirea Insulelor Ionice la statul grec (1863), care se aflau, ocupate de Britanici provizoriu prin hotărârile Congresului dela Viena (1815).

De asemenea, Imperiul Otoman acorda un nou firman Egiptului, pe care-l ocupase la începutul secolului al XVI-lea, firman care îi acorda o largă autonomie, comparabilă cu cea a României până la 1877.

Puternica răscoală poloneză din anii 1863-1864, va ridica în faţa opiniei publice europene încercarea de a reface fostul stat independent polonez (Rzeciposplitica Polska) şi va deteriora relaţiile cu Franţa şi Anglia ale Rusiei. Otto von Bismarck, va profita la maximum de această înrăutăţire, oferindu-şi serviciile Imperiului Ţarist, nu numai de a înăbuşi insurecţia, dar a permite trupelor ţariste să pătrundă pe teritoriul Prusiei, în urmărirea celor suspecţi.

Dacă reţeaua de căi ferate începe să devină mai densă în Europa, progresele în domeniul construcţiei vapoarelor impulsionează crearea de companii care leagă bătrânul continent de celelalte, iar folosirea telegrafiei şi introducerea cablurilor transoceanice facilitează schimbul de informaţii. Prin îmbunătăţirile aduse de Morse, din 1860 telegraful electric este folosit curent pe scară mondială. Deschiderea Canalului de Suez (1869), oferea posibilitatea şi mărfurilor italiene să ajungă cât mai repede pe coasta răsăriteană a Africii şi în Oceanul Indian.

Eforturile lui Cavour, pe cale diplomatică, plus participarea Piemontului (sau regatului Sardiniei), la războiul Crimeii, făceau ca tot mai mulţi patrioţi italieni, să considere dinastia de Savoia, capabilă de-a unifica ţara, fărâmiţată şi o mare parte din ea, ocupată de Habsburgi. Aliatul ideal pentru Piemont rămânea Franţa, ca împreună să înfrângă Imperiul Austriac sau Habsburgic. Mizând pe sprijinul militar al Franţei, conjugat pe aportul maselor şi al lui Garibaldi, s'a creat statul modern italian (1861), în afara căruia rămâneau doar Veneţia şi Roma, trupele piemonteze îndreptându-se spre Sud, au avut grijă să anexeze cea mai mare parte a posesiunilor statelor pontificale (**Giorgio Candeloro**, *Storia dell'Italia moderna, IV, Milano, 1964*).

Regiunea Veneţia va fi anexată în 1866, cu ajutorul Prusiei, iar la 20 Septembrie 1870 va fi ocupată Roma, până atunci păzită de trupele franceze.

Omul britanic. Gladstone, afirmase pe bună dreptate, că unificarea Italiei, a însemnat practic unul din lucrurile cele mai extraordinare ale secolului al XIX-lea. Fărâmiţat şi sub ocupaţie străină (Lombardia, Veneţia, Toscana, Parma, Lucca etc), apărea în centrul Europei, un stat foarte bine populat, care prin slăbirea Austriei şi Franţei, a dezechilibrat întreaga osătură clasică a vechiului continent.

Prin venirea lui Bismarck, ca Prim ministru al Prusiei, în Septembrie 1862, el va fi incontestabil, figura centrală ce-a făurit Imperiul German. Mediocrul student al Facultăţii de Drept din Göttingen, dotat cu o mare inteligenţă şi o mare voinţă, a prins gust pentru diplomaţie, la Frankfurt, unde a stat peste 7 ani, ca reprezentant al Prusiei. Acest post a fost pentru el o şcoală a cunoaşterii problemelor germane şi o trambulină pentru viitoarea carieră politică. Ocupând funcţia de ambasador la Petersbug (1859-1862), a cunoscut realităţile ruseşti şi şi-a atras simpatia ţarului, cât şi a lui Gorceacov. Apoi, scurt timp ambasador la Paris, a cunoscut la faţa locului şi părţile negative ale Franţei şi ale lui Napoleon al III-lea. El a ştiut să speculeze din plin, antipatia Rusiei pentru Austria şi să menajeze interesele britanice, având şansa ca după moartea lui Palmerston, diplomaţia engleză, să fie mai puţin preocupată de probleme ce frământau statele europene. Prin trei războaie, toate victorioase: Danemarca (1864); Austria (1866) şi Franţa (1870), a creat Imperiul German. Meritul revine în primul rând, armatei prusiene, pregătită impecabil de un grup de generali, ieşind în evidenţă, numele lui Helmuth von Molke (1800-1891). Recompesat cu gradul de mareşal şi deputat în Parlament, a fost şeful Marelui Stat Major timp de 30 de ani (până la 1888).

Pentru a umili şi mai mult Franţa învinsă, chiar zdrobită militar, la 18 Ianuarie 1871, în celebra galerie a Oglinzilor din Versailles, a fost proclamat Imperiul German. Imperiul German se prezenta ca o federaţie de 26 state, din care 3 oraşe cu statut special: Hamburg, Bremen şi Lübeck. Fiecare stat îşi păstra constituţia, guvernul, instituţiile, o armată proprie - aceasta din urmă, însă, subordonată comandamentului suprem, Împăratul. Guvernul central al Reichului se suprapunea celor 26 de state, un rol important revenind Camerei Deputaţilor (Reichstag), Consiliului Federal (Bundesrat) şi în special Cancelarului şi Împăratului. Bismarck avea însă grijă ca particularităţile celor 26 de state să se refere la problemele locale, mărunte, neadmiţându-se o abatere care să aducă prejudicii politicii generale a Imperiului German, care ajunsese la o populaţie de 41 milioane locuitori, întins pe o suprafaţă de 541.000 kilometri pătraţi (**N. Ciachir**, *Istoria politică a Europei dela Napoleon la Stalin, Bucureşti, 1997, p.131*).

(Va urma)

CRITERIILE UNIUNII EUROPENE

- condiţii şi program -

George BĂLTEAN

Uniunea Europeană are un anumit standard de viaţă, iar criteriile sale reprezintă o orientare în aprecierea posibilităţii de primire şi funcţionare a unei ţări noi în U.E. În cazul României aceste criterii fac o largă analiză a realităţilor ţării şi jalonează căile de urmat în reforme şi dezvoltare în vederea ieşirii ţării din impas şi respectiv, atingerii în termen mediu a unui nivel acceptabil pentru U.E. Prin aceasta *"Criteriile"* pot forma o bază-program pentru activitatea viitoare de reforme.

În condiţiile României reformele ar trebui să fie însă o revoluţie, căci cuprinzând întreaga viaţă a ţării, ele trebue să fie adânci. Uneori de o lichidare - înnoire, schimbare de sistem, care să ducă la relaţii interne şi externe, funcţionale şi concurenţiale.

Programul bazat pe aceste criterii nu trebue să fie luat automat şi nici să se copieze dela alţii, totul trebue să fie legat de specificul naţional românesc, legat de ceea ce corespunde cel mai bine pământului şi poporului român. Deci totul trebue adaptat la situaţia concretă a României, la posibilităţile sale, umane, materiale şi financiare. Desigur că trebue învăţat dela alţii, dar a învăţa nu înseamnă a copia. Noi trebue să învăţăm din experienţa altora şi să acceptăm ajutorul altora, care sunt mai dezvoltaţi decât noi. Programul de dezvoltare nu trebue să fie însă un program rigid trasat din exterior. Experienţa arată că nicăieri nu reuşeşte un program de dezvoltare luat sau inpus din exterior, dacă nu se ţine seama de specificul naţional. Desigur că nici Criteriile U.E. nu impun, ci, repet, sunt doar jaloane de dezvoltare.

Experienţa mai arată că o ţară care vrea să se dezvolte, începe cu ceea ce are, şi pe măsura obţinerii de surplus, dezvoltă ceea ce nu are. Să nu se facă însă aşa cum au procedat comuniştii, care au distrus ceea ce a avut ţara pentru a *"crea"* ceea ce nu a avut, sau mai precis, ceea ce au avut ei nevoie.

De asemenea, atunci când facem ceva, să facem doar ce putem face cel mai bine. Să nu ne apucăm să facem de toate şi nimic perfect, sau chiar mediocru. Este greşit să facem totul dintr'odată dacă nu avem condiţiile necesare obţinerii perfecţiunii. Este necesară eşalonarea realizării criteriilor U.E., după posibilităţile perfecţiunii. Ţările care s'au refăcut rapid după cel de-al Doilea Război Mondial îşi datorează prosperitatea, perfecţiunii. Atunci când Românul dovedeşte că este capabil de perfecţiune la el acasă în anumite domenii, cu siguranţă că va fi ajutat în alte domenii, căci există dovada perfecţiunii, dovada capacităţii sale. Invers, în situaţia mediocrităţii generale, căci nu este crezut că poate să realizeze şi perfecţiunea.

Problemele României sunt, din păcate, mai grele, mai adânci şi mai complexe decât în cazul altor ţări din Estul Europei, problemecauze, care au fost luate în considerare la aprecierea amânării primirii României în U.E. România a fost (alături de Bulgaria) cea mai sovietizată şi distrusă ţară; comuniştii români s'au dovedit mai comunişti decât cei dela Moscova; în România a fost creat în proporţii de masă *"omul nou"*, omul-comunist, omul-dobitoc, slugă plecată, îndoctrinată; în România a fost creată o clasă de stăpâni comunişti, brutali, inculţi, gata pentru orice crimă în vederea păstrării averii răpite ţării, clasă care şi astăzi are o puternică poziţie economică, socială şi politică, cu un fundament cum nu există în alte ţări; în România există forţe dezbinatoare. Guvernul însuşi nu poate prezenta o politică coerentă datorită coaliţiei de partide, care stă la baza formării sale din mai multe partide. Toate acestea trebuesc schimbate, îmbunătăţite chiar dacă, criteriile UE nu le precizează.

Doar unirea, patriotismul, atmosfera de pace şi înţelegere şi atitudinea corectă faţă de muncă, pot porni ţara înainte cu paşi rapizi, căci România are condiţii de dezvoltare mai bune decât alte ţări cu care se începe în curând negocierile de primire în U.E. De aceea poate avea o frumoasă perspectivă.

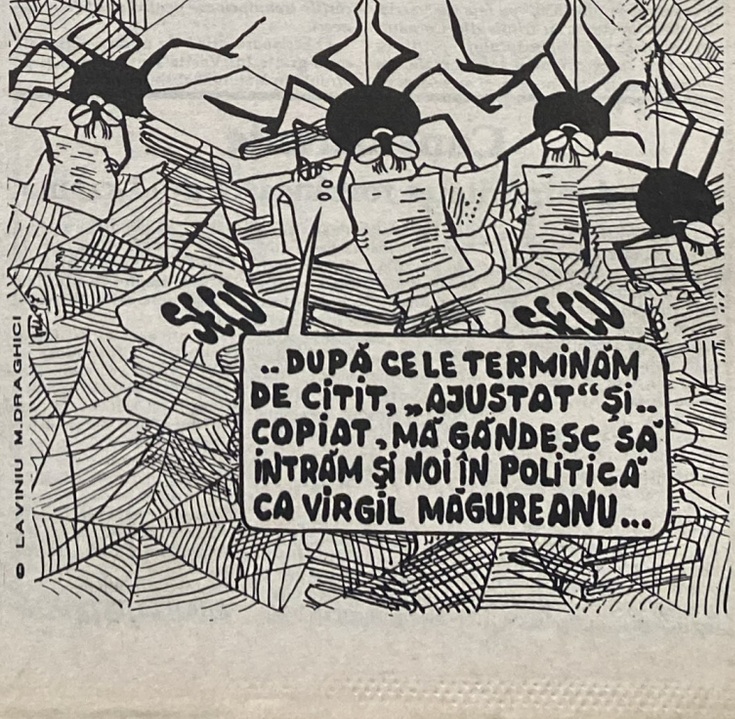

BASARABIA ŞI BUCOVINA

28 Noembrie 1918 - 28 Noembrie 1997

"Să punem interesul naţional mai presus de interesele noastre personale, pentru a ne putea împărtăşi de măreţia celei mai fericite clipe din trecutul nostru: Unirea Bucovinei cu România" *Ion NISTOR*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

- XIX -

Nicolae LUPAN

Lipsa de manuale în limba română influenţa negativ dorinţa părinţilor de a-şi da copiii la şcoli medii de cultură generală şi de meserii. Logica fiind cea arhicunoscută din generaţie în generaţie: n'ai să te faci popă!

De aceea, intelectualii români, în ciuda celor străini, dădeau o mare importanţă gimnaziilor: *"de jos"* - cu patru clase şi *"de sus"* - cu opt clase. Un fel de publicitate, orală şi scrisă, *"pe toate gardurile"*: *"Şcolerii învaţă ca să poată fi preoţi, doftori, profesori, judecători, advocaţi şi alte cele"*.

Deşi primul gimnaziu de stat din Cernăuţi a fost deschis *"prin înalta milă împărătească"* abia la 1819! Gimnaziu în care până la 1848 se preda în limba latină, *"adecă în limba strămoşilor noştri romani"*, cum scriau ziarele, şi avea numai şase clase. În acest an veni poruncă dela Viena ca *"gimnaziul din Cernăuţi să aibă 8 clase şi în trânsul să înveţe şcolerii în limba nemţească"*. Se dădea, deci, cu o mână şi se lua cu două!

Atâta doar că fu *"îngăduit"* un profesor *"care să îi înveţe pe şcoleri şi limba românească"*. Şi locul acela de profesor, cum scria la 1893 gazeta *Deşteptarea*, l-a căpătat spre *"norocirea"* tuturor, *"neuitatul şi în veci pomenitul Român ardelean Aron Pumnul, care în răstimp de 15 ani a lucrat din răsputeri de a ne trezi pe noi Românii şi ne-a făcut ca să ne fie dragă limba şi naţia"*.

Se constata ca pozitiv faptul că dintre cei 20.512 elevi, câţi învăţaseră la acest gimnaziu cernăuţean dela 1850 până la 1888, alături de Nemţi, Evrei, Ruteni, Polonezi, Unguri, numărul Românilor ajunsese la 4.688! Când însă, la 1860 şi 1872, *"miloasa împărăţie"*, cum scriau unii dintre *"oamenii noştri de bine"*, deschise câte un gimnaziu la Suceava şi Rădăuţi, numărul elevilor români dela cel cernăuţean ajunsese la 1893 la doar 102!

Şi *"Deşteptarea"*, ca unul dintre cele mai patriotice ziare ale timpului, dădu alarma: *"Noi nu putem fi împăcaţi, că atâţia Români âmblă la gimnasiul acesta, şi trebue să căutăm chipuri şi căi ca numărul lor să se mărească încă în toamna asta"*.

Românismul Bucovinei era apărat de mulţi intelectuali autohtoni în frunte cu *"cei mai aleşi reprezentanţi ai naţiei noastre: bătrânul boer din Cernauca, Doxachi Hurmuzachi şi cu prea vrednicii săi fii Eudoxiu, George şi Alecu"*. Aceştia, odată cu sosirea lui Aron Pumnul la Cernăuţi, începură să tipărească ziarul *Bucovina* care, în numărul 44 din 1850, *"pe faţa 283"*, scria: *"În zilele trecute s'au trimis din Cernăuţi către ministerul învăţământului o petiţie ca să se facă în Bucovina o şcoală reală, un gimnaziu de jos la Suceavă, şi să se alcătuiască pentru Bucovina un consiliu sau sfat scolastic, care să nu fie nici decum supus Galiţiei"*.

Trebuiră însă să treacă zece ani şi *"să âmble multe scrisori în sus şi în jos"* până se văzu împlinită această cerere a Hurmuzăcheştilor care *"căutau verigă de verigă să tot deslege ţara noastră din lanţurile ruteneşti"*.

"Problema" era că Viena nu putea *"găsi"* o clădire pentru proiectatul gimnaziu până când Episcopul Eugen Hacman nu răspunse guvernatorului Bucovinei că se *"invoieşte cu toate cele ce le vrea ministrul, dară dorescе că dacă gimnasiul din Suceavă va ave profesorii de legea noastră, atunci limba învăţământului la acel gimnasiu să fie limba românească"*. Rugă la care *"dreapta împărăţie"* găsi de cuviinţă să numească în funcţie de director al gimnasiului pe Cehul Iosef Marek, iar ca profesori principali pe Blasius Knauer şi Iosef Rohrmoser, ambii originari din Viena. Un singur român, Constatin Morariu-Andrievici, fu numit *"catechet şi învăţător pentru limba românească"*.

La rând cu Hurmuzăcheştii, urmaţi de Aron Pumnul, au fost şi alţi buni Români, cum erau Mihail Pitei din Rădăuţi, Orest Renei din Herşeni, Christof cavaler de Petrovici, călugărul de origine sârbă Daniil Vlahovici, care au pus umărul la înfiinţarea gimnasiului din Rădăuţi, şcolii reale ortodoxe din Cernăuţi, şcolii de meserii din Cernăuţi, şcolii de meşteri zidari, şcolii de negoţ, şcolii de tâmplărie, şcolii de agronomie din Cernăuţi, şcolii teologice bucovinene etc.

Şi toate au fost rezultatul unei scrisori către împărăţie iscălită de *"82 fruntaşi Români bucovineni, adecă de boeri, preoţi, profesori şi alţi oameni învăţaţi de ai noştri"*. Scrisoarea era contrasemnată de Episcopul Eugen Hacman şi puncta patru principii de bază:

- Orice popor este fericit şi o duce bine, dacă mintea i se luminează cu învăţătura din şcoală.

- Profesorii şcoalelor pentru copiii de Români să nu fie oameni străini, ci fii ai poporului nostru. Şi dacă n'am avea profesori de ai noştri de fel, deschiderea şcoalelor reale ar trebui să se amâie până ce i-am ave.

- Să se trimită tineri de ai noştri cu stipendii din fondul religionar ca să înveţe la şcoli mai mari, şi aşa să poată fi profesori la şcoalele reale şi de meserii.

- Să se aleagă o comisie, care să lucreze cărţile trebuincioase pentru şcoalele româneşti.

O scrisoare plină de durere naţională care, graţie lui Vasile Balş a ajuns şi pe biroul împăratului habsburgic.

INTERPELARE

În Martie trecut, adresam Guvernului, Parlamentului şi Preşedinţiei României o scrisoare în care rugam să nu fie încheiat tratatul româno-ucrainean. Scrisoare pe care o trimiteam prin valiză diplomatică dela Paris Domnilor Emil Constantinescu, Victor Ciorbea, Petre Roman, Ion Diaconescu şi Adrian Severin.

Apoi, în publicaţii din ţară şi de peste hotare, am dat şi alte semnale de alarmă aceloraşi instituţii dela Bucureşti. Dar nu m'am învrednicit de nici un răspuns.

Se vede că lipsa de elementară politeţe în a răspunde la scrisori, indiferent de conţinutul lor, este ridicată la rang de politică de stat.

În schimb, caravana *"sacrificiilor istorice"* îşi vede de drum:

- recunoaşterea în continuare a Basarabiei ca un al doilea stat românesc, agravată de încheierea, semnarea, ratificarea şi promulgarea tratatului româno-ucrainean;

- născocirea euroregiunilor *"Dunărea de Jos"* şi *"Prutul de Sus"*, întru muşamalizarea denumirilor de Basarabia şi Bucovina;

- înjghebarea *"trilateralei"* Constantinescu-Cucima-Lucinschi;

- şi alte bazaconii mai mărunte ce atestă o lipsă totală de diplomaţie cu adevărat românească.

La 28 Noembrie 1991, Radio Bucureşti difuza Declaraţia Parlamentului de atunci al României cu privire la nulitatea ziselor drepturi ale Ucrainei asupra teritoriilor româneşti furate de Moscova prin ultimatum şi prin război.

Era un act de curaj şi de manifestare naţională românească!

Ca după cinci ani, cu guvern, cu parlament şi cu preşedinte de dreapta, să se tragă cu buretele peste amintita declaraţie istorică şi de principiu!

Ceea ce dorim noi, cei dela *"Pro Basarabia şi Bucovina"* Mondială, cu peste o sută de mii de membri în 24 de ţări, este ca Guvernul, Parlamentul şi Preşedinţia României să ridice deschis în faţa lumii întregi problema teritoriilor răpite de Sovietici prin pactul Ribbentrop-Molotov nul şi neavenit.

Răpite - nu în litigiu!

Având în vedere că Reîntregirea României este un deziderat al întregii suflări româneşti, e cazul să precizez că, urmând exemplul Bucovinei din 28 Noembrie 1918 care, la rându-i, îl urmase pe cel al Basarabiei din 27 Martie 1918, la 1 Decembrie al aceluiaşi an Transilvania se reunea şi ea cu ţara-mamă România.

Drept care, în numele *adevărului şi dreptului nostru istoric*, propun ca, începând cu anul în curs, să se comemoreze oficial, pe tot cuprinsul ţării, *nu numai* ziua de 1 Decembrie, ci şi zilele de 27 Martie şi 28 Noembrie.

Doamnelor şi Domnilor Deputaţi şi Senatori,

România nu poate rămâne la infinit o ţară ruptă în bucăţi şi nedreptăţită din punct de vedere istoric!

Să optăm dar pentru reîntregirea ei teritorială pe baza unei singure naţiuni: naţiunea română! A unei singure limbi naţionale: limba română! A unui singur stat românesc cu capitala la Bucureşti!

Copiii şi părinţii nu se aleg!... Ei sunt aşa cum îi dă Dumnezeul...

Nicolae LUPAN

Considerente
privind minoritatea românească din Ucraina

După mult trâmbiţata dezmembrare a fostei Uniuni Sovietice, Ucraina continuă să menţină în hotarele sale Nordul Bucovinei, Ţinutul Herţa, Nordul Basarabiei, precum şi Sudul ei, care până la ultimatumul sovietic din Iunie 1940 făceau parte integrală din România.

Minoritatea românească din Ucraina numără peste o jumătate de milion de oameni şi, din punct de vedere numeric, ocupă locul al treilea după Ucraineni şi Ruşi. Cu toate astea, în serviciile administrative, Românii nu sunt angajaţi pe principii egale cu Ucrainenii. Astfel, în zisa regiunea Cernăuţi, deşi autohtonii reprezintă peste 20% din populaţie, funcţionarii români din administraţie deţin doar 4-5% din posturi! Astfel, nici unul dintre şefii direcţiilor de cultură şi de politică generală nu vorbeşte limba română.

În Nordul Bucovinei, Sudul şi Nordul Basarabiei sunt ştirbite în mod flagrant cele mai elementare drepturi ale Românilor: dreptul de a-şi păstra şi afirma identitatea etnică; dreptul la învăţământ în limba maternă; dreptul de a avea cărţi şi publicaţii în limba română; dreptul la denumirile istorice tradiţionale româneşti ale localităţilor cu populaţie majoritară românească şi la folosirea inscripţiilor bilingve; dreptul de a înfiinţa aşezăminte culturale naţionale etc.

Toate aceste fărădelegi grosolane au fost aduse de catre Alianţă Creştin-Democrată a Românilor din Ucraina (ACDR) la cunoştinţa celui de al 42-lea Congres al F.U.E.N. cu cererea ca Ucraina să respecte şi ea Drepturile Omului în conformitate cu documentele internaţionale privind minorităţile din ţările Comunităţii Europene.

Pentru conformitate
Mihai CHISTRUGĂ

LA MORMÂNTUL LUI IANCU FLONDOR

Mai mult ca oriunde uitarea a tins aici cu insistenţă să se instaureze definitiv. Aici: la marginea Storojineţului, lângă bisericuţa Sf. Arhanghel Mihail, unde se află locul de veşnică odihnă a celui ce-a fost Cavalerul de Flondor sau unul din principalii făuritori ai Unirii dela 28 Noembrie 1918 a Bucovinei cu România. Doar prin uitare au intenţionat neprietenii să-l învingă, prin uitarea ce-au dorit s'o strecoare, înainte de toate, în sufletele Românilor, prin uitarea ce-au căutat cu tot dinadinsul s'o aştearnă peste mormântul lui. Deşi-i dureros, ar fi însă nedrept să spunem că aceste încercări ar fi fost cu totul zadarnice.

Totuşi, uitarea niciodată nu s'a încuibat aici ca stăpână deplină, chiar şi atunci când va fi pângărit şi distrus monumentul funerar, când doar rostirea numelui său era un risc cu consecinţe dintre cele mai nefaste, când noilor generaţii de Români nord-bucovineni, născuţi în marele GULAG al Imperiului Sovietic, li se mortifică memoria istorică şi li se mancurtiza conştiinţa naţională.

Odată cu apariţia celei mai mici posibilităţi, o nouă cruce funerară şi o placă comemorativă au fost reinstalate pe mormântul lui Iancu Flondor, fiind aduse de Români de bunăcredinţă, într'o atmosferă luminoasă de speranţă în renaşterea naţională mult aşteptată. Dar n'a fost să fie! Treptat s'a modificat şi viziunea noilor autorităţi, în concepţia oficială asupra istoriei ţinutului revenind tonalităţi şi atitudini exclusiviste de supremaţie a elementului ucrainean. Iarăşi, prin tăcere mai întâi, ni se contestă dreptul la trecutul nostru aşa cum a fost, la personalităţile de seamă ale neamului, aşa cum le ştim că sunt, impunându-ni-se nişte modele, confecţionate ad-hoc după reţete învechite de fel de fel de veleitari în ale istoriei, drept adevăruri în ultimă instanţă, de care trebue să luăm doar aminte şi să nu judecăm.

...Toamna îşi cerne îndolent peste cavou ultimele frunze ruginii ale copacilor din preajma bisericii. Razele unui soare blând se reflectă în geamurile mici ale lăcaşului. Tihna este profundă şi perfectă. Să-lăşluieşte duhul unui timp revolut ce te îndeamnă la un răgaz de meditare. Fără regrete şi resemnări. Doar gânduri răzleţe tulburate de foşnetul frunzelor pe care le strânge nu departe un gospodar. Nu se văd prea multe urme la această modestă cruce de marmură albă, însă se simte prezenţa nemateriliză a urmaşilor *"boierului dela Storojineţ"*. Mai dăinuie noblеţa unui spirit animat până la mistuire de o neîmpărtăşită dragoste de neam. Nedeclarată dela tribună, dar adânc păstrată în catedrala sufletului prea-plin de jertfelnică zbatere întru demnitatea tuturor Românilor. De atunci şi de acum. Oare va mai naşte Bucovina Cavaleri?

Ştefan BROASCĂ

Redactor-şef al ziarului *Plai Românesc* din Cernăuţi

Notă: Mormântul lui Flondor şi împrejmuirea forjată din jur s'au înfăptuit acum cinci ani, prin grija Filialei din Oradea Mare a *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"*.

N.L.

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

FARA ARMÂNEASCĂ

PRIMA ŞCOALĂ AROMÂNĂ

- Manifestări omagiale -

Robert ALEXANDRESCU

Dela 17 la 24 Mai 1997 s'au desfăşurat, în Bucureşti, manifestări omagiale, ediţia a II-a, dedicate Şcolii *"Sfinţii Apostoli"*.

În chiliile fostei mânăstiri bucureştene, purtând hramul sfinţilor apostoli, primit învăţătura de carte, între anii 1865 şi 1871, puberi veniţi din aşezări dela Sud de Dunăre, îndeosebi din Pind, toţi macedoromâni. Din rândul absolvenţilor acestei şcoli au ieşit învăţători care au deschis şcoli româneşti în Macedonia şi preoţi care au slujit, tot în Macedonia, în graiul aromân şi în limba română literară. Contribuind la trezirea spiritului naţional prin cultivarea limbii strămoşeşti, în pofida nenumăratelor obstacole cvasi insurmontabile, pe care le-au avut de biruit, toţi aceşti luminători au rămas în amintirea noastră ca veritabili apostoli ai neamului românesc.

Începând din anul 1996, din iniţiativa Fundaţiei Cuza Vodă, condusă de Domnul Emilian Bratu, acestor apostoli li se va aduce an de an omagiul cuvenit prin organizarea de ample manifestări comemorative.

În acest an, la a doua ediţie, s'a dezvelit, la Biserica Sfinţii Apostoli, o placă comemorativă, amintind că pe acel loc a fiinţat prima şcoală macedoromână.

Academicieni, profesori, istorici şi cercetători au prezentat pe parcursul celor 8 zile peste 70 de comunicări ştiinţifice care au tratat aspecte din istoria, cultura şi civilizaţia Românilor sud-dunăreni. S'au dezbătut chestiuni referitoare la limbă şi la grai, probleme de etnografie şi de folclor. Au fost evocate câteva personalităţi aromâne. Amintim evocarea lui Constantin Papanace făcută cu probitate şi obiectivitate de poetul Ionel Zeana.

Sesiunile de comunicări au fost găzduite de Liceul Matei Basarab, Universitatea Populară Ioan Dalles, Biblioteca Centrală Pedagogică, Institutul de Etnografie şi Folclor al Academiei Române, Societatea Română de Radiodifuziune.

La Muzeul Naţional de Istorie a fost deschisă expoziţia *"Şcoala dela Sfinţii Apostoli, simbol al unităţii spritualităţii româneşti"*. Timp de 20 de zile - dela 20 Mai la 9 Iunie 1997 - au putut fi văzute, studiate şi admirate numeroase documente şi exponate privind: Şcoala dela Sfinţii Apostoli, şcolile româneşti din Sudul Dunării, biserica, folclorul, literatura, cultura şi civilizaţia aromână. Erau expuse imagini foto înfăţişând străvechi localităţi aromâneşti, construcţii ale fostelor şcoli şi biserici româneşti, desfiinţate de mult. Expoziţia a mai cuprins: numeroase cărţi dela cele mai vechi apariţii la cele mai noi producţii editoriale, obiecte de artă populară, lucrări de artă plastică, albume, ziare şi reviste macedoromâneşti. De mare atenţie s'a bucurat colecţia de 100 de cărţi poştale, vechi de aproape 100 de ani.

Am vizitat această memorabilă expoziţie în ziua de 3 Iunie 1997 împreună cu profesorul Mihai Stere Derdena, ale cărui impresii aşternute în registrul de onoare doresc să le reproduc:

"Este cu adevărat o istorie vie, panoramică a celei mai nobile etnii din Balcani. Cred că putem vorbi de o reală premieră în acest tip expoziţional. Se cuvine să-i felicităm magna cum laude pe toţi organizatorii. Fiecare Aromân ar trebui să vadă această expoziţie şi să-i mulţumească, mai cu seamă admirabilului dacoroman Emilian Bratu, sufletul tuturor manifestărilor culturale din Iunie 1996 şi din Mai 1997, dedicate primei şcoli macedoromâne, care a fost întemeiată de părintele Averchie în incinta Mânăstirii Sfinţii Apostoli din Bucureşti, spre sfârşitul domniei lui Alexandru Ioan Cuza. Slavă Domnului că mai există buni Români, categorie nobilă, care e, din păcate şi din nenorocire, pe cale de dispariţie! Să trăiţi Domnule Bratu, cât mai mulţi ani ca să ne învăţaţi - pe Aromâni şi pe Dacoromâni - cum să preţuim istoria, strămoşii, înaintaşii mari şi neamul românesc. Să rămâneţi un om providenţial! Aşa să vă ajute şi să ne ajute Părintele Etern şi Milostiv!"

Adolescenţi şi copii talentaţi ai Ansamblului Fundaţiei Valahia au prezentat un foarte reuşit spectacol folcloric intitulat *"Lilici de primuveară"*.

La Societatea de Radio au fost audiate - înregistrate pe benzi magnetice - vocile unor prea cunoscute personalităţi ale culturii aromâne: George Murnu, Theodor Capidan, George Vraca şi Elie Carafoli.

Se preconizează ca, în programul ediţiei a III-a din Mai 1998 al manifestărilor sub genericul *"Şcoala dela Sfinţii Apostoli"*, să figureze o întâlnire a foştilor elevi ai Şcolii Comerciale Româneşti din Salonic, reînnodându-se, astfel, firul unei plăcute tradiţii. La Academia Română va avea loc o sesiune de comunicări consacrată academicienilor macedoromâni.

Tot la Academia Română se va deschide expoziţia *"Biblioteca Academiei Române, depozit de valori privind istoria, cultura şi civilizaţia Românilor dela sud de Dunăre"*. La casa memorială *"George Murnu"* se va desfăşura manifestarea *"Panteon al culturii române"*, în cursul căreia se vor ţine comunicări ştiinţifice, se vor depăna amintiri, se vor evoca momente de seamă, vor fi ascultate înregistrări pe bandă şi vor fi adunate cărţi, fotografii, obiecte care au aparţinut cunoscutului cărturar aromân.

Manifestările dela Muzeul Satului vor avea genericul *"Di suflit şi di muşuteaţă"*. Se vor ţine comunicări şi se va vernisa Expoziţia de Artă Populară. Tot acolo se va inaugura Târgul de Artă Populară cu produse realizate de artişti populari aromâni.

La Institutul de Arhitectură, expoziţia şi comunicările vor evidenţia contribuţia arhitecţilor macedoromâni la îmbogăţirea zestrei edilitare a Capitalei.

"Răsunetul Pindului în Făgăraş" s'ar putea numi petrecerea la o stână din Carpaţi, iar în comuna Domneşti-Muscel se va vizita casa memorială a medicului Teju Papahagi.

La Biserica Sfinţii Apostoli se va dezveli statuia celui ce a fost directorul şi sufletul Şcolii Sfinţii Apostoli, arhimandritul Averchie. Statuia va fi creată de sculptorul aromân Dumitru Passima. Însă pentru realizarea acestei opere de artă e nevoie de fonduri ce se pot procura doar prin donaţii. Urmând admirabila pildă a lui Constantin Exarcu, care, prin îndemnul *"Daţi un leu pentru Ateneu!"*, a izbutit să edifice cunoscutul locaş de cultură, destinat orchestrei simfonice a Capitalei, Domnii Emilian Bratu şi Dumitru Passima lansează, către toţi cei cu inimă macedoromână şi cu dare de mână, chemarea pentru înălţarea statuii: *"Daţi un dolar pentru cel ce-a fost cu mult har"* (părintele Averchie). În acelaşi scop se face apel la Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române şi la următoarele instituţii: Academia Română, Preşedinţia, Consiliul de Miniştri, Ministerul Culturii, Ministerul Educaţiei Naţionale, Primăria Capitalei, precum şi la bănci, asociaţii, societăţi şi fundaţii din Bucureşti, din provincie şi din străinătate. S'a constituit un comitet ce se ocupă de această acţiune, alcătuit din 18 membri, având-l în frunte pe Domnul Emilian Bratu, care-i şi preşedinte al Fundaţiei Cuza-Vodă.

Toate acestea sunt doar proiecte ce pot fi îmbunătăţite cu propuneri pe care toţi cei interesaţi le pot transmite Domnului Emilian Bratu la telefonul 01-745.31.85 sau la adresa: Drumul Taberiei, nr. 33, bl. Z37, ap.57, sectorul 5, codul 77332, Bucureşti 66 .

Să-l rugăm pe Tatăl Ceresc şi Veşnic să ne ajute ca, la o a III-a ediţie a manifestărilor consacrate Şcolii Sfinţii Apostoli să vedem înălţată statuia părintelui Averchie în curtea Bisericii Sfinţii Apostoli din Bucureşti şi înfăptuite toate proiectele menţionate!

DUMITRU BACU

14 Februarie 1925 - 15 Octombrie 1997

Cu durere am primit vestea morţii, în ziua de 9 Octombrie 1997, a prietenului şi corespondentului nostru Dumitru Bacu, cunoscut luptător anticomunist al exilului românesc.

Dumitru Bacu s'a născut la 14 Februarie 1925, la Gramaticova, într'o regiune predominant românească (macedo-română). Şcoala primară a urmat-o în satul natal, apoi liceul la Grebena şi Salonic. Bacalaureatul îl trece la liceul *"Mircea cel Bătrân"* din Constanţa. Se înscrie apoi la Politehnica din Bucureşti. Dar în 1949 începe teroarea roşie comunistă şi, student fiind, Dumitru Bacu este arestat, pentru simplul motiv că nu a acceptat comunismul în România.

După şapte ani de închisoare, muncă silnică, schingiuiri morale şi fizice, pleacă în Franţa, la Paris unde îşi petrece restul vieţii.

În 1963 apare în Exil, la Madrid, cartea lui Dumitru Bacu *"Piteşti"*, zguduitoare prin relatarea şi aducerea la lumină a metodelor de *"reeducare"* a studenţilor anticomunişti în închisoarea dela Piteşti. Cartea este reeditată apoi la Hamilton de către editura *"Cuvântul Românesc"* în 1989 şi la Bucureşti în 1992.

Dumitru Bacu a scris poezii în română şi aromână, majoritatea în închisorile comuniste, pe placa de ardezie, confecţionată din curea şi cu praf DDT, iar drept creion a folosit *"aşchii de scândură smulse din prici, sau un fir de sârmă rupt din gardurile ce ne păzeau de furia poporului muncitor"*, după cum însuşi autorul mărturiseşte.

A prefaţat *"Ofranda"*, poezii din închisori de Radu Gyr şi Nichifor Crainic, de asemenea a scris la revista *"Vatra"*, precum şi la *"Cuvântul Românesc"*, unde a contribuit cu versuri şi publicistică la pagina *"Fara Armânească"*.

Ceremonia religioasă s'a oficiat la Catedrala Sfântul Ştefan din Paris în ziua de 15 Octombrie, iar înmormântarea a avut loc la Cimitirul d'Evry.

Familia îndurerată, D-na Maria Bacu - soţie, fiicele: Mihaela şi soţul Jean Luc Berthommier şi Cristina cu soţul Francois Banton; D-na Camille Cadet, născută Bacu, nepoţi şi nepoate, rude şi prieteni din România şi din toată lumea plâng această mare pierdere.

Noi mereu te plângem frate...

Colegiul de redacţie al ziarului *"Cuvântul Românesc"*.

Cunoaştere geografică

AROMÂNII

Aromânii formează mai multe ramuri distincte, acestea fiind în funcţie adesea de regiuni sau centre regionale. Iată principalele ramuri ale lor:

PINDENII, care locuiesc în Pind, în Zagor, pe versantul Râului Alb (Aspropotamos), în Tesalia, spre Olimp, precum şi în regiunea Veriei şi în câteva sate din spre Bitolia şi în Tracia. De notat că termenul de "Pindean" e cult;

GRAMOSTENII, care locuiesc în regiunea Gramostei (astăzi e frontieră între Grecia şi Albania), în regiunea Bitoliei, precum şi în munţii Traciei (Serbia şi Bulgaria sudică);

FARSEROTII: apar în Albania sudică, în regiunea Vodenei (azi Edesa) şi în munţii Pindului;

MIZACHEARII sau MUZACHEARII: locuiesc în Albania centrală, apuseană şi nord-vestică;

MOSCOPOLENII, originari din Moscopole (în Albania), emigraţi şi în regiunea Bitoliei.

Tache PAPAHAGI

HARTA ETNO-LINGUISTICĂ A AROMÂNILOR

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

TINERI DIN ROMÂNIA, ÎNSOŢIŢI DE O DELEGAŢIE GUVERNAMENTALĂ VIZITEAZĂ "CÂMPUL ROMÂNESC" DIN HAMILTON-CANADA

-POD PESTE ATLANTIC-

Ministrul Tineretului şi Sportului, din România, concentrându-şi eforturile cu Ministerul Educaţiei Naţionale, a organizat un program de vizită a unui număr de 29 de elevi premiaţi cu medalii de aur, argint şi bronz la Olimpiadele Internaţionale de ştiinţe şi limbi internaţionale. Programul numit *"Pod peste Atlantic"* a inclus vizite la Universităţile Harvard, MIT din Boston, USA şi McMaster din Hamilton, Canada. Tot în cadrul acestui program s'au vizitat oraşele New York, Boston, Washington şi Los Angeles din USA şi Niagara Falls, Hamilton şi Toronto din Canada.

Copiii români au obţinut medalii şi premii în competiţiile internaţionale de fizică, chimie, biologie, informatică, matematică filosofie şi limbi internaţionale. Aşa, de exemplu, în cadrul celei de-a 36-a Olimpiade Internaţionale de Matematică, la York University, Canada, 1995, s'au întrecut elevi de liceu din 75 de ţări. România s'a clasat pe locul al doilea, pe locul întâi aflându-se China. Ceremonia de închidere şi înmânare a medaliilor au avut loc la *"Roy Thomson Hall"* Toronto - în prezenţa Locotenentului Guvernator al provinciei Ontario, onorabilul Henry N.R. Jackman şi al delegaţiei oficiale.

Atunci, ştafeta Olimpiadei a fost predată Indiei pentru 1996. Deci, a 37-a Olimpiadă Internaţională de Matematică a fost găzduită de oraşul Bombay, unde primul loc a fost câştigat de echipa României, urmată de cea a Statelor Unite, la diferenţă de două puncte.

În anul acesta la Sudbury, Canada, alt grup de tineri liceeni români, condus de prof. univ. Voicu Grecu, decanul Facultăţii de Fizică din Bucureşti, în competiţie cu 54 de ţări, au câştigat menţiuni, medalii de bronz, argint şi aur (pentru mai multe informaţii, ziarul *"Cuvântul Românesc"*, Sept. '97).

"Nu este prima oară când deschidem porţile specializării lor viitoare. În anii trecuţi au mai existat programe, pe judeţe, pentru Europa", ne spune Adriana Vlădeanu dela Ministerul Tineretului şi Sportului, Biroul de integrare europeană, care a însoţit grupul. Un amănunt îmbucurător, discutând cu Grigorescu Gabriel, elev în clasa a 12-a, Slatina, unul dintre câştigătorii medaliei de bronz, din lotul Olimiadei de Fizică 1997, - aflăm că liceul unde învaţă este dotat cu computere din ultimele generaţii.

Vizita Universităţii Mc Master din Hamilton a fost aranjată de Asociaţia Culturală Română. Între 29 - 30 Oct. 1997 s'a vizitat campusul universităţii din Hamilton, care dezvoltă un program de inginerie nucleară, în strânsă colaborare cu Atomic Energy of Canada Ltd. Ontario. A.E.C. Ltd. Ontario-Comercial Operations, a fost foarte receptivă, suportând costurile aducerii grupului român din USA în Canada.

Astfel, grupul tinerilor oaspeţi însoţiţi de 3 reprezentanţi ai Ministerului Tineretului şi Sportului, 3 reprezentanţi ai Ministerului Educaţiei Naţionale, 2 (redactor şi reporter) dela TVR, Vice Prefectul Capitalei şi un avocat al Baroului din Bucureşti, au sosit la Hamilton, Miercuri, după amiază, 29 Oct., unde au fost întâmpinaţi de reprezentanţii Asociaţiei Culturale Române şi cazaţi în hotelul *"Admiral Inn"*. Seara, oaspeţii au fost invitaţi de familia Vasile Asceniuk, membri ai asociaţiei, la o agapă.

Joi, 30 Oct., dimineaţa, grupul român a fost primit de către Primarul oraşului Hamilton, Dl. Robert Morrow, care le-a urat bun venit în Hamilton şi le-a urat noi succese în viitor. În continuare, până după prânz, au vizitat campusul Universităţii McMaster (incluzând reactorul). Seara, Asociaţia Culturală Română din Hamilton a oferit, la Centrul Cultural *"Nae Ionescu"*, dela Câmpul Românesc, un diner în cinstea tinerilor oaspeţi. *"Căldura Românilor de aici"* i-a înconjurat de-a lungul şederii lor în Hamilton, mărturiseşte tânărul Mihai Scortaru (informatică) dela liceul din Cluj.

Pe mesele primenite într'un alb strălucitor - subuchete de frunze aprinse ale toamnei. Lămpile proiectau calm lumina lor pe imagini familiare nouă, din istoria României. Împreună cu Pr. Protopop ortodox N. Zelea şi Pr. grecocatolic V. Crişan, invitaţii au spus *"Tatăl nostru"*.

După ce au urat oaspeţilor un bun venit în Hamilton, Dl. G. Bălaşu, vice-preşedintele Asociaţiei, l-a introdus pe şeful delegaţiei Dl. Florin Simion, înspector şi director al departamentului tineretului din cadrul Ministerului. Domnia sa a mulţumit în numele tuturor, pentru frumoasa primire pe care Românii din Hamilton le-au oferit-o. A urmat apoi prof. univ. Dan Brânzei, Facultatea de Matematică Iaşi, reprezentant al Ministerului Educaţiei Naţionale, care a spus câteva cuvinte legate de experienţa câştigată, cu care se întorc acasă. A mulţumit şi dânsul pentru gestul şi căldura membrilor Asociaţiei. Din partea Prefecturii Bucureşti a vorbit Vice-Prefectul Olan Laurenţiu, care a prezentat pe cei 29 de tineri elevi. Următorul invitat, generalul Ioan-Gavril Ghiţaş, Ministerul Apărării Naţionale, a vorbit în numele grupului de ofiţeri superiori, care sunt în Canada la *"Canadian Forces Language School"*, Borden, mulţumind că au fost invitaţi şi dânşii, *"ca să fim împreună şi în afara frontierelor geografice al ţării"*. Şi pentrucă era ziua de naştere a Domniei sale, noi cei din sală i-am cântat *"La mulţi ani"*. Dl. G. Bălaşu a amintit apoi celor invitaţi: *Dumneavoastră aveţi România acolo. Noi n-o avem aici"*. Avea lacrimi în ochi! Lacrimi în ochi şi în suflet aveau şi domnii C. Ciuntu şi P. Lupuşor din USA, veterani ai luptei anticomuniste.

Din Toronto - Biserica Ortodoxă Română *"Sf. Gheorghe"* a fost reprezentată la Hamilton de Pr. Ioan Bunea, care a salutat sosirea tinerilor în Canada şi le-a urat noi reuşite.

Grupul român a mai fost salutat, în contiunuare, de A. F. Săndulescu, tânărul preşedinte al Asociaţiei Culturale Române, student la Universitatea McMaster din Hamilton, şi de Paul Cărămidă în numele studenţilor români dela Universitatea din Toronto *"University of Toronto-Romanian Students Club"* (care n'au putut fi prezenţi, având examene de *"mid-term"*).

Printre invitaţi s'a numărat şi Parohia Română Ortodoxă *"Sf Andrei"*, Brampton-Mississauga, prin Dl. Marian Cotei.

Generaţii... la un loc. O seară specială! Pentru subsemnata - frumuseţi uitate şi trezite; ca profesor, am lucrat cu aceşti Feţi-Frumoşi şi Ilene-Cosinzene. Am avut, pentru o seară, o parte din România care îmi lipseşte enorm!

Timp de încă o jumătate de oră, ne-a cântat Ştefan Hruşcă. Am cântat şi noi cu el. *"Hai, hai, inimă, hai..."*. Gabriel Grigorescu, cu ghitara împrumutată dela Ştefan Hruşcă, a cântat câteva piese din repertoriul formaţiei timişorene *"Phoenix"*. Au urmat *"veteranii"*: ca în tinereţe, au cântat *"Azi noapte la Prut..."*, marşul Asociaţiei Culturale Române din Hamilton.

S'a dansat; s'au închegat discuţii interesante. A doua zi - oaspeţii noştri, după vizita la Toronto şi Niagara Falls, şi-au continuat traseul în USA.

Aurelia DAFINESCU

Corespondenţă din Danemarca

Aflat în vizită în Danemarca, în calitatea sa de Ministru de Externe, Dl. Adrian Severin suscită interesul mass-mediei daneze.

În această situaţie, în calitate de corespondent acreditat al ziarelor *CUVÂNTUL ROMÂNESC, LUMEA LIBERĂ şi DREPTATEA-PNŢCD*, am solicitat ambasadei române în Copenhaga, de a fi înştiinţat despre orice vizită sau delegaţie românească sosită în Danemarca, pentru a marca prezenţele româneşti în această parte a Scandinavei.

Solicitarea am făcut-o în scris, datând din perioada când ambasada era condusă de ambasadorul Ion Diaconu, numit de regimul Ion Iliescu şi pe care, de asemenea, am reînnoit-o după sosirea noului ambasador dr. Grete Turtler Tăbăraşi.

Cu toate că am primit din partea Doamnei ambasador dr. Grete Turtler Tăbăraşi asigurarea că voi fi anunţat în timp util de orice eveniment ce ar fi marcat prezenţa românească a unor oficiali sau reprezentanţi români în Danemarca, constat în continuare că aceste promisiuni au rămas doar formale.

În aceste circumstanţe, ţin să fac cunoscut cititorilor că în continuare, ambasada română cenzurează prin eludare orice contact al Românilor cu reprezentanţii de orice fel sosiţi din România, mai ales când este vorba de ziarele de a căror acreditare beneficiez.

Ca şi înainte, eludarea respectivă se datorează secretarului II al ambasadei, în persoana D-lui Vasile Crânganu care, tributar prin educaţie şi conştiinţă cât şi loialitate faţă de vechiul sistem şi dogme, refuză accesul unor Români posibilitatea de a întâlni, chiar şi oficial, reprezentanţii puterii actuale din România.

Această situaţie mă determină să nu-mi pot îndeplini mandatul cu care m'aţi acreditat fiind necesar să subliniez fără nici o reţinere că ambasada română în Copenhaga este de fapt condusă de acest funcţionar care, precum spune Românul, *"taie şi spânzură"* în această ambasadă, dovedind fără nici o umbră de îndoială faptul că respectivul dispune de acreditări speciale ce pot conferi puterea de a cenzura orice contact al Românilor fie ei din ambasadă şi de asemenea cei veniţi din România cu orice sau oricine, acreditat sau nu în problemele româneşti.

Contactând astăzi telefonic ambasada română am aflat dela secretara doamnei ambasador că delegaţia română are în componenţă şi jurnalişti veniţi din România, fapt ce este socotit arhisuficient pentru ambasada română, privind contactul delegaţiei române, cu noi cei din Danemarca. Secretara doamnei ambasador (tov. Anghel) mi-a comunicat că ambasada română şi-a făcut datoria anunţând în presa daneză această vizită a D-lui Severin, uitându-se se pare, ca de obicei, de relaţia cu... Românii din străinătate.

Silit de aceste împrejurări, în care vizita D-lui Adrian Severin în Danemarca este *"blătuită"* cu grijă de ambasada română ca nu cumva Dl. Ministru de Externe român să poată primi întrebări incomode, vă fac cunoscut că nu există nici o şansă reală ca, atâta timp cât Dl. Crânganu Vasile este menţinut în această funcţie, Românii, fie ei acreditaţi sau nu, să poată întâlni reprezentanţii puterii din România aflaţi în vizită în Danemarca, cu excepţia celor care sunt oameni de *"încredere"* ai secretarului Vasile Crânganu şi consulului Dorin Bălănică.

În aceste circumstanţe, încep să înţeleg de ce acest funcţionar cu statut de diplomat, pretextând *"contacte motivate cultural"*, ne oferă vin românesc spre vânzare, la preţuri de nimic faţă de cele practicate pe piaţa daneză, motivând că are abilitatea de a face favoruri Românilor *"prietenoşi"*, adică tuturor celor ce ar accepta metodele şi practicile domniei sale.

Fără a se da înapoi dela a primi cadouri şi daruri manuale în folos propriu şi fără a-şi face probleme în privinţa celor ce pretinde şi în numele cui, acest funcţionar rotit de regimul Iliescu dela ambasada din Finlanda este în continuare socotit *"specialist"*, probabil şi prin faptul că se ocupă şi cu înregistrări la domiciliul Românilor ce-l primesc în vizită, domnia sa pretextând diferite *"acţiuni"* în folosul ţării, fie culturale sau de altă natură, la care noi cei *"aflaţi în străinătate"* ar trebui să cooperăm.

Nu ştiu de ce acest funcţionar cât şi cei de teapa sa sunt păstraţi încă în *"dispozitiv"* fără a da vreun semn de schimbare privind metodele, mentalitatea şi practica în contactul cu *"Românii din străinătate"*.

De aceea socotesc oportun să aduc la cunoştinţă cititorilor că în afara ambasadorului român din Danemarca, tot vechiul personal securisto-nomenclaturist al regimului Iliescu a fost păstrat în ambasada română din Copenhaga, situaţie ce face posibilă ca soţia şoferului ambasadei să fie secretara ambasadorului, ca de altfel, toate funcţiile din ambasadă să fie împărţite între soţi şi soţii, rămânând ca noul ambasador să facă doar *"poză"* în schimbarea dorită de toţi... Românii de aici.

De ce se fereşte Dl. Adrian Severin să dea ochi cu Românii din străinătate, de ce îl feresc aceşti funcţionari lingăi şi zeloşi pe domnul ministru de *"incomozi"*, precum am avut cinstea de a fi numit, este o întrebare la care singur ministrul de externe român va putea răspunde.

Într'adevăr, aici, în Danemarca este ceva putred.

Laviniu DRĂGHICI

IN MEMORIAM!

DUMITRU CRISTESCU

14 Octombrie 1911 - 25 Octombrie 1997

Dumitru Cristescu născut în Buzoviţa, jud. Soroca în Octombrie 1911, a decedat pe data de 25 Octombrie a.c. Fugit din Basarabia în urma ocupaţiei comuniste, el reuşeşte să treacă în Iugoslavia şi de aici după o perioadă de un an de zile în lagărul dela Zrenanin, se refugiază în Italia. Ajunge în Canada în anul 1951 şi se căsătoreşte cu o tânără refugiată şi ea din Croaţia lui Tito.

Dumitru Cristescu a fost membru activ şi bun creştin la Biserica *"Sf. Gheorghe"* din Toronto. În acelaşi timp el devine membru al Asociaţiei Culturale Române din Hamilton. Nelipsit dela toate manifestările româneşti, plecarea lui lasă un gol în rândul luptătorilor anticomunişti din exil.

Înmormântarea a avut loc pe data de 28 Oct., iar slujba înmormântării a fost oficiată de preoţii I. Bunea şi N. Zelea. Fiul John şi soţia Rozalia deplâng pe acel care le-a fost tată şi soţ devotat. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

ROMÂNIA VIZITATĂ DE UN PRIETEN DRAG

S'a întors a doua oară, dela revoluţie, fostul rabin şef din timpul războiului, dr. Alexandru Şafran, azi rabin şef al Evreilor din Geneva. Expulzat din ţară în 1947, dr. A.S. a fost martor a tot ce s'a întâmplat în timpul războiului. Reaminteşte că'n Transnistria au fost unele fapte reprobabile şi Antonescu s'a purtat *"crunt"*, dar în acelaşi timp Antonescu nu a cedat *"insistenţelor şi chiar presiunilor germane"* şi nu a trimis nici un Evreu din România şi Transilvania de Sud în lagărele de exterminare. *"Este ceva cu totul deosebit în istoria holocaustului - cazul României"*. (Fostul rabin şef Moses Rosen afirmase că holocaustul a început în România. Ungurii şi alţi papagali neaoşi au amplificat acuzele, n.n.)

O altă declaraţie, un ghid din rândul cărora să ne alegem conducătorii: *"Domnul Emil Constantinescu, un om care crede puternic în Dumnezeu şi conduce ţara pe un drum bun. Dumnezeu să-l ajute şi să vă ajute"*.

"Poporul român este blând, este omenos, este un popor bun... Orice gând al meu către România, timp de 50 de ani, a fost ca o rugăciune", iar noi rugăm pe Dumnezeu ca să-l ţină cât mai mult printre noi pe fostul rabin şef din România, Alexandru Şafran.

(Citatele sunt luate din interviul acordat de dr. Alexandru Şafran, D-lui Vasile Nanea, *"Curierul Românesc"*, August 1997. Vinovat de comentarii, rămâne subsemnatul).

•••

"NOI STRIVIM ŞI NU GÂNDIM"

Aşa trebuiau să strige minerii când au invadat Capitala în loc de *"Noi muncim şi nu gândim"*, pentrucă n'au prea muncit (unele mine au dat faliment) şi nici n'au gândit: liderul lor, Miron Cozma, a fost arestat, judecat, condamnat, iar Curtea de Apel i-a amânat recursul pe motivul că D-nii Adrian Severin şi Iosif Boda nu s'au prezentat ca martori. Tribunalul a dispus amendarea şi aducerea lor cu mandat la viitorul termen: între timp Dl. Cozma rămâne sub oblăduirea inchisorii deoarece - spun medicii - *"individul suportă regimul de detenţie"*. (Un semn de bun augur pentru sănătatea inculpatului şi prestigiul Curţii de Apel n.n.)

Organele de anchetă au găsit că individul Cozma Miron este singurul iniţiator şi organizator al Mineriadei din Septembrie 1991, care s'a soldat cu victime omeneşti şi mari pagube ce au subminat economia naţională a ţării.

Acuzând pe Miron Cozma că e singurul vinovat, înseamnă că acuzi şi fostul regim (Iliescu-Roman) deoarece se pun două întrebări: (A) În ţară n'a existat o autoritate care să oprească iniţiativa şi năvala minerilor? ori (B) Iniţiativa şi năvala minerilor s'a făcut la *"iniţiativa"* autorităţilor ?

La primul proces Dl. Miron Cozma a cerut ca alături pe banca acuzării să stea şi Dl. Petre Roman; la Curtea de Apel Dl. Cozma l-a poftit şi pe Dl. Ion Iliescu sa-i fie tovarăş de bancă. (Oferta deţinutului a fost primită cu aplauze de audienţă, n.n.). Dar Dl. Iliescu, fost preşedinte şi Dl. Roman, fost premier, sunt senatori cu imunitate!

Să presupunem că Dl. Cozma a iniţiat şi organizat mineriada de unul singur, atunci suntem obligaţi să credem:

M.C. a dat ordin să se formeze trenuri speciale pentru transportul minerilor; asta ar egala trenul cu o trăsură, în care te sui şi-i spui birjarului: mână până la Bucureşti!

M.C. a dat ordin ca securiştii să se îmbrace în uniforme de mineri, deoarece Securitatea n'avea director; Minerii au bătut şi devastat Capitala, deoarece nu exista în Capitală un Prefect, un jandarm sau ofiţer de circulaţie ca să-ţi spună c'ai trecut prin lampa roşie?!

Minerii au fost găzduiţi şi hrăniţi prin cazarme; deţinea M.C. gradul de Mareşal şi generalii îi executau ordinele?

La *"Adio"*, fiecare miner a primit răsplată o cămaşă şi articole de toaletă. A avut liderul din Valea Jiului atâtea cămăşi şi săpunuri ca să le ofere *"patrioţilor"*?

A fost Dl. Iliescu hipnotizat, sau cu revolverul în coastă, când a mulţumit din balcon minerilor că i-au salvat *"Originalitatea"*?

Dacă Dl. Miron Cozama a iniţiat, organizat şi dirijat singur mineriada, atunci e un om de o capacitate extraordinară şi trebue să i se ofere un post de ministru, ca să iniţieze şi organizeze lupta contra corupţiei, iar dacă liderul minerilor nu este singurul vinovat de crimele comise, atunci, cum spune Românul: *"Unde merge mia, merge şi suta"*. Eliberaţi-l pe Miron Cozma.

Un criminal în plus nu mai contează !

•••

UNGARIA ÎŞI PLĂTEŞTE DATORIILE MORALE

S'a votat o lege în Parlamentul din Budapesta, care prevede că se vor acorda despăgubiri catăţenilor români, indiferent de naţionalitate, care au avut de suferit de pe urma celui deal Doilea Război Mondial. Legea prevede că urmaşilor celor trimişi în Rusia, majoritatea Români de etnie germană, ai celor trimişi în ţările de sub ocupaţia germană, majoritatea Evrei, precum şi urmaşilor soldaţilor din armata ungară căzuţi prizonieri, li se va acorda o pensie viageră.

OLTENISME

Ionel RADULESCU

• ...Primăria Municipiului Tg. Jiu a decis preluarea pieţelor, târgurilor şi oboarelor din subordinea Regiei Autonome de interes local, datorită desfăşurării necorespunzătoare a activităţii, imposibilităţii încasării taxelor aferente, lipsei mijloacelor financiare şi materiale, pentru amenajarea corespunzătoare a spaţiilor şi terenurilor respective.

• ...Reverendul Sun Myung MOON şi-a trimis ucenicii în Craiova. Patru Japoneze tinere şi mlădioase împart oltenilor formulare pentru cooptarea în Federaţia Familiilor, unde principiile divine ale lui Moon propovăduiesc pacea lumii şi îndeamnă la poligamie. În realitate, Biserica Unificării e un real pericol pentru conştiinţa umană, prin recunoaşterea ca acte de cult a violenţei, asasinatului, falsului, corupţiei şi terorii. Fără o bază legală, *"turiştii"* adepţi ai sectei Moon n'au ce căuta în Craiova.

• ...Până la sfârşitul acestui an, Serviciul de Stare Civilă al Primăriei Craiova va încasa o taxă specială în cuantum de 4.870 lei/petrecere (nunţi, botezuri etc.) pentru persoanele fizice şi juridice care folosesc muzica în scop lucrativ, indiferent de modul de transmitere şi de genul acesteia. Hotarîrea vine în sprijinul Asociaţiei dreptului de autor din cadrul Inspectoratului Interjudeţean Craiova al Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România.

• ...La Tg-Jiu, în Capitala Gorjului, multe societăţi comerciale şi-au deschis în mod ilegal terase de vară, care funcţionează fără autorizaţii şi nu plătesc taxele datorate primăriei. Consiliul Local a dispus intrarea lor în legalitate, în caz contrar se va trece la aplicarea de amenzi, suspendarea activităţii, şi'n ultimă instanţă soluţia *"buldozerul"*.

• ...Asociaţia Judecătorilor din Oltenia a organizat la Craiova seminarul interactiv *"informatizarea Justiţiei"*, bazat pe colaborarea dintre specialiştii informaticieni şi personalul din justiţie, astfel ca 30% din personal să folosească serviciile calculatorului, iar Ministerul Justiţiei să fie cuplat la reţeaua INTERNET. Printre temele discutate: constituirea bazelor de date pentru evidenţele instanţelor de judecată şi logistica necesară informatizării justiţiei.

• ...Arabii lui Ceaşcă, bişniţari ordinari şi mari traficanţi de valută la negru, înarmaţi cu lanţuri, săbii şi bâte, au declanşat un adevărat război arabo-româno-ţigănesc, încercând să-şi facă singuri dreptate, într'una din discotecile Craiovei. Poliţia militienească a privit pasivă reglările de conturi între bandele mafiote rivale, având cota ei zilnică de valută forte.

• ...La Strejeşti - jud. Olt descoperirile arheologice au dat la iveală ceramica romană, 70 m. de pavaj din căramidă romană, monede, trei fibule de argint şi bronz, o monedă din vremea Împăratului Hadrian. S'a lansat iopoteza că locul Castrului Roman Rusidava se află la Strejeşti, aşa cum Castrele Romane dela Sucidava, Acidava şi Romula au fost identificate de-a lungul Oltului.

• ...În cadrul proiectului-program *"Punţi Europene"*, după un lung periplu prin ţară, un grup de 48 institutori francezi din Gap-provincia Nantterre, s'au oprit pentru o săptămână în Craiova şi în punctele de interes turistice ale Olteniei. Cu câteva luni în urmă, 40 de elevi ai Şcolii Normale *"Ştefan Velovan"* din Craiova, însoţiţi de 6 cadre didactice, au vizitat Sudul Franţei.

NOUTĂŢI EDITORIALE

Autentic înger al morţii, A.I. Vâşinschi, ca jurist, procuror general, adjunct al ministerului justiţiei, *"cu importante misiuni politice încredinţate"* de Stalin pentru instaurarea comunismului în România (dar şi Bulgaria), Vâşinschi rămâne, fără îndoială, o personalitate funestă şi unul dintre marii călăi ai secolului.

Cartea lui Adrian Grigoropol, extrem de laborioasă, bine documentată, cu un stil fluent şi dinamic, frasează fiecare etapă a activităţii acestui criminal cu pumn de fier, creionând cu acurateţe biografia unuia dintre cele mai macabre personaje ale istoriei.

Autorul, veteran de război, este membru de onoare al Fundaţiei *"Memoria"* şi al Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, Canada. Cartea a apărut în excelente condiţii grafice şi este difuzată de *"Cuvântul Românesc"* prin Dl. Tudor Murgoci, P.O. Rockton, Ont., Canada, L0R 1X0. Volumul de 238 de pagini costă $ 15.00, plus expediţia.

NUMAI PENTRU USA

LUCRAŢI DELA DOMICILIU

Compania
GLOBAL GIFT WHOLESALERS
Vă oferă o oportunitate spectaculară să câştigaţi zilnic sute de dolari pentru câteva ore de efort pe săptămână.
Vă stăm la dispoziţie cu peste 4000 de produse din toată lumea
Procedeul este simplu şi la îndemâna tuturora
NU AVEŢI NEVOIE DE EXPERIENŢĂ
NU AVEŢI NEVOIE DE INVENTAR
NU PIERDEŢI ACEASTĂ OCAZIE UNICĂ
Cei ce doresc să înceapă imediat să trimită un depozit temporar de $ 25.
Pentru mai multe detalii trimiteţi un plic adresat şi timbrat

GLOBAL GIFT WHOLESALERS
23814 Michigan Av. Suite 209
Dearborn, MI 48124

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale	$ 20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ	$ 20.00
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ	$ 18.00
CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI, PUMNUL LUI STALIN ÎN ROMÂNIA de Adrian GRIGOROPOL	$ 15.00
CHRIST IS CALLING YOU de Pr.Gh.CALCIU	$ 20.00
JURNALUL FERICIRII de N.STEIHARDT	$ 20.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 20.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10.00
O JUMĂTATE DE VEAC (1941-1991) de A.NEGOESCU	$ 7.00
DINCOLO DE ABJECŢIE de Radu. N.CISMĂŞEANU	$ 5.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	$ 5.00
PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI poeme Tanka de D.ICHIM	$ 10.00
FÂNTÂNA LUMINII poezii de Dumitru ICHIM	$ 7.00
RĂZBUNĂRI CELEBRE dela Stalin la Cain de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 10.00
DIN ISTORIA BUCOVINEI (1775-1944) de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 10.00
BASARABIA SUB STĂPÂNIRE STRĂINĂ de Prof.Nicolae CIACHIR	$ 10.00
ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN de N.CIACHIR	$ 20.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNA (1789-1919) de N.CIACHIR	$ 20.00
MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA (1856-1947) de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 20.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	$ 5.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE schiţe şi nuvele de N.NOVAC	$ 7.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 15.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	$ 15.00
POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC	$ 15.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI poem Ion ŢOLESCU	$ 5.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	$ 8.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	$ 18.00
VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	$ 5.00
PEISAJ LĂUNTRIC poezii de Demostene ANDRONESCU	$5.00
CULORI DIN CURCUBEU poezii de Petre PREDESCU	$ 5.00
LA PORŢILE DISPERĂRII de Florica BAŢU-ICHIM	$ 7.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

ACTUALA SITUAŢIE MEDICO-SANITARĂ DIN ROMÂNIA

Pe data de 25 August a.c., am efectuat un interviu cu Domnul Doctor Minea Octavian, referitor la actuala situaţie a sistemului medico-sanitar din România post revoluţionară. Domnul doctor, pe care îl cunosc personal, de mai bine de şaisprezece ani, a avut amabilitatea de a-mi acorda acest interviu în pofida timpului său extrem de limitat.

În rândurile de mai jos, redau în întregime respectivul interviu:

- Reporter Mihai Gheorghiu: - Bună dimineaţa Domnule Doctor şi vă mulţumesc pentru bunăvoinţa acordării acestui interviu. Încă dela început doresc să precizez că nu veţi fi obligat să răspundeţi la anumite întrebări care vă depăşesc mediul de activitate sau care poate vă par incomode.

Pentru început aş dori să vă întreb: care este actuala situaţie a sistemului medico-sanitar din România, mă refer la prestaţia medicului, eficienţa spitalelor, procurarea medicamentelor, precum şi mai ales la sistemul actual de asistenţă medicală, dacă s'a trecut la sistemul asigurărilor medicale sau dacă se păstrează încă vechiul sistem, de aşa numită asistenţă gratuită?

Doctor Minea Octavian: - Am să vă răspund mai întâi, referitor la procurarea medicamentelor care, în acest moment, în spitale se procură în baza fondurilor alocate la bugetul de stat, dar extrem de insuficiente; sunt calculate la un loc cu cele pentru alte nevoi auxiliare cum ar fi: curent electric, plata cheltuielilor de regie, apă, gaze naturale ş.a.m.d.; şi cum din păcate toate aceste instituţii furnizoare de asemenea servicii sunt ale statului, iar în cazul că spitalul nu le plăteşte, te poţi trezi cu surprize nefericite şi chiar dezastruoase în cazul unui spital, cu curentul sau apa oprite, dintr'o dată constatăm că aceste cheltuieli devin prioritare în defavoarea directă a acelora de procurare a medicamentelor, trezindu-te că practic, la un moment dat pentru acestea din urmă, nu-ţi rămâne mai nimic. Se practică în ultimul timp sistemul de procurare a medicamentelor şi chiar a alimentelor, pe datorie şi când vin banii *"din Joi în Paşti"*, rămânem veşnic datori, datorii ale căror dobânzi cresc. Dacă la spitalele care se găsec în subordinea Ministerului Sănătăţii, mai intervine Primăria şi mai suplimentează, sau în orice caz se spune Renel-ului sau oricărei alte instituţii furnizoare de acest fel care vrea să-şi întrerupă serviciile către spitalele debitoare, la noi, în *"transporturi"*, nu există această posibilitate, căci Primăria nu intervine cu nimic, iar din păcate nici unităţile din transporturi nu ne pot ajuta, efectiv acestea de-abia îşi duc zilele, fiind nevoiţi a ne limita la fondurile minime alocate din bugetul de stat.

Referitor la *"asistenţa medicală"*; dacă asistenţa medicală este gratuită? Într'un fel este gratuită, dar asta este o veche minciună a socialismului; este un deziderat utopic care niciodată nu s'a realizat, pentrucă de fapt asistenţa medicală, ca absolut toate serviciile din lumea asta, se plătesc numai că, în cazul nostru, pacientul nu are o formă legală ca să plătească, fiind obligat indirect să plătească pentru simplul motiv că spitalul nu are medicamente şi atunci este nevoit să şi le cumpere, deşi teoretic ar beneficia de gratuitate.

Alimentaţia în spitale este de foarte proastă calitate, iar bolnavul este desigur nevoit să-şi procure singur o alimentaţie cel puţin decentă în vederea unei recuperări urmărite tocmai prin intermediul spitalului şi a respectivei asistenţe medicale.

Referitor la întrebarea dumneavoastră cu privire la introducerea aşa-zielor asigurări medicale, acestea se găsesc în stare incipientă, mai precis aşa numita *"lege de asigurări sociale"*, a fost elaborată sub formă de proiect de lege, încă din 1994 când de altfel a şi fost aprobată în Senat de unde a trecut din Parlament, în Camera Deputaţilor unde a zăcut până acuma, când foarte recent, la sfârşitul sesiunii trecute, a fost aprobată. Dar legea, ca să devină operaţională, implică trecerea unei anumite perioade, respectiv aceasta va intra în vigoare dela data de 1 Ianuarie 1999, iar pe perioada respectivă dintre cele două date, se vor procura fonduri.

Desigur că era mult mai bine dacă se proceda ca în Ungaria sau în alte ţări foste socialiste şi legea intra în vigoare mai devreme. Oricum, în acest moment consider că intervenţia acestor asigurări medicale, poate fi salutară la nivelul anumitor cheltuieli privitoare la consultaţii dar nicidecum la acoperirea unor îmbunătăţiri sau mai bine zis a procurării de aparatură medicală modernă, această îndatorire financiară fiind nemijlocit legată, cel puţin în acest moment, de directa finanţare dela buget.

Pe de altă parte, se întrevede înfiinţarea unor mici centre medicale, subvenţionate de anumite întreprinderi, fie ele particulare sau de stat, care vor fi direct subvenţionate de către acestea şi desigur, ca şi în Occident, vor fi asigurări medicale integrale şi chiar gratuitate pentru *"dezmoşteniţii soartei"*, în baza unor fonduri procurate din surse şi căi diferite, fonduri de asistenţă socială.

- M.G.: Stimate D-le Doctor, aş dori să ne spuneţi câte ceva concret despre actuala situaţie a spitalelor, mă refer la gradul de eficienţă, incluzând dotarea cu instrumente medicale moderne, aparatură de diagnosticare atât de necesară etc.

- Dr. M.O: în această privinţă există o îmbunătăţire evidentă în comparaţie cu ceea ce era înainte de 1989, multe unităţi medicale fiind dotate cu aparatură modernă, unele în baza unor aşa-zise sponsorizări, altele prin bugetul de stat, altele prin credite acordate de diverse firme, cum este cazul nostru cu renumita firmă *"Siemens"*, prin care s'au procurat diverse aparate *"Röntgen"*, precum şi mai multe ecografe.

De plidă, faţă de 1989, când în tot Bucureştiul exista un singur computer tomograf, aflat la spitalul Fundeni şi în paranteză fie spus, la acea dată Bulgaria, care are o populaţie de apropape jumătate de cât are România, avea un număr de nouă asemenea aparate, în momentul de faţă, aceste tomografe computerizate au devenit prezente în mai multe centre dela noi, cum ar fi: Spitalul Municipal, Spitalul de Urgenţă, Spitalul Colentina şi chiar şi la noi, în *"transporturi"*, la Spitalul CFR, livrat de firma Siemens, din păcate nefuncţionabil în momentul de faţă, datorită unei defecţiuni produse în ultimul timp şi a lipsei de fonduri necesare în vederea schimbării acelui tub ars.

În ultima perioadă, ecografele şi chiar analizoarele automate, au devenit tot mai prezente, aş spune referindu-mă la cele dintâi chiar omniprezente, trecându-se dela stilul artizanal la care era pe vremuri, cu metode de acum treizeci, patruzeci de ani, la un stil mult mai avansat şi desigur apropiat perioadei în care trăim.

- M.G.: Ce ne puteţi spune despre cazurile S.I.D.A. din România şi mai ales, care este poziţia spitalelor şi centrelor medicale în raport cu acestea?

- Dr. M.O.: Referitor la S.I.D.A., eu ştiu, cel puţin la noi aşa se întâmplă, se folosesc seringi de unică folosinţă, există un control destul de riguros din partea centrelor de medicină preventivă, asupra sterilizării aparaturii medicale, în chirurgie se folosec mănuşi de unică folosinţă etc., şi cred că din acest punct de vedere, şansele de infectare au scăzut simţitor, eu mă refer în special la ceea ce se întâmplă la spitalele din subordinea Ministerului Transporturilor, la cele cincisprezece spitale pe care le-am cunoscut foarte bine, pentrucă pe o perioadă de mai bine de doi ani, am îndeplinit funcţia de director general al serviciului medical din transporturi.

În privinţa sângelui, că foarte multe contaminări cu S.I.D.A. s'au făcut şi prin transfuzii de sânge, la fel ca şi contaminările hepatitei de tipurile B, C, ş.a.m.d., au provenit prin sânge infectat, ştiu că centrele de transfuzii sunt dotate cu aparatura necesară testării şi verificării acestuia, încât sunt sigur că şi pe această cale, s'au redus îmbolnăvirile de acest gen dar oricum, în vederea unui răspuns cât mai corect la această întrebare, consider că ar fi necesare date suplimentare furnizate probabil de cei dela Ministerul Sanătăţii, date pe care eu nu le am.

- M.G.: Spuneţi-mi vă rog, D-le Doctor, ce urmări concrete a avut Revoluţia din 1989, asupra sistemului medical din România? Să înţelegem oare că se întrevede o revitalizare generală în acest domeniu, sau ne aflăm din nefericire în faţa unui haos general nemaiîntâlnit, răsfrânt negativ asupra stării de sănătate a populaţiei, în general?

- Dr. M.O.: Revoluţia sau mai bine zis, schimbările din Decembrie 1989, a avut numeroase consecinţe: s'a îmbunătăţit mult, foarte mult, asistenţa medicală, există aparatură performantă, care nu a existat până la data respectivă, accesul la medicamente, în special la cele străine, a devenit mult mai larg, medicamente care cum să vă spun, formau o sărăcie lucie până în '89,

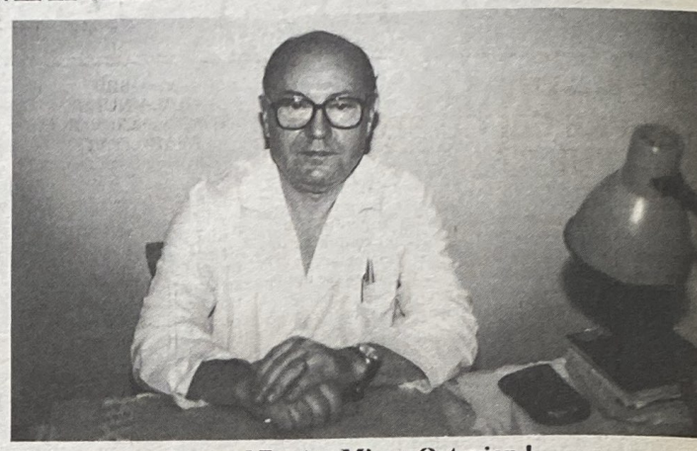

Domnul Doctor Minea Octavian !

actualmente se găsesc într'o gamă foarte diversă, dar din păcate există un alt necaz, medicamentele cele mai eficiente fiind desigur şi cele mai scumpe şi tocmai acelea nu sunt compensate, deci nu se pot obţine prin reducere de preţ şi din acest motiv unele sunt de-a dreptul inaccesibile pentru mara majoritate.

Din păcate, din lipsa de interes a guvernelor anterioare, nu s'a făcut tot ce se putea face. S'ar fi putut face mult mai mult. Ministerul Sănătăţii, la vremea când era condus de Dl. Ministru Mincu, nu a folosit fonduri *"F.A.R.E."*, fonduri nerambursabile, lucru care este după părerea mea, o crimă. Sigur, problema este atât de complexă încât subiectul nu se poate epuiza în timpul acestui interviu însă, deşi nu s'a făcut ceea ce s'ar fi putut face, eu zic că situaţia este net superioară celei dinaintea lui 1989.

- M.G.: Stimate D-le Doctor, suntem informaţi din surse demne de consemnat că salariul unui doctor, se situează în acest moment la o cotă inferioară chiar şi unor servicii necalificate, ceea ce după părerea noastră este de-a dreptul ridicol şi chiar umilitor, situaţie care se aseamănă în mare măsură cu cea a cadrelor didactice din învăţământ. Ce ne puteţi spune în acest sens?

- Dr. M.O.: Din păcate, salarizarea personalului medical este extrem de redusă, este unul dintre ultimele, se pare chiar că şi faţă de cel al nivelului din învăţământ, este o situaţie care nu poate stimula personalul medical, guvernanţii noştri au mers pe ideea veche a guvernanţilor comunişti, *"că lasă, că medicii se descurcă"*, lucru care nu este în ordine şi ca să nu vă reţin prea mult, am să vă explic: un medic rezident, de pildă, un medic specialist într'o oarecare specializare, are trei sute de mii pe lună, un salariu derizoriu la actualele preţuri iar eu, personal, după treizeci şi cinci de ani de practică medicală şi având o încadrare maximă, am un salariu de şapte sute unsprezece mii, afectat decisiv de către sistemul de impozitare total aberant, pentrucă la acest salariu adăugându-se gărzile, precum şi sporurile de vechime, ajung la vre'un milion trei sute de mii pe lună, din care o treime mi se reţine sub formă de impozit, încât efectiv salariul brut, mă refer la cota superioară, se situează în final la aproximativ nouă sute de mii, nemai vorbind de medicii mai tineri sau de personalul sanitar auxiliar, care au în general în jur de trei sute de mii. Deci, aceste salarii sunt mai mici decât cele ale personalului necalificat din industrie.

- M.G.: Domnule Doctor Minea, v'aş fi recunoscător dacă ne-aţi spune câte ceva despre situaţia actuală a Serviciului de Salvare de azi şi dacă este elocvent cazul Nica, asupra acestui aspect.

- Dr. M.O.: Desigur, cazul Nica este un caz nefericit şi desigur nedorit, care ar putea fi evitat într'o oarecare măsură dar ar trebui totuşi, să se ţină cont de adevărata stare de lucruri care din nefericire, nu a fost menţionată în mass-media de pretutindeni. Se trece cu foarte mare uşurinţă peste faptul că nefericiul pacient a fost ridicat de pe stradă, neavând practic un domiciliu stabil, iar adresa care figura pe buletinul acestuia nu mai era valabilă. Sigur că atunci s'a greşit că respectivul, chiar aşa murdar nespălat, probabil plin de paraziţi cum o fi fost, cum sunt *"boschetarii"* în general, putea fi reţinut măcar o zi, două, nu era nici o catastrofă în acest sens, la urma urmei fiind vorba de umanitate dar...

Din păcate, noi ne întâlnim frecvent cu alcoolici, chiar în spital, care nu se abţin dela băutură nici aici, facând tratamentul inutil. Chiar zilele trecute m'am confruntat cu un caz al unei femei alcoolice, adusă la noi de o policlinică zisă *"creştină"* după strada Viting, dar care de fapt e creştină până când e vorba de plată, iar în momentul când persoana nu are de unde să plătească, creştinismul încetează şi ne-a plasat-o nouă, fiind unitate de stat.

M'am chinuit personal în *"gardă"* cu *"pacienta"*, după care a părăsit spitalul, aflând după aceea că respectiva fusese în aceeaşi situaţie şi pe la Municipal, unde stătuse câte o noapte etc., deci cazul Nica ar trebui corect aprofundat şi interpretat.

Pe de altă parte, Staţia de Salvare a Bucureştiului, s'a modernizat foarte mult, apelurile sunt înregistrate pe computer, au şi o serie de ambulanţe dotate cu aparatură modernă pentru intervenţii în cazul cardiacilor, chiar şi din acest punct de vedere, sigur deşi situaţia nu este la nivel occidental, dar eu cred că s'a îmbunătăţit simţitor faţă de sumbra perioadă precedentă lui 1989. Desigur că mai sunt extrem de multe dificultăţi, în special cu dotarea maşinilor cu aparatură modernă de intervenţie.

- M.G.: Ce ne puteţi spune în privinţa privatizării aplicate sistemului medico-sanitar din România şi în ce stadiu se găseşte?

- Dr. M.O.: Privatizarea este singura soluţie viabilă. Aceasta a demarat destul de timid, destul de încet faţă de cât ar fi trebuit dar după cum am spus, rămâne unica soluţie. S'au înfiinţat deja o serie de cabinete medicale private, mai mult stomatologice şi se pare că randamentul este mai mult decât promiţător dat fiind cointeresarea şi desigur rezultatele.

Aici se simte într'adevăr lipsa unui *"sistem"* de asigurare medical care ar putea să conlucreze în vederea unor acoperiri de plată, în special la lucrările stomatologice, care sunt mai scumpe.

- M.G.: Stimate D-le Doctor, dacă printr'o împrejurare fericită aţi deveni Ministrul Sănătăţii, ce măsuri aţi lua în vederea corectării sau mai bine zis a îmbunătăţirii actualei situaţii?

Dr. M.O.: Este o întrebare extrem de dificilă şi nu cred că ar fi un caz fericit. Ce pot să vă spun? Ministrul Sănătăţii, oricât de competent, oricât de cinstit şi de bun ar fi, nu poate să rezolve singur această problemă.

În orice caz, ar trebui schimbat întregul sistem organizatoric care datează tot din vremea *"socialismului victorios"*, şi în acest sens există o serie de proiecte de lege dar care din păcate, rămân în acest moment, doar atât *"proiecte de lege"* şi deci în primul rând aş poromova cu toată hotărârea această legislaţie, în absenţa căreia nu se poate schimba nimic.

- M.G.: Iată că încet, încet, ne-am apropiat de finalul acestui interesant interviu pentru care vă mulţumesc în numele ziarului *"Cuvântul Românesc"* pe care-l reprezint, precum şi în numele meu personal, rugându-vă ca în încheiere să-mi precizaţi numele complet şi funcţia actuală pe care o deţineţi.

- Dr. M.O.: Sunt doctorul Octavian Dumitru Minea, Medic Primar în medicină internă de douăzeci de ani, respectiv Şef de secţie la Spitalul C.F.R. Viting, din Bucureşti.

În încheiere, şi eu vă mulţumesc şi vă rog să transmiteţi urările mele de bine, grupului redacţional al *"Cuvântului Românesc"*.

Mihai GHEORGHIU

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

DESPRE CEI CU SECERA SUB CĂCIULĂ

După revoluţie, am înlocuit pe comunişti cu neocomunişti şi după alegeri am înlocuit pe neocomunişti cu unii informatori securişti. Cei care au luptat pentru eliberarea ţării vor să afle care dintre eroii *"anticomunişti de azi"* au colaborat cu comuniştii de ieri? Bineînţeles că cei cu secera sub căciulă şi cu imunitate în Parlament se opun, pe motivul *"ca să nu se provoace războaie"*.

A curăţi viaţa politică de politicienii cu şapte feţe, nu-i războaie, ci o datorie morală.

Premierul Ciorbea a promis ca fiecare să-şi poată citi dosarul întocmit de Securitate, iar senatorul PNŢCD, Constantin Ticu Dumitrescu, a introdus o lege în acest sens. Pentruc'a îndrăznit să legifereze identificarea turnătorilor, preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, l-a suspendat din partid pe un an de zile! Din ţările foste comuniste, numai România şi Rusia nu şi-au dezvăluit trecutul serviciilor secrete.

Pentru a sublinia importanţa foştilor colaboratori şi a stăvili reînvierea comunismului, Dl. Ticu Dumitrescu a lansat o bombă atomică: anul trecut s'au întâlnit pe furiş la Praga reprezentanţii vechilor servicii secrete din fostele ţări satelite şi au plănuit ca, prin dezinformare şi manipulări politice, să retuşeze imaginea comunismului şi să recucerească puterea. Au apărut bocitoarele în memoria împuşcaţilor şi regrete pentru *"Epoca de Aur"* în care se distrugeau biserici, sate, cimitire, iar maşinile de scris trebuiau declarate la poliţie.

Ultimul cuvânt îl oferim D-lui Ion Iliescu care ne asigură că PCR-iştii n'au fost turnători. Dl. Iliescu e corect. Nimeni nu-şi poate imagina ca o Securitate comunistă, cu poliţie politică dedicată regimului, să-şi caute *"turnători"* din sânul PCR. Imaginaţi-vă: un comunist turnător, divulgă altui comunist ce s'a discutat la şedinţa unde ambii au fost prezenţi. Afirmaţia D-lui Iliescu că PCR n'a furnizat turnători şi deci sunt oameni patrioţi e de acelaşi calibru de adâncă gândire ca şi cum ai spune: la Moscova e atâta *"balşoi-kulturâ"*, că şi analfabeţii vorbesc ruseşte.

CEAUŞEŞTII AU RĂMAS FĂRĂ PARASTAS !

Din surse indiscrete aflăm că, după agitate discuţii, I.P.F. Patriarh Teoctist, a hotărît ca oficierea la cimitir a unui parastas în memoria lui Nicolae şi Elena în ziua de 25 Decembrie (Aşa cum am anunţat în numărul trecut, n.n.), să fie amânată, deoarece 25 Decembrie e ziua de Crăciun, când se sărbătoreşte Naşterea Domnului.

Felicităm pe I.P.F. Teoctist pentru hotărîrea luată.

•••

ASOCIAŢIA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI ROMÂNI

În cadrul AFDPR s'a produs o scindare, datorită neînţelegerilor apărute în asociaţie. Conflictul durează de aproape cinci ani şi el a dus la alegerea a doi preşedinţi. O parte a membrilor AFDPR au ales în zilele de 18-19 Octombrie, într'un congres ţinut la Bucureşti, pe Cicerone Ioniţoiu ca preşedinte. La această adunare au participat 26 de filiale. Pe data de 23 Octombrie a avut loc la Braşov un alt congres, care a ales ca preşedinte pe Ticu Dumitrescu. La această adunare au luat parte 34 de filiale judeţene. Este păcat că unitatea acestei organizaţii a fost distrusă. Cine profită oare?

•••

NOUL NOD GORDIAN, HOŢIA ŞI "IMUNITATEA"

Actualul Procuror general, Sorin Moisescu, a cerut Ministrului de Justiţie începerea formalităţilor legale de ridicare a imunităţii parlamentare a deputatului PDSR Gabriel Bivolaru, acuzat că împreună cu Mona de Freitas au păgubit Banca Română de Dezvoltare şi societatea Eforie din Constanţa cu 100 miliarde lei.

•••

PARTIDUL LUI ROMAN MAI DĂ O LOVITURĂ

Proiectul de lege propus de PD privind reformarea legislaţiei locative este în contradicţie cu Protocolul Convenţiei Europene a Drepturilor Omului. El este pur şi simplu un atac fără precedent contra proprietăţii private. Democraţii D-lui Roman propun ca toţi chiriaşii care deţin locuinţe restituite foştilor proprietari, să-şi păstreze dreptul locativ până la sfârşitul vieţii, iar urmaşii lor încă 5 ani după decesul titularului spaţiului. Un astfel de proiect de lege întrece chiar legislaţiile draconice de pe timpul lui Ceauşescu. Ce nu face Petre Roman pentru ca să-şi câştige votul chiriaşilor?

BĂNCI CE-AU ELIMINAT NEPLATA DATORIILOR

Din revista *"Capital"*: Au apărut *"o puzderie de bănci clandestine"*, ce oferă împrumuturi cu dobândă mare şi nu se tem că banii nu vor fi înapoiaţi. Pentru securitate, *"veghează 'poliţiile' private: bande de bătăuşi care urmăresc şi execută pe datornicii rău platnici"*.

•••

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU DREPTURILE ROMÂNILOR DIN UCRAINA?

Delegaţia oficială a judeţului Suceava, care urma să participe la manifestările dedicate victoriei ostaşilor lui Ştefan cel Mare din Codrii Cosminului de acum 500 de ani, a fost împiedicată să participe din motive *"inoportune"*. Refuzul categoric din partea Administraţiei Regiunii Cernăuţi ne face să mai întrebăm odată: ce se întâmplă cu dreptul minorităţilor din Ucraina?

•••

MEMBRII GUVERNULUI ANTONESCU VOR FI REABILITAŢI?

Procurorul general al României, Dl. Sorin Moisescu, consideră că sentinţele date în Ianuarie 1949 au fost pur politice. În consecinţă el a declarat recurs în anulare împotriva deciziei penale din acea vreme. Prin recursul în anulare s'a cerut achitarea miniştrilor regimului mareşalului Antonescu.

•••

EMIGREAZĂ MOŢII

Satele din Munţii Apuseni au început să se depopuleze. Ţăranii s'au dus să-şi capete de lucru în alte părţi. Lipsesc şcolile şi intelectualii. Unii copii trebue să meargă pe jos la şcoala din satul vecin.

•••

SUNT PERMISE "MICILE FURTIŞAGURI" ?

Dl. Valerian Stan a fost înlocuit de Dl. Titu Duţă, care a spus că nu-şi va pierde timpul cu *"micile furtişaguri"*, dar n'a precizat graniţa dintre micul şi marele *"furtişag"*. Poţi fura fără a fi anchetat până la 10 miliaone, ori până la 10 miliarde lei ?

•••

NE ÎNTOARCEM LA CEAUŞISME ?

Comisia de apărare a Senatului încearcă, pentru a doua oară, să treacă o lege prin care cetăţeanul român care găzduieşte un străin, trebue să-şi anunţe la poliţie oaspetele în timp de 48 de ore.

•••

NE PLÂNG ŞI PLÂNGEM DE SOARTA COPIILOR

Prin gările şi canalele marilor oraşe, trăiesc peste 100.000 de copii abandonaţi, majoritatea bolnavi de SIDA. O parte din restul de copii, dela 3 ani în sus, trăiesc în 653 de orfelinate şi sunt clasaţi şi separaţi în patru categorii: normali, bonavi mintal, handicapaţi şi seropozitivi.

•••

DIN "MISTERELE" COTROCENILOR

Preşedintele este înconjurat de 141 de funcţionari. (Are dreptul la 181). Consilierii de stat şi prezidenţiali, sfătuitorii D-lui Iliescu, au fost retraşi automat. Alţi mulţi funcţionari au plecat cu o zi înainte de a fi daţi afară. O inovaţie: s'a introdus condica de prezenţă.

•••

ANTICORUPŢIA ŞCHIOAPĂTĂ

S'au amânat discuţiile la proiectul de lege ce priveşte declararea averii demnitarilor, iar despre proiectul de lege privitor la combaterea corupţiei, miniştrii au căzut de acord ca să se discute cu altă ocazie.

•••

EDUCAŢIA NOII GENERAŢII ESTE ÎN PERICOL

După opt ani dela revoluţie, manualele şcolare, mai ales cele de istorie, încă n'au intrat în făgaşul adevărului. Cum vrem să-i convingem să aleagă *"Democraţia"* dacă ei nu's informaţi de cele ce s'au întâmplat sub regimurile totalitare?

•••

VREM PLIMBĂRI FĂRĂ PAŞAPORT

Membrii Comisiei pentru Integrarea europeană au cerut scoaterea României de pe *"lista neagră"* a celor care nu pot vizita ţările din UE fără a avea viza de intrare pe paşaport.

•••

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU PRIVATIZAREA?

Guvernul Premierului Ciorbea a decis înfiinţarea unei mari Societăţi Naţionale de Petrol PETROM SA, care să înglobeze în această schemă peste 50 de societăţi particulare. Ne mirăm că după 8 ani de tranziţie spre economia de piaţă, România este îndreptată spre economia centralizată, care aduce după sine naţionalizarea firmelor private româneşti. Ordonanţa de Urgenţă dată de cabinetul Ciorbea ne face să credem că ne aflăm în faţa unei alte gafe guvernamentale.

•••

SECRETARUL GENERAL AL NATO-LUI A VENIT LA BUCUREŞTI PENTRU A SPUNE CÂT DE BINE SE SIMTE LA... BUDAPESTA

Bucureştiul a găzduit timp de mai multe zile sesiunea de toamnă a Adunării Atlanticului de Nord. O ocazie extrem de nimerită pentru România de a-şi prezenta în faţa lumii schimbările din ultimul an şi nu în ultimul rând aspiraţiile de integrare euro-atlantică.

Miliarde de lei s'au cheltuit pentru ca înalţii oaspeţi să se simtă cât mai bine, aceştia fiind duşi să vadă mormântul lui Dracula, un fals mit care a fost preluat de guvernanţi. Printre invitaţii speciali s'a aflat şi secretarul general al NATO, Javier Solana. O prezenţă de marcă aşteptată cu sufletul la gură de clasa politică românească în ipoteza că Solana va da la Bucureşti un semnal clar privind integrarea României în NATO în 1999, aşa cum s'a afirmat în comunicatul final al summitului NATO din Iulie dela Madrid.

Solana a venit şi a plecat aşa cum a venit. În fapt, secretarul general al NATO nu a dat nici un semnal clar. El a spus că în comunicatul NATO dela Madrid nu s'a spus că România va intra în Alianţa Nord Atlantică în 1999, ci că atunci se va vedea când ar putea avea loc următoarea extindere a NATO. Cu această declaraţie, Solana a deplasat termenul de întrare al României în NATO cândva după anul 2000, în ipoteza că această presupusă extindere va mai avea loc.

Solana şi-a dat până la urmă şi în petic. În declaraţia acordată jurnaliştilor, el a spus cât de bine se simte la... Budapesta, în cele din urmă corectându-se şi aducându-şi aminte că este la Bucureşti. Acest lucru, în răsetele lui Diaconescu şi ale lui Roman, ceea ce spune multe despre maturizarea politică a clasei noastre conducătoare.

Ca paznici particulari în cartierul ultra-ortodox din Israel Bnei Brak sunt angajaţi, în special, muncitorii români.

• • •

Pentru păstrarea frumuseţilor naturale, regiunile Bucovina şi Dunărea de Jos vor primi ajutor financiar dela U.E.

• • •

Reprezentanţii a 51 de firme spaniole sunt interesaţi să investească şi să facă comerţ cu noi.

• • •

Banca Mondială notează progresele actualului regim în comparaţie cu cel anterior.

• • •

În August, salariile s'au mărit cu cca. 5%, iar producţia industrială a scăzut cu 13,8%.

• • •

A apărut un alt codidian, *"Republica"*, a cărui culoare politică este centru stânga.

• • •

Avem 71 de posturi de TV şi 162 de radio.

• • •

Şcolile nu admit elevii bolnavi de SIDA.

• • •

18% din familii au automobil; din acest procentaj de 18%, numai 8,2% din ţărani posedă automobile.

• • •

Deficitul bugetar pentru 1998 se anunţă că va fi jumătate din deficitul anului 1997.

• • •

Băncile cu capital de stat: Bancorex şi Agricola au păgubit ţara cu 8.500 miliarde lei.

• • •

Salariile compensatoare pentru muncitorii rămaşi fără lucru din industriile falimentare se ridică la 2.000 miliarde lei.

• • •

Înainte erau bani şi nu se găseau alimente, acum se găsesc alimente şi nu sunt bani.

• • •

Polonia, Cehia şi Ungaria, au fost admise în NATO alături de USA, dar România este singura ţară răsăriteană din Europa care are un parteneriat strategic cu USA.

• • •

Se oferă credit cu dobândă mică unor viitori proprietari. Guvernul îi ajută cu 500 miliarde lei.

• • •

Am privatizat cimentul. Ni l-au luat Francezii.

• • •

La uzina *Roman* din Braşov, un total de cca. 3.000 de muncitori au rămas fără lucru.

• • •

Avem o taxă de 2% adăugată la biletele de cinematograf, teatru, operă etc.

• • •

Nu se ştie cine, când, unde şi cum, în ultimii şase ani, dolarii falşi au inundat băncile.

• • •

Şeful Diviziei Gărzii Financiare (Vaslui) Fănică Coşeni, a fost arestat pentru luare de mită.

• • •

Din 12 state est europene, România ocupă locul al şaselea ca nivel al Produsului Intern Brut cu $4.614 şi este penultimul în ce priveşte nivelul de viaţă.

• • •

FPS a decis: înlocuirea conducerii fabricii *"Astra"* şi a altor 30 de societăţi şi anchetarea conducătorilor pentru pagubele aduse.

• • •

S'a schimbat la timp nepotrivit legea învăţământului, elevii au protestat şi până la urmă s'a decis: anul acesta se suspendă examenul de capacitate.

• • •

Avioanele Ungariei zboară peste teritoriul României şi iau fotografii, iar aviatorii români fac la fel când zboară peste Ungaria.

• • •

Foştii directori ai Companiei Romaline şi ai Şantierului 2 Mai Mangalia au fost arestaţi. Ei au cauzat pagube de 500 milioane lei şi $1,2 milioane.

• • •

SNCFR măreşte iar preţurile! Dela 1 Ianuarie, o călătorie va costa cu 3,1% mai mult.

• • •

Certificate de *"Erou Revoluţionar"* s'au dat unor cetăţeni din oraşele unde nu s'au dat lupte.

• • •

Ne aflăm pe penultimul loc în privinţa investiţiilor străine din Sud-Estul Europei.

• • •

Marinarii de pe nava *"Sulina"* - sechestrată în portul Alger - n'au primit leafa de 14 luni.

• • •

Trei sate din judeţul Constanţa, cu 22% etnici turci, vor avea o inscripţionare bilingvă.

• • •

S'a redus cu 2-3% impozitul pe venit.

• • •

Germania ocupă locul doi în ce privesc investiţiile de $242 milioane - 36% mai mult decât în 1996.

• • •

Vom avea o universitate maghiară, dar nu la Cluj, a declarat premierul Ungariei Gyula Horn.

• • •

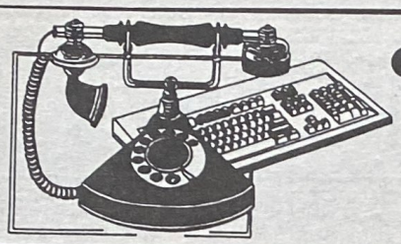

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

ULTIMA ISPRAVĂ A LUI "BIBI"

Primul ministru israelian Benjamin Netanyahu a făcut o nouă ispravă, care a dus la stricarea relațiilor cu Iordania, încordare în relațiile cu Canada, feștelirea firmei Mossadului și exasperarea administrației americane.

Toată povestea a început la sfârșitul lui Septembrie, dar consecințele isprăvii lui *"Bibi"* (cum îi spun prietenii) au ieșit la suprafață în plen de-abia la începutul lui Octombrie.

Pe data de 25 Septembrie, doi indivizi s'au apropiat de Khaled Meshal, profesor de fizică și unul din liderii organizației Hamas din Iordania, după ce acesta se dăduse jos din mașina sa, în fața oficiului unde lucra. Unul din indivizi a acționat rapid, injectând cu un dispozitiv special o substanță toxică în urechea stângă a lui Meshal. Indivizii au fugit, dar au fost urmăriți și duși la poliție. Aici s'a dovedit, conform pașapoartelor, că sunt cetățeni canadieni. Au urmat cercetări.

Khaled Meshal

Din acest moment, evenimentele s'au precipitat, întrând într'un scenariu palpitant și neprevăzut. Regele Hussein a primit un telefon din partea lui Netanyahu, prin care acesta solicita să fie imediat primit șeful Mossadului, Danni Yatom. Acesta a destăinuit că înainte cu câteva ore a avut loc în Amman o încercare nereușită de asasinare a unui lider al organizației Hamas, și a cerut rgelui să coopereze pentru eliberarea agenților implicați. Pentru regele Hussein, această veste teribilă a fost ca o lovitură de cuțit dată pe la spate. Mai mult decât oricare lider arab, el a căutat să adâncească relațiile cu Israelul după semnarea tratatului de pace în 1994.

Serviciul său secret colabora cu Mossadul, pentru a preveni un eventual atac terorist împotriva Israelului, care să aibă Iordania ca loc de lansare sau de tranzit. Și acum Israelul a trimis o echipă de ucigași în capitala sa, pentru un asasinat în plină zi, care compromitea poziția sa de garant al păcii și stabilității în Iordania. Frustrat și furios, regele a spus că dacă Meshal moare și dacă Israelul nu identifică substanța și antidotul, va urma închiderea ambasadei Israelului și un proces public al agenților arestați.

Netanyahu a rămas însă intransigent aproape două zile, până când regele a apelat telefonic la ajutorul Președintelui Clinton și a obținut antidotul. Substanța a fost identificată ca fiind un compus opiaceu sintetic numit Fentanyl, de 50-100 de ori mai puternic decât morfina, care se administrează oral, sau transdermic (cum a fost cazul). Ea se metabolizează rapid, nelăsând nici o urmă în organism. Meshad, care fusese internat în stare gravă cu vărsături și început de colaps respirator, a putut fi tratat cu un antidot și salvat. În caz de deces și tentativă reușită, nu ar fi putut fi dovedită existența nici unui fel

Benjamin Netanyahu

de substanță toxică. El ar fi fost considerat că s'a îmbolnăvit și a murit după două-trei zile. Regele Hussein a anunțat prin intermediari că agenților capturați li se va face un proces, dacă Israelul nu pune în libertate pe Șeicul Yassin și 70 de alți prizonieri ai organizației Hamas. A fost din nou necesară intervenția Președintelui Clinton, care dorea aplanarea acestei crize. Și astfel, Netanyahu a fost nevoit să facă, după patru zile dela atentat, o vizită nocturnă la Amman, pentru a prezenta scuze fratelui regelui, Prințul Hassan (regele a refuzat să se întâlnească). Numai după ce Israelul a făcut cunoscut cum s'a produs atacul, regele a acceptat să elibereze pe agenții Mossadului. Astfel, s'a aflat că în atac au fost implicați opt agenți. Patru care erau prezenți în jurul locului unde s'a produs atacul, s'au refugiat în ambasada israeliană. Alți doi erau la Hotelul Intercontinental, unul din ei fiind un medic care avea antidotul numit Narcan sau Naxone, în cazul unei aplicări a toxicului cu ricoșeu. Ceilalți doi erau deja închiși.

Ceea ce pare bizar, este faptul că înainte cu două zile de producerea atentatului, regele a comunicat Mossadului că Hamas a solicitat o mediere pentru o înțelegere cu Israelul în privința bombelor sinucigașe, știre care după cum a susținut Netanyahu nu i-a fost comunicată până în momentul când a acceptat și ordonat executarea atentatului (asasinatele Mossadului trebuesc aprobate de primul ministru), ignorând opoziția unor alți membri ai cabinetului. De asemenea, unii Israelieni nu înțeleg de ce a fost ales Meshal ca obiectiv, deoarece acesta era considerat un moderat și chiar unele surse ale guvernului indicau ordonarea atacurilor sinucigașe din Iulie și Septembrie ca venind dela un lider Hamas din Damasc.

După vizita secretă nocturnă a lui Netanyahu, deznodământul s'a conturat. Șeicul Ahmed Yassin a fost eliberat și trimis în Iordania, după o captivitate de opt ani. El a plecat apoi la Gaza, iar întâi zece, apoi alți șaizeci de prizonieri palestinieni au fost eliberați.

Arestarea celor doi agenți care aveau pașapoarte canadiene a dus la o mare tensiune între Israel și Canada, care se vedea implicată într'un atentat și discreditarea în lumea arabă. Aceasta și-a rechemat ambasadorul, iar pașapoartele înmânate de rege diplomaților canadieni și analizate la laboratoarele celebrei RCMP (Royal Canadian Mounty Police) s'au dovedit false, dar au fost etichetate ca o falsificare excelentă, care ar fi trecut orice fel de test în altă parte, cu excepția celui canadian. Israelul a cerut scuze și promisiunea că nu se vor mai utiliza pașapoarte canadiene despre care unele surse susțin că se află în cantități masive în depozitele Mossadului. Deși cu întârziere, scuzele și promisiunile au fost până la urmă obținute, astfel că ambasadorul canadian s'a reîntors în Israel.

Șeicul Yassin, care este aproape orb și paralizat din adolescență, a fondat Hamasul în 1987, când a început *indifadah* (răscoala palestiniană împotriva capturării teritoriilor în 1967) și este liderul spiritual al acestei grupări. Considerat totuși un moderat, el a declarat în Gaza că o pace cu Israelul depinde de comportarea acestuia: *"Dacă Evreii vor opri atacurile împotriva civililor, confiscarea de pământuri, demolarea caselor și vor elibera prizonierii, atunci în mod sigur vom slăbi definitiv opoziția noastră"*. El a cerut retragerea trupelor israeliene din Gaza și Malul de Vest și mutarea așezămintelor evreiești din aceste teritorii. Yassin, care s'a întâlnit cu Arafat în mod călduros, a spus că Hamas nu va negocia direct cu Israelul, ci prin intermediul Autorității Palestiniene, subliniind că nu există două autorități ale Palestinienilor. După trei săptămâni, el a ținut să completeze că asta nu înseamnă abandonarea războiului sfânt împotriva Israelului. *"Vreau să proclam cu tărie lumii întregi că noi nu luptăm împotriva Evreilor fiindcă sunt Evrei! Luptăm împotriva lor fiindcă ne-au atacat, ne-au omorît, ne-au luat pământul, casele, pe copiii noștri, femeile noastre, ne-au împrăștiat, am devenit un popor fără țară. Vrem drepturile noastre. Nu vrem mai mult. Iubim pacea, dar ei urăsc pacea, fiindcă cei care iau drepturile altora nu cred în pace. De ce nu am lupta? Avem dreptul de a ne apăra"*, a declarat Șeicul. În privința relațiilor cu Autoritatea Palestiniană, Yassin a declarat: *"Nu am slăbit Autoritatea Palestiniană fiindcă noi nu luptăm împotriva Autorității. Noi nu vrem Guvernul. Noi vrem acest pământ și vrem să îndepărtăm ocupantul de pe acest pământ. Avem păreri diferite de felul cum trebue să eliberăm pământul nostru, dar asta este singura diferență dintre noi. Suntem frați în același tranșeu, împotriva unui singur inamic"*.

Isprava lui Bibi a dus la o neașteptată situație. Netanyahu, care a strâns șurubul împotriva lui Arafat, considerând că acesta nu ia măsuri drastice împotriva Hamasului, a eliberat pe liderul spiritual al acesteia și alți șaptezeci de militanți, încât nu va mai putea pretinde că Arafat ia astfel de măsuri la care el insuși a contravenit.

Șeicul Ahmed Yassin

Eliberarea lui Yassin a întărit poziția Hamasului în rândurile Palestinienilor și a slăbit-o pe a lui Arafat, care este partenerul Israelului în tratatul de pace dintre cele două părți, deși printr'o întâlnire nocturnă pe data de 8 Octombrie cu liderul palestinian, Netanyahu a căutat, se pare, să-l asigure că nu l-a eliberat pe Yassin ca să-i slăbească poziția, fiind cunoscut că Șeicul a fost

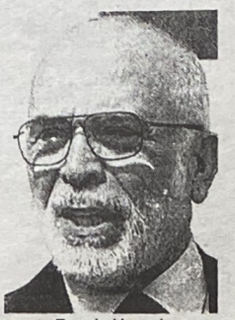

Regele Hussein

oponentul cel mai serios al politicii lui Arafat.

A fost feștelită grav firma Mossadului în urma unui eșec răsunător, iar Israelul a fost obligat pentru prima oară să recunoască recurgerea la asasinate împotriva dușmanilor. Relațiile cu Iordania au ajuns la cel mai scăzut nivel din 1994. Deși relațiile cu Canada au fost reluate, Israelul va fi privit sub alt aspect de lumea occidentală.

Mossadul (Institutul Central de Informații și Misiuni Speciale) a fost înființat la 2 Martie 1951, în urma ordinului dat de primul ministru israelian Ben-Gurion. El este cel mai important din cele cinci servicii de informații ale Israelului și se ocupă cu spionajul, culegerea de informații și operații politice acoperite în țările străine. După atacarea și uciderea mai multor atleți israelieni la Jocurile Olimpice dela München din 1972, primul ministru Golda Meir a ordonat crearea unor echipe speciale care să se ocupe cu urmărirea și asasinarea membrilor organizației *Septembrie Negru*, organizatoarea masacrului. Mossadul are mai multe departamente operaționale:

• Departamentul de Colectare, care adună informații legale sau prin intermediul spionilor și prin mijloace tehnice acoperite; • Departamentul de legături politice care schimbă informații cu agențiile de informații *"prietene"*; • Departamentul care se ocupă cu psihologia de luptă; • Departamentul de cercetare. Și în sfârșit • *Metsada*, o unitate clandestină care răspunde direct de șeful Mossadului și care dirijează celulele speciale numite *kidon*, ce se ocupă cu răpirile și asasinatele. Asasinatele trebue să fie întotdeauna aprobate de primul ministru. Una din echipele Metsadei a executat încercarea de asasinat din Amman. Falsificarea pașapoartelor a fost făcută în unul din atelierele academiei Mossadului, unde chiar hârtia pașapoartelor este analizată chimic și duplicată.

Încetarea războiului rece a dus la o redefinire a alianței între CIA și Mossad, mai ales după descoperirea că Mossad a avut operațiuni de spionaj în Statele Unite, care au dus la recrutarea analistului Jonathon Pollard din serviciul de informații secrete navale. Vor apare probabil suspiciuni similare și în urma pașapoartelor false canadiene. Reputația Mossadului a fost pătată și în urma faptului că nu a putut preveni asasinarea Primului ministru Ytzak Rabin.

Hamas (Mișcarea Islamică de Rezistență) este un acronim arab, însemnând *Zel*. Această grupare a fost înființată după cinci zile dela începerea în Decembrie 1987 a *indifadah*-ului (răscoala palestiniană) și își are rădăcinile din *Frățiile Musulmane*, care a fost înființată în 1928 la Cairo, ca o alternativă pentru regimurile seculare din capitalele arabe. Frățiile doreau ca Arabii să se reîntoarcă la rădăcinile lor islamice în care religia musulmană să guverneze viața lor personală și națională. Mișcarea s'a dezvoltat lent în Egipt și a început să se răspândească de-abia după 1940 în lumea arabă. Ea a susținut totdeauna cauza Palestinienilor, și cum Gaza era sub controlul Egiptului înainte de a fi cucerită de Egipt, ea a primit cu căldură Frățiile. În 1972 Israelul a permis Frățiilor să creeze un bloc islamic ca o organizație caritabilă. Și astfel, Șeicul Ahmed Yassin a fost ales șeful Frățiilor Musulmane din teritoriile ocupate. În mijlocul anilor 1980, Israelul a promovat această mișcare, considerând că reprezintă o alternativă împotriva Organizației de Eliberare a Palestinei condusă de Arafat. În Ianuarie 1988, la o săptămână după începerea *indifadah*-ului, a luat ființă Hamas, sub conducerea Șeicului Yassin. În 1989 Israelul a scos mișcarea în afara legii. Până în prezent, Hamas s'a opus acordului de pace palestiniano-israelian semnat de Arafat. Organizația are ramuri în Malul de Vest și Gaza, ca și oficii în Damasc și Amman.

După cum se știe, organizația are în primul rând o parte civilă cu activități sociale, având școli și diverse instituții, ca și forme de ajutor social, ceea ce explică simpatia de care se bucură printre mulți Palestinieni. Partea militară a organizației, mult mai redusă numeric, este aceea care se ocupă cu lupta împotriva Israelului sub diverse forme, mergând până la terorism.

Se pare că venirea lui Yassin la Gaza va muta centrul acestei organizații dela Amman la Gaza.

În capitala iordaniană, liderul ramurei este Moussa Marzuk, care în 1995 a fugit în USA unde a fost arestat, dar eliberat anul acesta și lăsat să se întoarcă în Iordania, după ce Israelul și-a retras cererea de extrădare. El a fost liderul organizației, după ce Yassin a fost arestat în 1989. Se crede că oferta de încetare a focului comunicată de regele Hussein ar fi ideea lui Marzuk. Meshal, care a fost ținta asasinatului, a fost protejatul lui. În Gaza, liderul organizației este Abdul-Aziz Rantisi, un dentist, eliberat din închisoare anul acesta. În timpul detenției, el a fost înlocuit de medicul Mahmoud Zahar, care a publicat o platformă reformistă, îndemnând Hamasul să renunțe la acțiunile militare și să se reîntoarcă la rădăcinile Frățiilor Musulmane, concentrându-se asupra instituțiilor ca să ofere o alternativă viabilă Autorității Palestiniene.

ȘI MUNTENEGRUL INTENȚIONEAZĂ SĂ SE SEPARE

După cum se știe, în prezent, Republica Federativă Iugoslavia este formată din Republica Serbia și Republica Muntenegru. Sunt multe șanse ca într'un viitor nu prea îndepărat Serbia să rămână singură.

Alegerile prezidențiale din Muntenegru au fost câștigate de Milo Diukanovici, primul ministru al republicii. El a trebuit să-l înfrunte pe fostul Președinte Momir Bulatovici în balotajul care a avut loc pe data de 19 Octombrie, deoarece nici unul dintre candidați nu a reușit să obțină majoritatea necesară (peste 50%) în primul tur de scrutin desfășurat cu două săptămâni înainte. Interesant este faptul că atunci Bulatovici a avut un procentaj de voturi mai mare decât Diukanovici. Cu alegerea noului președinte, Miloșevici va pierde un suport important în politica sa în care Bulatovici era un aliat prețios.

Milo Diukanovici (35 ani) un economist care favorizează reformele, îl consideră pe Miloșevici un *"politician de modă veche"* și consideră că Iugoslavia nu are nici un viitor dacă continuă să fie condusă de către acesta. El s'a exprimat că a venit timpul ca Muntenegrul să se declare independent și să ia calea urmată de Bosnia, Croația, Macedonia și Slovenia. *"Întrebarea este acum dacă dorim să intrăm în secolul al 21-lea ca un Muntenegru liber și democratic, sau să devenim un apendice neinsemnat la un regim nedemocratic"*, a spus el. Noul președinte probabil că-i va face

lui Miloșevici multe zile fripte. Muntenegru are, conform Constituției, drepturi egale cu Serbia și controlează jumătate din parlament, care are puterea de a alege sau demite pe președintele federației. Diukanovici a utilizat voturile pe care le controlează în parlamentul federal ales în Septembrie, pentru a bloca o încercare a lui Miloșevici de a schimba Constituția pentru obținerea unor puteri mai mari.

Muntenegrul are o populație de 700.000 de locuitori, marea majoritate de etnicitate muntenegreană, minoritățile fiind reprezentate de Musulmani (15%), Sârbi (9%) și Albanezi (7%). Capitala este la Podgorica (118.000 locuitori).

Când Serbia a fost ocupată de Turci în 1459, Muntenegrenii s'au retras în munți, rămânând singurul popor independent din regiunea balcanică. În 1516, ultimul prinț a transferat puterea civilă episcopului (vlădică) bisericii ortodoxe grecești. Episcopatul a devenit ereditar în 1667, trecând dela unchi la nepot, odată cu Danilo Petrovici, primul din dinastia episcopilor prinți. În 1852, Danilo II a abolit sistemul de prinț-episcop, iar Nicolae I, în 1868 a redactat prima constituție muntenegreană.

Austro-Ungaria a ocupat Muntenegru în 1915. Un an mai târziu, patrioții muntenegreni au votat împreună cu Sârbii, Croații și Slovenii în Insula Corfu pentru unirea lor într'un singur stat slav. Astfel că, în 1919, Muntenegru a devenit provincia Zeta a noului stat format, Iugoslavia. În 1946 Iugoslavia a devenit un stat federal, iar Muntenegrul a șasea republică. În 1992, după ce Slovenia, Croația și-au declarat independența, printr'un referendum, două treimi din votanți au ales rămânerea în federație, dar mulți dintre aceștia erau rezidenți din Serbia.

Muntenegrenii ar vrea să devină independenți, cum au fost înainte de Primul Război Mondial, și să redevină iar o zonă de turism înfloritoare, ca în timpul lui Tito, când în Fortul Sfântul Ștefan, veneau oaspeți ca Jacqueline și Aristotel Onassis sau Sylvester Stalone. Acum însă, din cauza embargoului economic impus Iugoslaviei, în urma politicii lui Miloșevici, au avut de suferit și Muntenegrenii.

FAPTUL POLITIC ÎN ISTORIE

Istoria nu este un fenomen. Istoria este rezonanța impactului tuturor fenomenelor cu realitatea imediată, a căror succesiune logică are ca obiectiv unic, aducerea trecutului unui popor, ori al umanității în prezent. Prezentul, experiența noastră deci, de zi de zi, în toată complexitatea ei, înregistrată cu fidelitate și mult simț de răspundere, nu va fi altceva decât, viitorul urmașilor noștri, creindu-se astfel, definiția completă a ceea ce numim istorie: CONTINUITATEA unui popor, ori a unei civilizații în planul propriei lor conștiințe.

Două au fost fenomenele care, prin impactul lor cu realitatea, au schimbat de mai multe ori - în bine ori în rău - cursul zvârcolitei istorii a civilizației terestre. Amândouă, la fel de vechi, cunoscute încă din antichitate. Amândouă, făcând progrese înfricoșătoare, mai ales, dela întoarcerea secolului XVIII și până în zilele noastre.

Pe cât par de diferite, pe atât sunt de asemănătoare aceste două, din ce în ce mai importante structuri de viață: armata și faptul politic.

Desigur, ca oameni docți, știm cu toții ce înseamnă o instituție militară, adică, o armată, după cum, ca niște soldați *"emancipați"* în câmpul politic, știm ce-i o idee politică, o organizație politică și desigur, știm ce înseamnă un partid politic.

Un gând intim și pertinent însă, ne îndeamnă să credem că nu-i chiar așa, și o vom dovedi mai jos.

Obiectivul final al unei armate supradimensionate, va fi același ca și al unui partid politic: ACAPARAREA!

Cum spuneam, o armată ajunsă dincolo de limitele necesare apărării statului respectiv, fiind neproductivă, va găsi destule motive de agresiune și va porni la acapararea de teritorii, ca măsură de *"siguranță"*, crearea unui *"tampon"* între propriul stat și vecini, *"eliberarea popoarelor subjugate"*! ș.a., în timp ce un partid politic, va încerca acapararea de suflete, poziții ascensionale în societate, portofolii ministeriale etc.

Pentru atingerea obiectivelor lor, aceste două atât de diferite (în aparență) entități, vor folosi aceleași mijloace tehnice. Tactica, stratagema și strategia, elemente fără de care nu poate fi câștigat un conflict armat și nici o bătălie politică. Un mare comandant de oști, va fi în același timp și un mare strateg. Un om politic este mare mai ales, prin inteligența și abilitatea cu care își duce partidul la victorie. Deci tot un strateg. Că avem dreptate în ceea ce susținem, vom mai adăuga doar că: *"un partid politic este o armată în civil"*, care va fi condusă de un șef suprem, va uza - mai mult ori mai puțin - de ordine, disciplină și ierarhie. În funcție de adversari și obiectivele sale, își va defini un plan de acțiune, bazat așa cum am spus, pe tactică, stratagemă și strategie, elemente care il vor ajuta să se desfășoare pe un front mai larg, adică, învăluirea adversarului, să se infiltreze în sânul electoratului, (cel mai adesea prin înșelăciuni promițătoare), ori să se replieze pe poziții mai vechi, dar mai solide, de pe care să pornească o nouă ofensivă mai bine organizată.

Ca și în cazul armatei, unde statul major al acesteia definește toate acțiunile, până în cele mai mici amănunte, tot așa stau lucrurile și în cadrul unui partid politic, ori organizație politică. Sunt *"strategii"*, un grup restrâns de eminențe care, crează ideea în jurul căreia va gravita organizația respectivă, ca apoi, în funcție de obiectivele pe care și le-a propus, în funcție de materialul uman de care dispune, în funcție de potențialul economic de care poate uza și nu în ultimă instanță, în funcție de adversarul ce i se va opune, acest *"ELITE GROUP"*, ori suprastructura ocultei politice, va alege tactica, stratagemele și în final strategia după care va acționa organizația respectivă. Toate aceste manevre vor fi aplicate la ordin de către politicienii de rând, care ne sunt dați să-i cunoaștem și noi muritorii, adică, șefii partidelor, premierii, ori președinții de state. Aceștia vor respecta cu strictețe regula jocului impusă de *"UNTOUCHABLES"*, ori un gambit se poate produce în orice moment.

Se întâmplă însă, după cum vom vedea că, uneori, cu toată măiestria strategiei alească de *"ESTABLISHMENT"*, cu toată disciplina și devoțiunea cu care oamenii de suprafață, încearcă s'o aplice, scopul final nu este atins, ori este satisfăcut numai în parte, ceea ce pentru pretențiile lor înseamnă un eșec.

Multe evenimente ar putea fi argumente solide într'o susținere a teoriei existenței unei conspirații cu pretenții hegemonice. Mai ales, acele evenimente - destul de importante - care nu par a face sens. Mulți le consideră acțiuni pripite, ori ilogice!

Să abordăm numai câteva momente politice, cât de cât, recente și care au influențat profund climatul coexistenței unor doctrine și a unor State cu sisteme sociale diferite.

Să analizăm cu luciditate și imparțialitate spre exemplu, acțiunea *"DESERT STORM"* inițiată la prima vedere de Statele Unite, care nu a fost altceva decât, intenția premeditată de a distruge potențialul militar și economic al IRAKULUI. Cine să fi avut această intenție?

Ce interes direct aveau Statele Unite? Erau ele în vreun fel amenințate de forța militară irakiană? Erau ele așa de îngrijorate de soarta statelor arabe din zonă? Erau ele lovite mortal economicește de acțiunea pripită și necugetată a lui Sadam?

Răspunsul la toate aceste întrebări este fără echivoc: NU! Altcineva deci, avea un interes major în distrugerea statului irakian. Forța aceea din umbră a împins politica Statelor Unite pe un făgaș agresiv, necruțător și în final devastator.

Nu există o altă logică, deoarece ne întrebăm în continuare: De ce ar avea mai mult drept la libertate Kuweitul, în comparație cu statul Tibet? De ce Arabia Saudită trebue să fie o țară liberă și Afganistanul nu?

Să ne răspundem cu luciditate la aceste întrebări și vom găsi răspunsuri pertinente și la cele care vor urma.

Era vinovat Sadam pentru ocuparea Kuweitului? Desigur era. El era responsabil de acea acțiune ilogică (cursă pe care i-au întins-o chiar adversarii săi) și nu poporul irakian, care a fost atacat cu brutalitate și înverșunare, demne de cauze mai bune. Se încearcă însă impunerea unei *"NOI ORDINI"* în lume. Marii inițiați știu că lumea se conduce prin exemple. Irakul a fost un exemplu.

După cel de-al Doilea Război Mondial, fostele elite naziste au fost urmărite, vânate, judecate și, pe cât a fost posibil, exterminate. Dar au mai fost și oameni care nu au avut nici o legătură cu nazismul german ori de aiurea. Nici măcar colaboratori ordinari ai acelora, dar au fost vânați în aceiași manieră, interogați și făcându-li-se viața un calvar, chiar pe teritoriul Statelor Unite. După cum s'a văzut mai târziu, oameni NEVINOVAȚI, au suferit și încă mai suferă de pe urma unor acuzații gratuite, în timp ce criminalii notorii comuniști, bestii mai mari decât naziștii, călăi care au urît și ucis după bunul plac, trăiesc liniștiți în toată lumea. Imperiul lor s'a destrămat de acum. De ce să nu-i tragem la răspundere?

Ba mai mult, pentru unii dintre ei, cum ar fi cazul colonelului COLLER, criminal care a ucis personal la penitenciarul Aiud, însuși fostul Președinte Bush a intervenit pe lângă Ceaușescu să-i faciliteze imigrarea în USA!! Avea Președintele Bush un interes personal în această afacere? Desigur că nu. Să înțelegem deci, ce trebue. Că există măsuri diferite de tratament, cu privire la criminali. Că dacă este de partea din care bate vântul, criminalul odios trece drept persoană venerabilă. Chiar mai mult, el este onorat și remunerat. De către cine?

Să trecem acum la un fenomen politic de o mare anvergură care, prin forța cu care a lovit în destinele omenirii și prin înverșunarea cu care s'a ridicat până și împotriva acelora care l-au creat, a intrat adânc în istorie și nimeni și nimic nu-l va mai putea scoate de acolo. Nici măcar propriul său genocid. Comunismul: argument irefutabil al teoriei pe care încercăm să o ridicăm la suprafață.

Comunismul, doctrină subtilă, leagănul făgăduinței pentru inocenți și excroci, realism *"sănătos"*, pentru cei care l-au privit cu superficialitate, ori greșită înțelegere, este de fapt unul din fenomenle politice create de *"THE OLDTIMERS"* în veacul al XVIII-lea, s'a extins cât i s'a îngăduit de cei care l-au finanțat și consolidat. El a făcut însă explozie în masa celor cărora pretindea că li se adresează, pe un teritoriu în totală opoziție cu societatea ce-i fusese hărăzită în teorie. Schimbare dramatică, subtilă și deloc întâmplătoare cum ar părea. Prin el se putea realiza cu mult mai mult, aveau să constate cei care l-au împins pe Marx să concretizeze în tipare atât de promițătoare, o credință croită din petícele unor filosofii furate. În realitate, această subterană și putredă erezie, conglomerat de nonsensuri, gândire deci tautologică, ce venea cu un enunț aproape religios, urmărea - după cum vom vedea mai târziu - un singur scop - stăpânirea planetei.

Prima etapă însă, ce trebuia îndeplinită, era distrugerea unei bune părți a creștinismului, cetatea ORTODOXIEI! De aici mutația surprinzătoare pe teritoriul Rusiei. Cu o populație în stare de iobăgie, cu o suprastructură desfigurată, această vastă și misterioasă țară, rămânea totuși inima și mândria Ortodoxiei, în jurul căreia gravitau alte 60 - 70 milioane de suflete.

Problema Catolicismului occidental fusese deja *"rezolvată"*. Europa nu mai era catolică nici măcar atât cât fusese la 1130 când, scaunul papal era asaltat de cardinali străini de creștinism. Peste Ocean totul era BUSINESS, inclusiv nenumăratele religii. Puțini au fost aceia care au înțeles și au acționat împotriva acestei insidioase idei, comunismul, atunci când acesta începuse să se infiltreze și să facă prozeliți.

În Europa de atunci, când comunismul devenise politică de stat în Uniunea Sovietică, iar Statele Unite restabileau relații diplomatice cu molohul roșu, atunci deci, când continentul era amenințat de imperialismul bolșevic, dintre puținii oameni politici care au înțeles realitatea s'a distins Corneliu Codreanu. El a sesizat exact intențiile lui Lenin, Trotzky & Co. , după cum a sesizat și consecințele lumii civilizate, datorate unei stări de expectativă, ori colaborare cu aceștia. Datorită energicei sale acțiuni de stăvilire a lavei pustiitoare, el va crea Mișcarea Arhanghelului Mihail, un adevărat front anticomunist și anti-internaționalist. Toate s'au adeverit așa cum le-a prevăzut el, fapt pentru care, pe bună dreptate, el trebue privit nu numai ca un mare vizionar, ci ca un profet. Ochiul masonic va clipi mirat, de pe obeliscul dela Washington. Când privirea i se va limpezi, va trimite marelui patriot român semnul morții.

A urmat ce știm cu toții. Din păcate pentru inițiatorii săi, prin acțiunile sale, comunismul s'a consumat mai devreme decât îi fusese dorit să trăiască.

Teoria s'a confirmat după prăbușirea Leviatanului.

Târgul dela Teheran și Yalta, când s'au făcut cadou comunismului sovietic, țările din Răsăritul Europei, a avut un termen. Tocmai aici s'au înșelat *"THE OLDBOYS"*, crezând că în acest răstimp, nu va mai fi nici urmă de creștinism. Cu câtă dezamăgire aveau să constate ei că neamurile acelea ies din nou la lumină. Prin haosul organizat, prin foamea și disperarea în care se zbat, ei, creierul sintetic al omenirii văd steaua creștinătății înălțându-se peste zări.

Altfel, cum ar fi încercat ei cu disperare să mențină o cât de cât *"uniune"* în acea parte a lumii? Cum s'ar fi repezit ei altfel cu tot cortegiul de secte reformatoare în Rusia și să boteze în dreapta și'n stânga, ceea ce numesc ei, *"born again christian"*. Spiritul de *"PIONEER"* s'a cam desumflat în momentul în care prelații ruși au spus răspicat, că așa-zisele botezuri nu sunt altceva, decât o imixtiune gravă în viața religioasă a Rusiei și că nu o vor tolera!

În sfârșit, daunele făcute de comunism, materiale și mai ales umane, sunt colosale. Nu pe cât de mari le-au dorit însă *"dirijorii"*.

Iată deci, cum o acțiune gândită, pregătită și lansată cu dibăcie, așa cum a fost comunismul, căruia i s'au prevăzut toate etapele de dezvoltare, decum și scopul final, cade alături de țintă. Caimacanii nu au luat în calcul adevărata potență a acelor neamuri. Ba mai mult, renăscute din propria lor ruină, ele cer hotărît să fie judecată și arsă doctrina aceea satanică. Concret, s'au făcut și se fac tot mai des, încercări disperate în România, din partea AFDPR, prin Dl. Ticu Dumitrescu, prin directorul ziarului România Liberă, Dl. Mihai Petre Băcanu și alte organizații patriotice, cerându-se cu insistență procesul comunismului și al acelora care l-au aplicat.

Nimic deocamdată. În Occident și mai ales în Statele Unite, nu se pomenește nimic cu privire la judecarea comunismului și a călăilor lui. Mutenie totală! De ce?

Un proces al comunismului nu se poate face fără a da nume. Ori, probabil că tocmai acesta este punctul nevralgic. Aici nu dorește oculta să se ajungă. Ea știe că cei mai mulți tovarăși ai ei nu au fost comuniști. Ea mai știe însă, că foarte mulți comuniști au fost tovarășii ei!

Și totuși, e bine să credem în adevăr. Așa nu ne vom îndoi că judecarea comunismului se va face și va începe în România. Judecarea o vor face tinerii aceia radicali, caracterele acelea de cremene. Ei vor atârna în spânzurătoare comunismul și stâlpul infamiei vor pune, nu o sută-două, ci pe toți. Câți vor merita să stea acolo, cu numele lor adevărat. Numele lor nu trebue să însemne nimic. Fie că se va numi general Marin Vasile, politrucul Nicolsky, colonel Miu, general Pleșiță, colonel Enoiu, Ana Pauker, Chișinevschi, colonel Beiner, maior Grunenfeld, zis Gruia, Walter Roman, Zeller, Bârlădeanu, Vătășescu, Ion Iliescu ș.a. Nu după nume, ci după faptă să plătească fiecare, că așa este drept. Apoi, să tot mergem după aceea către o *"ordine nouă"*. Ce ziceți, *"EMINENȚELOR"*?

SCANDALUL SPIONILOR LUI SEVERINA RĂMAS ÎN COADĂ DE PEȘTE

Aurel BĂDĂIAN

După ce a lansat cu mult tam-tam scandalul spionilor străini din conducerile celor mai importante cotidiene și partide, șeful diplomației române, Adrian Severin, tace mâlc. A găsit timp să participe la o reunione NATO, la New York și în rest a refuzat orice declarații presei. Somat să prezinte dovezile, Severin a depus în cele din urmă la șefii SRI și SIE, o listă, după cum au afirmat cele două servicii secrete. O listă, nu însă așa cum afirmase Severin în interviul acordat ziarului AZI, *"probe indubitabile"*. Informația a fost confirmată și de șeful statului, președintele spunând că cele două servicii au termen timp de două luni să verifice informațiile. Mai mult, a spus șeful statului, în cazul în care acuzațiile lui Severin se dovedesc nefondate, acesta va trebui să-și prezinte demisia. Președintele a adăugat că, în cazul în care acuzațiile se dovedesc parțial fondate, Severin va rămâne în funcție.

Sintagma *"parțial fondate"* lasă, așa cum e și normal, loc de interpretări diverse. Este un spion numai pe jumătate spion? La această întrebare poate răspunde numai Președintele Constantinescu și eventual Adrian Severin.

În disputa *"spionilor"*, au intervenit și alții: fostul șef al SIE, Ioan Talpeș și fostul director adjunct al SRI, generalul Dumitru Cristea. Talpeș a afirmat că, în calitate de fost director al Serviciului de Informații Externe, nu a deținut astfel de informații, dar a sugerat că a avut anumite informații despre posibilitatea existenței unor agenți de influență, lucru care, în opinia sa, nu este specificat nicăieri ca fiind o infracțiune. La rândul său, fostul director adjunct al SRI, Dumitru Cristea, îl susține pe Severin în privința spionilor. Lucrurile sunt destul de amestecate și greu de pro-bat deocamdată, într'un fel sau altul.Nimeni nu poate confirma la nivel oficial afirmațiile lui Severin. Nimeni, însă nu le poate nega.

Este clar însă un aspect. În calitate de înalt demnitar, mai ales de Ministru de Externe, Severin trebuia să știe că nu avea voie să dea declarații presei despre unii presupuși spioni, chiar dacă dovezile erau *"indubitabile"*. El trebuia, dacă avea asemenea informații, să le prezinte mai întâi Consiliului Suprem de Apărare a Țării. Adrian Severin ar fi trebuit să știe că lumea diplomatică este una aparte celei a gălăgiei prin ziare. Nu poți fi un interlocutor serios pentru nimeni, dacă îți permiți să arunci cu acuzații în stânga și în dreapta. Este cert deci, că Severin și-a depășit clar atribuțiile și pentru acest lucru ar trebui sancționat. Ar fi și o lecție de maturitate politică date unei societăți bolnave de 50 de ani de comunism.

CRONICA VREMII

ASPECTE DIN ROMÂNIA

Ion BOIERU

În perioada aceasta de tranziţie, se poate scrie despre o mulţime de aspecte din viaţa românească. Mă limitez la două dintre ele, care îmi par cele mai importante.

(a) **Televiziunea românească.** La ora aceasta, este sub orice nivel, pe planul jurnalistic. Este în bună parte dominată de foşti membri ai partidului comunist. Deci, toate informaţiile sunt trecute prin sita manipulatorilor marxişti. Şi, nu numai atât, dar la PRO TV, de exemplu, comentatorul principal, deci mentorul opiniei naţionale este Silviu Brucan, care a fost una din *"eminenţele cenuşii"* ale partidului comunist, şi care a supraveghiat propaganda comunistă, încă din 1945. A fost Ambasador la Washington şi a dirijat toată infiltraţia de informatori comunişti din America. Iar, astăzi, fără nici o ruşine, apare la televiziune şi face comentarii despre stările de lucruri din ţară şi din lumea întreagă. Este o adevărată insultă la adresa opiniei publice să fie la discreţia acestui Silviu Brucan, care a fost îmbâcsit până în străfunduri de ideologia marxistă, ca şi când ţara nu ar avea personalităţi de cultură, care să apară cu comentarii în afară de oribilul marxist, care a făcut ravagii nemaipomenite în societatea românească.

Ca o simplă diversiune, în ultima vreme, l-au adus, cu un program special, pe ziaristul Octavian Paler, ca să apară acest post de televiziune, într'o lumină mai românească. Nu numai prezenţa lui Brucan este buba acestui post de televiziune. Mai sunt alte bube grave, dar vom reveni şi vom mai vorbi despre ele.

La alte posturi, se găsesc foarte mulţi ziarişti, care au fost marxişti sadea şi acum iau interviuri, în fiecare emisiune, aproape. Aceştia au o comportare deplorabilă, ca o adevărată mascaradă. În fiecare interviu, în loc să se păstreze cu decenţă, la rolul lor, firesc, de a pune întrebări, ei sunt aceia care fac comentarii din cele mai ridicole şi prăpăstioase. Şi, astfel anulează şansa de a asculta pe interlocutori, oficiali sau personalităţi care pot lămuri anumite probleme de interes naţional. Aceşti ziarişti depăşesc orice limită de bună cuviinţă şi încearcă să impună părerile lor personale, care sunt un dezastru şi crează şi mai mare haos în opinia ascultătorilor. De fapt, acesta este rolul acestor ziarişti de formaţie marxistă.

Încă nu s'a ajuns la o epurare a personalului din staţiile de televiziune şi, acest lucru, agravează starea de lucruri, căci nu există o prezentare a unor viziuni naţionale, cum ar fi necesar în aceste momente de confuzie.

(b) **Educaţia tineretului.** Nu s'a facut nici un fel de progres în sistemul de învăţământ. Tot ce s'a făcut până acum este *"apă de ploaie"* cum ziceau Saşii din Ardeal.

Pe de altă parte, partidele din coaliţia guvernamentală, sunt angajate prea mult în luptele interne şi nu sunt în stare să pregătească tineretul cu o ideologie naţională, care să vizeze unificarea acestui tineret şi a ţării întregi, pe linia unor perspective naţionale, cu specificitate românească. Mai cu seamă, că, în cultura generală de azi, există tendinţe de aşa-zisă *"occidentalizare"* a societăţii româneşti şi de opoziţie, adică de menţinerea autohtonismului naţional. Vechea teorie a *"formelor fără fond"* este din nou actuală. Dar atunci, pe vremea lui Titu Maiorescu, condiţiile istorice erau altele, complet deosebite de cele de azi. Astăzi, România şi poporul român şi-a profilat, după cel de-al Doilea Război Mondial, mai bine identitatea lui şi a culturii sale. Poziţia ei geopolitică nu o desparte de Europa, sub nici o formă.

În aceste condiţii, tineretul care nu cunoaşte istoria şi nici cultura românească, este pur şi simplu năucit cu dezbaterile care au loc şi nu se poate orienta singur, pentrucă nu are la îndemână elementele fundamentale (istorice, ideologice şi spirituale). Acest tineret este inteligent şi muncitor, o dovedesc performanţele internaţionale, dar cu pregătirea pe care a capătat-o până acum el nu este încă în stare să-şi alcătuiască o ideologie, cu o viziune românească. Adevărul este că nimeni nu are grijă de acest tineret. Şi, este o mare pierdere pentru viitorul şi destinul românesc.

GUVERNUL DĂ DIN GROPI ÎN GROPI

Andrei BĂDIN

A trecut aproape un an de când guvernul condus de Victor Ciorbea a primit girul Preşedintelui Constantinescu şi al Parlamentului devenind după cum s'a autocaracterizat: *"primul guvern democratic după 50 de ani de comunism"*. Mulţi din ţară şi din exil au salutat acest lucru ca atare, sperând că promisiunea Schimbării va deveni efectivă.

La un an dela alegerile din Noembrie 1996, ne permitem să facem o analiză a activităţii Guvernului pentru a trage o concluzie în privinţa speranţelor pe care le-am avut şi cât au fost ele de întemeiate. La acest bilanţ putem spune că guvernul condus de Victor Ciorbea nu s'a ridicat la nivelul speranţelor noastre. În ultimele luni chiar putem spune că miniştrii cabinetului au dat din gropi în... gropi.

La nivelul Executivului nu există o concordanţă clară, fiecare merge pe mâna lui, necolaborând cu ceilalţi. Ministrul Învăţământului, Virgil Petrescu, a devenit celebru pentru gafa monumentală făcută cu elevii. Aceştia au demonstrat câteva zile în şir, în mai multe oraşe din ţară, contra examentului de bacalaureat marca Petrescu, o dovadă a prostiei guvernamentale. În cele din urmă, Premierul Ciorbea şi-a dat seama de imensa gafă a Ministrului Învăţământului, revenind asupra deciziei lui Petrescu. De aceeaşi lipsă de seriozitate a dat dovadă Executivul şi în privinţa modificărilor la Legea 42 a revoluţionarilor. La un moment dat, guvernul, prin vocea Ministrului Culturii, Ion Caramitru, a anunţat că va anula anumite beneficii pentru profitorii revoluţiei. Cu surle şi trâmbiţe, Executivul a transmis celor două Camere ale Parlamentului proiectul de lege în cauză, cerând procedură de urgenţă. La nici 24 de ore, datorită protestelor revoluţionarilor, guvernul a făcut stânga împrejur, cerând celor două Camere anularea procedurii de urgenţă şi înfiinţarea unei comisii care să cerceteze...

Exemplele ar putea continua. Ministerul de Externe nu a fost reformat, vechii dinozauri stând la posturi bine - mersi. La nivelul Ministerului de Interne şi al Poliţiei domneşte în continuare legea bunului plac, recenta descindere ilegală la locuinţa părinţilor viceguvernatorului Băncii Naţionale, Vlad Soare, arătând clar că poliţiştii au rămas miliţienii de ieri. Acelaşi haos există la nivelul ministerelor economice şi al Fondului Proprietăţii de Stat, unde privatizarea există numai pe hârtie.

Într'un cuvânt, situaţia actuală a guvernului Ciorbea poate fi calificată într'un singur cuvânt: Haos.

Schimbarea promisă şi sperată de noi toţi se dovedeşte a fi doar o iluzie.

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

TRATATUL CU UCRAINA - O DILEMĂ CARE ARDE SUFLETUL ROMÂN

Astfel se intitulează articolul ziaristei bănăţene Dorina Scaverdia, articol asupra căruia ne vom opri îndată, dar mai întâi să vedem şi părerea altuia.

Fostul Prim-ministru al Republicii Moldova, actualmente Preşedinte al Partidului Reîntregirii - Opţiunea Dacolatină, într'o conferinţă care a avut loc în sala Dalles din Bucureşti, a spus că *"REÎNTREGIREA a fost şi va rămâne cea mai importantă politică a Românilor"*. Fiind întrebat *"ce are de spus în legătură cu cele afirmate de Dl. Lucinski, Preşedintele Republicii Moldova la Chişinău, că Românii trebue să elimine din mintea şi sufletul lor acele lucruri din trecut"*, răspunde:

"Pentru mine, Mircea Druc, care fac pare din aceeaşi generaţie de Români basarabeni ca şi Petru Lucinski, acele lucruri din trecut înseamnă DREPTUL LA CONTINUITATE şi raţiune istorică. Dacă domnia sa respinge continuitatea şi idealul naţional al poporului de care aparţinem prin naştere, înseamnă că va da faliment ca şi predecesorul său Mircea Snegur, un alt Român basarabean oportunist, obsedat de ideea "stabilităţii celor şase judeţe basarabene, "Republica Moldova cu derivatele sale Republica Nistreană Moldovenească (Tiraspol) şi Găgăuz-uri (Comrat) care constituie o nouă categorie de "nomina odiosa"...

Să revenim acum la articolul bănăţencei noastre, apărut în numărul 195 al ziarului reşiţean *"Timpul"*:

"Eu cred că semnarea Tratatului cu Ucraina ne-a plasat pe noi, Românii, într'o mare dilemă naţională. O dilemă alimentată, pe de o parte, de punctul de vedere oficial al celor care conduc astăzi România, iar pe de alta, de puncte de vedere cum sunt cele ale Uniunii Românilor Bucovineni, chiar ale unor istorici, politicieni, intelectuali naţionalişti.

În contrast cu actuala guvernare, care susţine că s'a procedat corect prin semnarea Tratatului cu Ucraina, pentrucă astăzi nu mai este posibil să trăim izolaţi sau să modificăm prin forţă frontierele, Uniunea Românilor Bucovineni spune: "Tratatul cu Ucraina, obiectiv fundamental de politică externă pentru România, a fost practic subordonat şi sacrificat de către actualii guvernanţi în favoarea atingerii, cu orice preţ, a unui alt obiectiv, dar de o importanţă incomparabil mai redusă, admiterea României în NATO, în primul val, care, la rândul său, a eşuat".

În opinia Uniunii Românilor Bucovineni, problema frontierelor putea fi rezolvată exclusiv pe baza prevederilor Tratatului dela Helsinki, recunoscând frontiera actuală, dar lăsând posibilitatea modificării în viitor, pe cale paşnică şi prin tratative, adică făcând uz tocmai de clauza introdusă la cererea expresă a României, în Tratatul dela Helsinki. Şi tot în opinia sa, Preşedintele Constantinescu se face vinovat de faptul că a subminat poziţia echipei de negociatori români şi s'a grăbit la promulgarea tratatului sub formă de lege, atunci când Curtea Supremă de Justiţie a României a hotărît să sesizeze Curtea Constituţională cu privire la neconstituţionalitatea acestui tratat.

Sigur, renunţarea oficialilor la teritoriile istorice româneşti ne arde ca un arsenic conştiinţa de neam şi inimile de Români. Istoria probabil că îi va judeca pe unii pentru acest pas. Dar, cu certitudine cei care au hotărît acest sacrificiu istoric au făcut-o cu credinţa în bine. Chiar dacă acum le vine greu să recunoască că au făcut-o pentru a asigura României toate condiţiile de intrare în NATO. Toate condiţiile pentru a aduce ţara, în plan politic şi al civilizaţiei, acolo unde se află ca poziţie geografică, adică, în Europa.

Ce păcat că nu le putem avea pe amândouă. Şi teritoriile lui Ştefan cel Mare şi apartenenţa la lumea civilizată (care e doar sugerată!...) (Mircea Druc).

Suntem de acord cu cele spuse de Domnul Mircea Druc, numai că ne întrebăm şi - şi credem pe bună dreptate - ce anume a făcut domnia sa pe vremea când era Prim-ministru al Republicii Moldova, mai bine spus BASARABIA?

Ca prim-ministru, putea chema poporul la un PLEBISCIT! Pe Românii adevăraţi, nu pe cei a la Mircea Snegur, care simte mai mult muscăleşte decât românește. Când actualul Preşedinte al României, Emil Constantinescu a semnat Tratatul cu Ucraina, dăruindu-le pământul Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutului Herţa, a făcut o greşeală de neuitat şi neiertat, de care va răspunde în faţa istoriei, căci pentru acele pământuri s'a vărsat atâta şi atâta sânge românesc, în cel de-al Doilea Război Mondial.

Nicolae NOVAC